# Imblanzirea tigrului

TONY ANTHONY

SI

ANGELA LITTLE

DIN ADANCURILE IADULUI
PE INALTIMILE GLORIEI

*O remarcabila poveste adevarata*
*A unui campion mondial de Kung Fu*

Editura Scriptum Oradea

Dedica aceasta carte
lui Michael Wright,
care m-a chemat din pustie
si continua sa-i cheme
si pe altii.

Imblanzirea tigrului, invingerea dragonului.

(Proverb chinezesc)

Apoi, am vazut pogorandu-se din cer un inger, care tinea in mana cheia Adancului si un lant mare. El a pus mana pe balaur, pe sarpele cel vechi, car este diavolul si Satan, si l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat in Adanc, l-a inchis acolo si a pecetluit intrarea deasupra lui, ca sa nu mai insele Neamurile…

(Apocalipsa 20: 1-3)

# Multumiri

Cartea acoperă o lungă călătorie și mulți oameni au jucat un rol important în realizarea ei.

În primul rând, îi mulțumesc soției mele, Sara, pentru înțelepciunea ei. Ea este prietenul meu cel mai bun, un încurajator devotat și criticul cel mai de încredere. Cu un zambet, ea aduce echilibru intr-o lucrare cu adanci satisfactii, desi uneori epuizanta din punct de vedere emotional. Si fiilor mei, Ethan si Jacob, care spun ”Tati, ne e tare dor de tine cand nu esti aici”, si care-mi amintesc atunci cand ajung acasa ca taticii exista pentru a se juca cu copiii lor, a le spune povesti, a-i saruta si a-i imbratisa.

Aceasta carte n-ar fi fost posibila fara devotamentul tenace al Angelei Little, cel mai bun co-autor pe care si l-ar putea dori cineva. A fost o potrivire imediata din momentul in care ne-am intalnit prima data, iar entuziasmul ei pentru acest proiect a fost hotarat si contagios. Iti multumesc ca ai acceptat sa participi la acest proiect si sa-l duci pana la capat. Iti multumesc pentru ca ai inteles cine eram. Iti multumesc pentru ca ai inteles cine am devenit.

Phil. Sotul Angelei, iti multumesc pentru toata sustinerea si incurajarea ta. Si fiul lor, Samuel, care a sacrificat cu generozitate atata timp pe care l-ar fi putut petrece cu mami. Le sunt recunoscator multor prieteni si membri de familie care au sustinut-o pe Angela pe parcursul acestui proiect. In mod special, le multumesc lui Gordon si Dorothy Little, tony si Linda Smith si Chris si Linda McIntire, pentru sustinerea lor practica si incurajarea lor.

Ii multumesc lui Malcolm Down si echipei de la Authentic Publishing pentru entuziasmul. Curajul si credinciosia lor in acest proiect.

Ii multumesc Consiliului meu Director, care a continuat sa-mi dea indrumare si directie in lucrarea mea: Rob Land, Martin Eady, Sara Anthony, David Coleman, David Duell, Patrick Russel-Mott, Tina May, Jane Christian si Luke Dobson.

Le multumesc mentorilor mei: George Verwer, Steven Hembery, Gwyn Jordan, David Chadwick si Paul Wilcox, ale caror sfaturi si intelepciune m-au indrumat si mi-au imbogatit viata si lucrarea.

In sfarsit, va multumesc si voua, cititorilor. Va multumesc ca va faceti timp pentru a citi povestea mea.

# Capitolul 1

Shane D'Souza era aproape de nerecunoscut. Gardienii i-au luat trupul ciopartit de pe pardoseala celulei si l-au asezat pe o targa murdara. Fusese batut, lovit, taiat, violat si distrus in toate privintele. Balti de sange formau pete mari, de un rosu intunecat, pe pardoseala rece de beton. Urma mutilarii serpuia pe coridorul intunecat in timp ce-l duceau la spitalul inchisorii. Micul grup de barbati s-a dat inapoi. Cu totii stiam cine era vinovat de atacarea acestui tanar din Sri Lanka. Nimeni n-a spus un cuvant. Autoritatilor nu le pasa. Era un condamnat mai putin – fylakismenos, cum ne numeau ei – in aripa B. Curand, un altul urma sa-i ia locul. Nu va fi nici o ancheta si nici o pedeapsa pentru atacator. Nici o dreptate pentru prietenul meu.

Era doar o noua zi in inchisoarea centrala din Nicosia. Noi eram ucigasi, traficanti de droguri, gangsteri, pedofili, hoti, violatori, teroristi si sarlatani: o gloata mizerabila de depravare umana; cei mai rai dintre cei mai rai si cei fara nici un noroc, aruncati impreuna intr-o groapa puturoasa care era inchisoarea cipriota.

Erau multe reguli, insa nu cele stabilite de autoritati se aplicau. Fiecare traiam dupa un cod al violentei, necesar pentru propria supravietuire. Trebuia tot timpl sa-ti pazesti spatele. Fiecare om era pe cont propriu si de multe ori se varsa sange chiar si de dragul distractiei. Totusi, era un fel de alianta intre mine si Shane. Cand am vazut ce s-a intamplat, in mine s-a declansat o ura intunecata si periculoasa.

Al Capone – sau "Alcaponey", cum il numeau grecii – era un tip ingrozitor. Nimeni nu-i stia numele adevarat. Era unul dintre bolnavii mintali, un criminal nebun. Tribunalele nu se incurcau cu azilele; isi abandonau nebunii, aruncandu-i alaturi de noi toti. Ei erau o lege in ei insisi. Alcaponey era unul dintre cei mai rai. Un cipriot barbar, era un singuratic, care abia daca-si vorbea propria limba. Fiind inchis pentru o crima si violuri multiple, era un psihopat de gradul intai. In timp ce majoritatea dintre noi ne petreceam timpul cu consumul de droguri, cu furturi minore (in special tigari si ciocolata, care erau monedele principale de schimb) si ocazional cu arte si meserii, Alcaponey isi petrecea zilele mutilandu-i si violandu-i pe ceilalti condamnati. Era un condamnat pe viata care-si facuse o misiune din a ne face tuturor viata un iad.

In ziua in care Shane a fost brutalizat, am jurat ca-l voi razbuna. Alcaponey era cu treizeci de centimetri mai inalt decat mine. Ridica greutati si bratele lui

erau la fel de groase ca si coapsele mele, dar stiam ca-l puteam invinge. Stiam ca-l puteam ucide cu mainile goale si-l puteam face sa sufere pentru fiecare lovitura, fiecare marsavie, fiecare strop din sangele lui Shane.

In zilele care au urmat, a fost o anticipare tacuta in atmosfera inchisorii. Fiecare stia ca-l urmaresc pe Alcaponey si ca intalnirea nu va fi prea placuta. Eu asteptam doar momentul potrivit. Au trecut aproape doua saptamani si in fiecare zi mania mea a trecut aproape doua saptamani si in fiecare zi mania a crescut tot mai mult, la fel ambitia mea de a-l face sa sufere. Era prea putin daca-l omoram. Voiam sa-l fac sa cerseasca indurare, inainte sa-l eliberez demonilor lui. Eram campion mondial de Kung Fu si puteam sa-l descpic in doua si sa-l fac bucatele. Puteam s-o fac cu usurinta, cu mainile goale, insa in acele zile am purtat de multe ori un cutit. Majoritatea aveau asa ceva. Le confectionam din lamele de ras si le ascundeam sub limba sau in alt loc in care nu puteau fi usor depistate. Nu ca le-ar fi pasat prea mult gardienilor. Unii gaseau o placere sadica in acest lucru. Altii se faceau ca nu vad. Ce le pasa lor daca un condamnat era taiat sau violat cu o lama la gat?

*Gammodi bastardos!*

Dintr-odata, am fost trantit de perete in timp ce tipatul lui Alcaponey se auzea cu ecou in coridorul intunecat si dezolant.

Eram manios pe mine insumi pentru ca fusesem surprins cu garda jos, insa adrenalina imi pompa prin vene. In sfarsit, sosise confruntarea mea cu demonul.

Duhoarea respiratiei lui era ingrozitoare in timp ce ma strivea cu toata greutatea trupului lui imens, impingandu-se in mine cu nasul lui proptit in al meu. Iam simtit lama ascutita la gat, asteptand sa-mi taie jugulara. Indata i-am prins fata unsuroasa cu mana mea stanga libera, cu degetul mare pe ochiul lui, gata sa i-l scot din orbita. Ne-am zbatut in timp ce-mi calculam fiecare miscare. Stiam ca puteam sa primesc o taietura mortala, dar nu-mi pasa. Nimic nu mai conta. Puteam sa mor, dar ul ucideam eu mai intai.

Ii voiam sangele. Puteam sa-i scot cu usurinta un ochi inainte sa-i smulg urechea cu dintii. Furia clocotea in mine, insa dintr-o data a intervenit altceva. In toiul acelor fractiuni de secunda mi-am dat seama in mod ciudat de-o batalie care se dadea mult mai adanc in interiorul meu. Avea putin de a face cu Alcaponey. Aceasta batalie era numai a mea. Era ca si cum in mine s-ar fi trezit o noua constiinta, ce-mi slabea instinctele inradacinate care ma faceau sa fiu luptatorul care eram. In timp ce ma luptam sa ma concentrez asupra urechii lui Alcaponey, in minte mi-a aparut imaginea a ceva ce citisem chiar in acea dimineata. Un om

fusese arestat pe nedrept, iar prietenul lui il apara, taind urechea slujitorului celui care-l acuza. Urechea lui Alcaponey era la cativa centimetri de gura mea.

-Haide, Tony, musca. Esti rapid, poti s-o faci, imi spunea vocea instinctului meu.

-Hai, baiete, fa-o odata! Ce mai astepti?

In timp ce conflictul interior era in toi, am simtit mana libera a lui Alcaponey prinzandu-ma de abdomen. Ranjetul lui diabolic ii dezvelea dintii rupti si stricati, in timp ce degetele mele se adanceau in fata lui, intindandu-i si sfasiindu-i pielea tare. Apoi, iar am auzit vocea.

-Haide, o sa-l lasi sa te taie si sa te violeze ca pe Shane?

Ce ma oprea? Nu stiam. Tineam bestia strans, in timp ce corpul lui ma blocase de perete, insa ceva ma oprea sa fac urmatoarea miscare. Cele doua voci din interiorul meu s-au luptat cat timp un strop de transpiratie s-a rostogolit pe fata lui Alcaponey, insa timpul parea sa se fi oprit in loc. Era o dezbatere care cuprindea intreaga mea viata, ca o provocare a insesi esentei mele, esenta a ceea ce eram, a ceea ce devenisem.

Stiam care voce trebuia sa castige. Insa ce avea sa se intample dupa aceea? Puteam eu sa-l las sa ma mutileze ca si pe prietenul meu? Sau oare chiar puteam sa am incredere cu adevarat in aceasta noua constiinta, aceasta noua voce care parea atat de hotarata, atat de sigura? Brusc, mi-au iesit niste cuvinte pe gura. Erau calme, clare si cu autoritate. Alcaponey vorbea doar greceste , dar, in suprarealismul scenei, am vorbit in engleza. In timp ce spuneam acele cuvinte, i-am dat drumul si am asteptat.

In urmatoarea fractiune de secunda am simtit greutatea unui soc strabatand corpul lui Alcaponey. A tremurat si pielea umeda i s-a facut ca de gaina. Ochii lui intunecosi ma priveau cu teroare si m-am pregatit pentru asalt. Dintr-odata, corpul meu a saltat, in timp ce el isi slabea prinsoarea. Am stat, la cativa centimetri unul de altul, privindu-ne cu ochii pironiti. Apoi, cat ai clipi din ochi, s-a intors si-a fugit. Era ca un om posedat, fugind cu mainile tinandu-se de cap. Urletul lui, care-ti ingheta sangele-n vine, se lovea de peretii de beton in timp ce-l priveam cum dispare in intuneric.

Mi-am dus mana la gat si mi-am luat lama de pe piele. Nu lasase nici o urma.

# Capitolul 2

Aveam patru ani cand a venit la noi un strain. Oamnii veneau in casa noastra, asa ca atunci cand am auzit soneria, m-am oprit emotionat in capul scarilor. Tatal meu l-a lasat sa intre si l-a invitat in sufragerie. Strainul era chinez, ca si mama mea. M-am aplecat sa arunc o privire prin usa intredeschisa. Vorbeau atat de incet, incat nu puteam auzi ce discutau. Din ascunzatoarea mea puteam sa vad fata strainului. Avea o fata fioroasa.

-Intra, Antonio, m-a speriat vocea mamei mele.

Fiind atent sa nu privesc direct spre acel barbat, am trecut repede pe langa el si am incercat sa ma ascund in spatele picioarelor tatalui meu. Mama si-a intins mainile si m-a atras inspre ea. Nu stiam ce sa fac. M-am uitat la tata, insa el se uita fix la semineu. Clipea des, de parca ii intrase ceva in ochi.

Dintr-odata, strainul m-a apucat de incheietura mainii. Tresarind, am incercat sa scap, insa el ma tinea si mai strans si mama mi-a aruncat acea privire care-mi spunea sa ma linistesc. I-a dat strainului o geanta mica si, inainte sa-mi dau seama, eram afara, mergand pe cararea din gradina, indepartandu-ne tot mai mult de parintii mei.

Nu-mi amintesc prea multe despre calatorie. Strainul nu mi-a spus nimic. Nu stiam unde ma duce. Cand m-am trezit la aeroport, am inceput sa tremur de emotie si frica. Aceasta putea fi o aventura fantastica, insa nu, ceva nu era deloc in regula. In timp ce urcam in avion, strainul a ramas mut. Pe masura ce trecea timpul, teama mea a crescut tot mai mult. Parea ca acel zbor nu se mai termina. Sigur ca mama si tata urmau sa vina si ei! Si vom merge din nou acasa. Totul va fi bine. Habar n-aveam ca eram intr-un avion care se indrepta spre China.

La varsta de patru ani, n-aveam cum sa inteleg complexitatea vietii parintilor mei. Ce cunosteam, totusi, era ura mamei mele. Stand in avion, nu ma puteam gandi decat la faptul ca era suparata pe mine. Ce mai facusem de data asta? Stiam ca i-am distrus viata mamei mele. Imi spusese asta. Era mereu manioasa.

Cu putin timp inainte sa vina strainul la noi, a avut loc un incident pe care nu l-am uitat niciodata. Ne mutaseram din apartamentul nostru mic din West End intr-o casa mare din Edgware, in nord-vestul Londrei. Mie mi se parea uriasa si-mi amintesc ca am tipat de incantare, fugind dintr-o camera in alta. Mama si tata au cumparat un pat mare si nou si eu saream pe el, aruncandu-ma cu fata inainte in plapuma de puf. Dintr-odata, mama a intrat val-vartez in camera.

-Opreste-te imediat copil prost ce esti! A strigat ea, dandu-mi o palma peste picioare.

Mergand apoi la masa de toaleta, a luat o oglinda mare de mana si a inceput sa se priveasca, scotandu-si barbia in afara, tuguindu-si buzele si aranjandu-si genele, cum facea ea de obicei. M-am tarat sa ma dau repede jos din pat dar, in grabamea, mi-am sprijinit gresit picioarele si am cazut inapoi pe cuvertura. Nu m-am putut abtine sa nu rad.

Inainte sa-mi dau seama ce se intampla, iar s-a dat la mine. Am auzit o lovitura puternica in jurul capului meu, un pocnet asurzitor si vocea patrunzatoare a mamei, injurandu-ma si blestemandu-ma. Capul mi se invartea din cauza unei dureri bruste si imense.

-Copil idiot, ce ti-am spus eu? Tipa ea innebunita. Acum uita-te la tine!

A iesit din camera, trantind usa in urma ei. Dintr-un motiv sau altul, nu ma puteam misca. Oglinda era blocata peste umerii mei si bucati ascutite de sticla ma taiau pe gat si pe fata. Imi curgea si sange, si curgea tot mai mult, in timp ce tresaream in agonie, incercand sa-mi indepartez o bucata de sticla ascutita din obraz.

M-am trezit speriat si mi-am dat seama ca ne dadeam jos din avion. Unde eram? Am incercat sa ma frec la ochi, insa strainul inca ma mai tinea de incheietura mainii. Voiam sa plang. Auzeam multe cuvinte, insa nu intelegeam nimic. Oamenii strigau, insa vocile lor erau inalte si ciudate. Teama si confuzia mi-au umplut sufletul. Cine era acest barbat? Unde m-a adus? Oamenii se grabeau pe langa noi cu bagaje, carucioare si pachete, insa nu semana cu aeroportul din care plecasem. Erul era plin de fum de tigara si de alte mirosuri ciudate. Coplesit de ameteala, am inceput sa plang cu lacrimi mari si cu sughituri.

-Șșș, m-a oprit strainul, strangandu-ma si mai tare de mana, pana cand i-am simtit unghiile intrandu-mi in carne.

Plansul meu a fost repede suprimat in durere si teroare surda. M-a tras din nou, de aceasta data scotandu-ma in aerul serii. Abia atunci mi-am dat seama ca eram departe, foarte departe de casa.

Ca un iepure speriat am privit imprejurul meu, sperand sa o vad pe mama sau pe tata. Oamenii purtau haine ciudate. Multi strigau, caini latrau si un om avea niste pasari intr-o colivie. Ne-am oprit. Inaintea mea statea un barbat cu spatele drept, imbracat intr-o haina de matase neagra, cu nansete largi si guler inalt. Mai tarziu, am aflat ca acesta era bunicul meu. Insa atunci n-am facu cunostinta. N-am schimbat nici un zambet. N-am avut parte de nici un bun venit.

Am fost luat pe sus cu duritate si asezat in caruta lui trasa de cai si, la o pocnitura din limba, am pornit-o in noapte.

Pe masura ce ne indepartam de aeroport, puteam sa vad umbre ciudate de copaci si animale care se miscau in toate partile in semiintuneric. Eram ingrozit si simteam ca-mi vine rfau la stomac din cauza duhorii din aer. (Mai tarziu am aflat ca acesta era mirosul de sapun de lacramioare pe care-l folosea bunicul meu. Era des folosit de chinezi, recunoscut pentru proprietatile lui antiseptice, insa parfumul lui odios mi-a provocat intotdeauna greata.) Urma sa devina mirosul paranoii mele.

Calatoria parea ca nu se mai termina. Cand ne-am oprit in sfarsit, era intuneric bezna. Abia daca distingeam umbrele din imprejurimi, insa simteam ca un grup de femei stateau la poarta. Poate ca ne asteptau pe noi. Femeile nu m-au placut. Am simtit acfeasta imediat. Insa cu ce gresisem? Aceasta m-a facut sa ma gandesc din nou la mama mea. Apoi, cu priviri dispretuitoare si carait ca de ciori, toate femeile au disparut, cu exceptia uneia. Ea era ”Jowmo”, bunica mea.

In casa, am inceput sa tremur de frig. Tot nu vorbea nimeni cu mine. Voiam sa-i intreb unde sunt, insa cand am incercat sa vorbesc, mi s-a raspuns cu un deget pe buze si un Șșș!” foarte aspru. Aveam petru ani si eram complet singur, intr-o lume ostila si inspaimantatoare.

Casa era tare ciudata. M-a socat sa vad deodata ca un intreg zid se misca. Femeia m-a indemnat sa merg la patul din colt. Nu semana deloc cu patul meu de acasa. Bete de bambus erau asezate peste o rama hodorogita. A scartait cand m-am asezat pe pat si la fiecare miscare imi ciupea pielea. Cearsaful subtire de muselina abia daca ma acoperea, dar l-am indesat bine in jurul umerilor, mi-am ridicat genunchii la piept si am plans in tacere pana cand am adormit. In zilele si saptamanile care au urmat am invatat repede sa-mi stavilesc lacrimile.

Fiecare zi incepea foarte devreme, in jurul orei 4 sau 5. Bunicul meu (Lowsi, dupa cum mi s-a spus sa-l numesc, ceea ce inseamna ”maestru” sau ”invatator”) intra in camera mea si ma batea cu un bat de bambus peste cap pana ma trezeam. In curand, ma ridicam inainte sa-i aud pasii. Ma asiguram ca eram treaza si gata sal intampin. El totusi nu uita sa ma loveasca. Bataile lui Lowsi erau brutale. In zilele si saptamanile care au urmat m-am obisnuit cu ele, insa erau mereu greu de suportat. Folosea bete verzi de bambus, lovindu-ma peste urechi, de multe ori pana sangeram. Rareori auzeam vreo explicatie sau vreun motiv. Mi-a pus eticheta de Lo han quilo, adica ”Mic diavol strain”. Considera ca este de datoria lui ”sa scoata ochii rotunzi din mine cu bataia”.

In calitate de singur nepot de parte barbateasca al bunicilor mei, as fi putut fi tratat diferit. In China, se crede ca baietii aduc noroc si onoare familiei si sunt numiti de multe ori ”mici imparati”. Sunt rasfatati si adorati de parinti si, chiar mai mult, de bunici. Problema era ca mama mea se casatorise cu un strain, un italian, care se nascuse si crescuse in Anglia. Ea provocase rusine familiei. Se parea ca eu eram celcare trebuia sa plateasca pentru aceasta profanare.

In fiecare dimineata il urmam cu credinciosie pe Lowsi afara in curte, unde-si incepea exercitiile de dimineata. Timp de mai multe ore tremuram in haina mea subtire de muselina, dar nu indrazneam sa-mi iau ochii de la el, de frica sa nu fiu din nou batut. Cateodata ma uitam pe furis la acoperis si la coamele zidurilor. Erau decorate cu cele mai bizare ornamente: dragoni, pasari pheonix, cei inaripati, unicorni si un om care calarea o gaina.

La inceput, puteam doar sa-l privesc le Lowsi cum facea acele miscari ciudate. Ma punea sa stau nemiscat si sa respir adanc, inspirand pe nas si expirand pe gura. Era atat de plictisitor, incat imi amortea mintea. Dupa mai multe saptamani, cand am inceput sa-i inteleg limba, el mi-a explicat ca aceste miscari sunt ”Tai Chi”, o disciplina fundamentala pentru stilul Kung Fu.

Mi-am dat seama repede ca bunicul meu era un Mare Maestru in aceastra straveche arta martiala. El era venerat de intregul sat. De aceea, casa noastra era mai mare decat toate celelalte. Mi se parea ca seamana mai degraba cu un templu pe varul unui deal.

Detaliile pe care le stiu despre arborele genealogic al familiei mele sunt destul de putine, dar stiu ca bunicul meu este originar din nordul Chinei. A fugit in Canton pentru a scapa de atrocitatile torturilor din timpul invaziei japoneze care s-a extins pana in anii 1940. El s-a nascut in familia Soo, fiind un descendent direct din Gong Soo, unul din cei asa-zisi ”Cinci venerabili”, care au fugit dupa distrugerea templului Shaolin original sub dinastia Manchu in 1768. Gong Soo s-a ascuns si a continuat s apractice Kung Fu. Cunostintele lui au trecut de la o generatie la alta pana auajuns la bunicul meu, Cheung Ling Soo.

In calitate de calugar Shaolin, bunicul meu era mandru de mostenirea sa veche de peste 500 de ani. Dupa ce a parasit templul in care s-a antrenat, a inceput sa-si dezvolte propriile stiluri si sa-i invete si pe altii Kung Fu. Curand a devenit un Mare Maestru, deosebit de onorat. Totusi, neavand nici un fiu, inseamna ca ramura familiei Soo se va intrerupe. Eu eram cel mai neasteptat si mai putin probabil ucenic. Poate ca din acest motiv el urma sa ma treaca prin cele mai extreme metode de antrenament. Fiind pe jumatate ”cu ochii rotunzi”, stia ca aveam multe de dovedit. In anii care au urmat, Lowsi mi-a descoperit secretele

si comorile acestei arte stravechi. Urma sa devin un uceni extrem de disciplinat si de luminat, precum si un luptator de neinvins.

A devenit un discipol adevarat al artelor martiale inseamna a accepta un intreg cod al vietii, complet necunoscut lumii occidentale. Radacinile lui sunt derivate din disciplinele spirituale si din practica taosimului. Conform stiintei artelor martiale, tatal stilului Kung Fu a fost un calugar indian pe nume Bodhidharma. Pentru chinezi el este cunoscut ca ta Mo. Legenda spune ca el sia parasit manastirea din India pentru a duce invataturile lui Buddha in intreaga China la inceputul secolului al VI-lea. Ratacind prin muntii din nordul Chinei, el s-a oprit la o manastire care se numea Shaolin. Shaolin inseamna ”copac tanar”, care poate supravietui vanturilor puternice si furtunilor, pentru ca este flexibil si se poate indoi si legana atunci cand este asaltat.

Ta Mo le-a cerut studentilor sa fie disciplinati in arta meditatiei si in cautarea continua a iluminarii, insa si-a dat seama ca acei calugari adormeau mereu in timpul meditatiilor. A inteles ca trupurile lor erau slabe si fragile, astfel incat a gandit o serie de exercitii, explicandu-le:

> Desi calea lui Duddha este pentru suflet, trupul si sufletul sunt inseparabile. Din acest motiv, va voi arata o metoda prin care sa va puteti dezvolta destula energie pentru a atinge prezenta lui Buddha.

Aceste exercitii erau o serie care slujea ca forma de meditatie prin miscare. Ele erau de asemenea si miscari de lupta foarte eficiente, care-i ajutau pe calugari sa se apere de banditi atunci cand calatoreau intre manastiri. Chiar si asa, preocuparea principala a lui Ta Mo nu a fost doar sa dezvolte o putere fizica, ci si sa cultive energia interna ”Ch’i”, tradusa probabil cel mai bine prin ”respiratie”, ”spirit” sau ”forta a vietii”.

Aceasta dezvoltare a conceptului de Ch’i se afla in centrul tuturor artelor taoiste, incluzand artele martiale, filosofia si vindecarea. Acele prime zile de antrenament in curte, cand am invatat tehnici de respiratie prin ore intregi de exercitii, urmau sa devina temelia a ceva extrem de puternic.

Intr-o zi, Lowsi m-a imbracat in haine portocalii si m-a dus la templul Shaolin local. Cerul era de un albastru stralucitor, iar in aer se simtea un miros ciudat si dulce. Am urcat multimea de trepte care duceau la intrare.

-Betisoare de tamaie si flori de cires, mi-a spus Lowsi. Le folosim ca daruri pentru a ne arata respectul fata de Buddha.

L-am urmat cu credinciosie in timp ce-a aprins betisoarele pentru amandoi.

-Aroma lor terapeutica te va ajuta sa-ti linistesti mintea, mi-a explicat el. Pe masura ce vei urma calea iluminarii, vei deveni ca si fumul care se ridica din tamaiere spre ceruri.

Dupa ce maestrul meu m-a condus intr-un loc linistit pentru a ne incepe meditatia, nu m-am putut abtine sa nu ma uit pe furis la calugarii care faceau antrenamente de lupta.

-Si-a legat talpile si partea de jos a picioarelor cu niste corzi, mi-a spus Lowsi, observandu-mi interesul. Ei fac asta ca sa fie protejati si sa castige forta in timp ce-si exerseaza loviturile de picioare.

Priveam uimit peste masura la viteza si puterea loviturilor lor.

-Ei invata stilul cocor, unul din sistemele traditionale de lupta Shaolin, mi-a explicat Lowsi.

M-am concentrat cu atentie pentru a urmari povestirea lui:

-Intr-o zi, un calugar a vazut o batalie dintre o maimuta si un cocor. Se parea ca maimuta ar putea zdrobi foarte usor pasarea in doua, si totusi, pasarea avea mult mai multe miscari rapide si neasteptate. A dat din aripi si si-a aruncat ciocul inainte si inapoi pana cand, in sfarsit, animalul mare a fugit. Observa gratia miscarilor lor, m-a indemnat Lowsi, lovitura puternica cu picioarul la mare departare si priza pe un singur picior. Observa cum mainile sunt folosite ca si loviturile ciocului de cocor.

Pe masura ce antrenamentul meu progresa, si eu am ajuns sa stapanesc stilul cocor si multe alte sisteme de Kung Fu. Artele martiale chinezesti revendica 1500 de stiluri. Imitarea animalelor este cel mai vechi si mai clasic exercitiu Shaolin de Kung Fu.. Maestrul meu m-a invatat ca omul, fiind mai slab decat animalul, se bizuieste pe inteligenta sa pentru a supravietui. Totusi, a reusi sa imiti cu adevarat miscarile si gandirea unui anumit animal inseamna a stapani arta fizica a imobilitatii si a rapiditatii, a observarii si a reactiei, a miscarii line si a atacului instantaneu.

-Acum concentreaza-te!

Imediat, atentia mea s-a decuplat de la ucenici.

-Concentreaza-te asupra acestei flacari.

Lowsi mi-a indreptat ochii spre o lumanare aprinsa pe care mi-a pus-o in fata.

-Concentreaza-te asupra flacarii interioare si elibereaza-ti mintea. Acum respira.

Am petrecut mai multe ore in templu, concentrandu-ne asupra flacarii unei lumanari. Voiam sa-mi inchid ochii, insa cand mi-au devenit grei am simtit o lovitura de bat de bambus peste fata. Lowsi ma lovea de fiecare data cand credea ca-mi pierd concentrarea. Scopul acelor ore de meditatie era sa ma apropie de Ch'i. Am fost invatat ca toate lucrurile sunt produsul fortelor cosmice negative si pozitive, yin si yang, care pot fi armonizate prin studierea Ch'i. In trupul uman, Ch'i este cel mai bine inteles ca o curgere de energie. Ucenicii lui Tao cred ca Ch'i le guverneaza miscarea musculara, procesul respiratiei, reglarea batailor inimii si functionarea sistemului nervos.

-Cand vei putea armoniza complet Ch'i-ul in trup si in spirit, vei atinge iluminarea si pacea interioara. Vei descoperi puteri aproape supranaturale in interiorul tau, ma invata Lowsi.

Stapanirea Ch'i-ului este esentiala pentru arta Kung Fu, continua el. El permite fluiditatea.

Umezindu-si o mana intr-un vas mic cu apa, el a ridicat-o in aer, tinand-o in sus pana cand s-a format un strop mic, atarnand in suspensie de varful degetului lui aratator.

-O singura picatura de apa. Singura, ea este inofensiva, blanda si fara putere. Dar ce-ar putea in lumea asta sa reziste puterii unui tsunami? Valurile lui furioase au puterea de a distruge pamantul si tot ce-i sta in cale. Invata sa controlezi Ch'i-ul, baiete. Intra pe energia lui universala si vei putea si tu sa ai putere, o putere de multe ori mai mare decat puterea ta naturala.

In anii care-au urmat, antrenamentul lu Lowsi in puterea Ch'i mi-a devenit tot mai clar. Am inteles Chi-ul ca fiind ”zeul din interior”, radacina puterii mele. Adunandu-mi puterea trupului meu prin Ch'i, puteam sa sparg caramizi cu mainile goale si sa fac tot felul de lucruri incredibile. Imi dadea, de asemenea, o stare de constienta mult mai alerta, incat puteam sa simt miscarile unui adversar in intuneric si sa rezist la dureri imense, redistribuind durerea in intregul meu corp.

Toata viata mea din China avea de a face cu antrenamentele Kung Fu. Ca invatacel, eram obligat sa fac munca cea mai josnica si mai dificila din jurul casei si a templului. Tot timpul, Lowsi imi pregatea trupul pentru a incepe antrenamentul serios. Unul din primele exercitii pe care mi le-a prezentat a fost sa-mi afund mainile intr-o galeata cu nisip. Ore intregi faceam acest lucru sub privirea lui, pana cand mainile imi erau pline de rani si sangerau. Dupa cateva saptamani, pielea mi s-a intarit intr-atat, incat nu mai simteam durerea. Lowsi a amestecat pietricele in nisip, iar eu am reluat exercitiul. Tot la cateva zile, adauga pietre din ce in ce mai

mari, pana ce am ajuns sa-mi ”afund” cu mare forta mainile printre bolovani ascutiti fara sa ma tai sau sa-mi iasa basici pe piele.

Una din treburile mele principale era sa am grija de animale. Bunicii mei aveau campuri cu orez si tineam gaini, capre, vaci si un cal. De obicei eram lasat sa lucrez singur si ma simteam in siguranta, departe de biciuirile dure ale lui Lowsi. Printre animale, puteam lasa deoparte durerea antrenamentului meu si ura pe care o simteam fata de bunicul meu.

Drumurile la piata cu bunica mea erau o alta eliberare asteptata. Trebuia sa car poveri mari, insa era mult mai bine decat bataile nemiloase ale maestrului meu. Piata era zgomotoasa si colorata. Oamenii se imbulzeau si strigau unii la altii peste zgomotul de fundal facut de casele mah-jong. Erau o multime de animale vii in custi: caini, rate, capre, iepuri, pasari, reptile si tot felul de pesti ciudati asezati pe carucioare mari de lemn. Ma tineam aproape de bunica mea, de frica sa nu fiu observat de ”omul reptila”. Acesta era un batran garbov, cu barba cenusie si ascutita, o mustata subtire si o fata care era crestata ca o pruna uscata. Din degetele lui zbarcite ieseau niste unghii lungi si galbene, si folosea unghia ascutita a degetului mare pentru a taia gatul broastelor testoase pecare le vindea. Pe taraba lui erau tot felul de insecte si serpi: vii, morti, uscati sau jupuiti.

Magazinul de medicamente era o alta sursa de fascinatie morbida. Cobre uriase erau bagate in canistre mari de sticla si fiecare raft avea randuri dupa randuri de borcane ingrozitoare cu parti din trupuri de animale, scorpioni, gandaci de toate felurile si marimile, faguri de miere si serpi, toate conservate intr-un lichid care mirosea puternic.

Bunica mea se targuia la nesfarsit cu vanzatorul de ierburi. Ma minunam de ardeii uriasi, de prafurile viu colorate si de radacinile nostime pe care le cumpara pentru a face ginseng si ceaiuri de ghimbir. Inapoi pe strada erau tot felul de mirosuri delicioase, iar oamenii stateau langa drum si gateau in tigai mari. Erau anii 1970 si se parea ca majoritatea regiunii Canton era in constructie. Langa tarabele traditionale de tip baraca, erau structuri uriase in stil occidental care erau ridicate de chinezi desculti sau desantati, care faceau tot felul de giumbuslucuri, sfidant moartea pe schele de bambus.

Ne-am facut loc printre maldarele de moloz side resturi urat mirositoare din piata, evitand mereu grupurile de ghicitori care vindeau betisoare ce preziceau viitorul. Atentia imi era mereu atrasa de caligrafii care se instalau pe strada cu pensulele si cerneala lor.

-E folosesc o hartie speciala de xuan, facuta din scoarta si paie de orez, imi expilca Jowmo. Oamenii angajeaza cligrafi pentru a le scrie scrisori si a le pregati anunturi speciale.

N-as putea sa spun ca bunica mea dadea dovada de prea multa caldura fata de mine, insa se parea ca-i placea sa ma invete traditiile si obiceiurile poporului nostru. Sunt multe festivaluri. Anul Nou este cel mai important. Anul lunar chinez se bazeaza pe ciclurile lunii, iar ciclul calendaristic se repeta la fiecare doisprezece ani, fiecare an fiind reprezentat de un animal.

-Legenda spune ca Domnul Buddha a cheat toate animalele sa vina la el inainte sa plece de pe pamant, mi-a explicat Jowmo. Insa doar douasprezece au fost pregatite sa-i spuna la revedere. Ca rasplata, a promis sa numeasca cate un an dupa ele, in ordinea in care au venit la el. Animalele s-au certat cine sa ajunga primul. Pana la urma, totul s-a transformat intr-o competitie. Primul animal care ajungea pe malul opus al raului urma sa fie in capul listei, iar restul trebuiau sa-si primeasca anii in functie de ordinea de sosire. Toate cele douasprezece animale s-au adunat pe malul raului si au sarit in apa. Fara ca boul sa stie, sobolanul i-a sarit in spate, si cand boul era aproape sa sara pe mal, a sarit de pe spatele lui si a castigat cursa, lasandu-l pe acesta pe locul doi. Ceilalti au urmat in ordine: tigrul, iepurele, dragonul, sarpele, calul, oaia, maimuta, cocosul, cainele, iar porcul, care era foarte lent si lenes, a ajuns ultimul.

-Tu te-ai nascut in anul cocosului, mi-a spus ea. Ce care se naste sub semnul cocosului este muncitor si hotarat in deciziile lui. Nu se teme sa spuna ce gandeste, dar fi atent, m-a avertizat bunica mea, cocosul poate sa fie foarte laudaros si prea increzator in sine. Vei fi si foarte curajos, mi-a spus ea, uitandu-se la mine cu subinteles.

Pe masura ce Anul Nou se apropia, era o atmosfera plina de anticipatie in intreaga comunitate. A douazecea zi a celei de a douasprezecea luni era pusa deoparte pentru curatenia anuala a casei. Bunica se refera la ea ca la ”maturarea incintei”. Fiecare colt al casei trebuia curatat cu atentie. O ajutam sa agate suluri mari de hartie rosie pe pereti si pe poarta. Pe ele, cu cerneala neagra, frumoasa, erau scrise urari poetice de bine pentru familie. Decoram casa cu flori, mandarine, portocale si grepfruturi mari in forma de para care se numeau pomelo.

-Acestea ne vor aduce noroc si bogatie, mi-a spus bunica, in timp ce facea un aranjament de fructe. (de fapt, acest simbolism s-a dezvoltat printr-un joc de cuvinte. Cuvantul mandarina are acelasi sunet ca si ”noroc” in limba chineza, iar cuvantul portocala are acelasi sunet ca si ”bogatie”.).

-Dupa ce casa e curata, vom pregati sarbatoarea si ii vom spune la revedere lui Zaowang, zeul bucatariei, mi-a spus bunica mea. Traditia spune ca Zaowang se intoarce in prima zi a noului an, atunci cand sarbatoarea s-a terminat.

Era multa munca de facut. Toata mancarea trebuia pregatita inainte de ziua anului nou. Astfel, instrumentele ascutite, cum ar fi cutitele si foarfecele, puteau fi puse deoparte pentru a evita taierea ”norocului” noului an.

In ajunul anului nou, familia se aduna in casa noastra. Ei calatoreau din intreaga China, iar eu priveam curios la bunica mea, care aseza la masa si locuri goale, pentru membrii familiei care nu puteau veni.

-Aceasta simbolizeaza prezenta lor la banchet, desi ei nu pot sa fie cu noi, mi-a expicat ea.

Ma intrebam daca era si un loc pentru mama mea, insa n-am pus niciodata aceasta intrebare. Multi oaspeti ma tratau cu acelasi dispret ca si bunicul meu, insa macar mai erau si alti copii – verisoarele mele, numai fete – cu care sa ma joc. Era de asemenea si o femeie mare cu un zambet larg pe fata care imi facea jucaus din ochi. Ea era sora bunicului meu, Li Mei, ceea ce inseamna ”floare de prun”. Cealalta sora a bunicului, Li Wei, facea prea putine ca sa se ridice la nivelul numelui ei, ”trandafir frumos”. Pentru mine, ea era departe de a fi frumoasa. Se uita la mine prin aceiasi ochi de scorpie ca ai bunicului meu. La miezul noptii, dupa banchet, ceilalti copii si cu mine faceam o plecaciune si ne aratam respectul fata de bunicii nostri si fata de ceilalti batrani. Eu faceam ce mi se spunea, dar tot ii uram.

Cand venea ziua noului an ni se dadeau plicuri rosii ”lai-see”. Ele contineau bani pentru noroc. Fiecare purta haine noi si bunicul meu purta un costum frumos de matase rosie, avand o emblema brodata cu minutiozitate, care infatisa un dragon in fir de aur.

Ma obisnuiam tot mai mult cu noua mea viata, insa in curand mi-am dat seama ca, intre acesti oameni, voi fi mereu un intrus. In Anglia, mama mea era mandra de figura mea orientala, insa pentru chinezi, eu semanam prea mult cu un ”diavol strain”. Aveam 6 ani cand am descoperit ca aceste prejudecati, chiar si la copii, erau pline de cruzime.

Intr-o zi, in drumul spre casa de la piata cu bunica mea, ne-am oprit sa ne odihnim langa iazul satului. In timp ce Jowmo se asezase la umbra, eu am hoinarit prin imprejurimi, aruncand cu pietre in apa. Dintr-odata, un grup de baieti – cu mult mai mari decat mine – m-au inconjurat.

-Hei, ochi rotunzi, ce faci aici? Mi s-a adresat unul dintre ei, scuipand in dreptul meu.

Socat, am incercat sa inteleg ce-am facut rau si ce-mi spuneau ei.

-Nici macar nu ne vorbeste limba, isi batea joc un alt baiat, dandu-mi o palma peste gura.

-Haide, ochi rotunzi, sa te-auzim, spune ceva!

Ma luptam cu cuvintele, ingrozit de gustul sangelui din gura. Apoi am mai fost lovit o data in fata. De data asta atat de tare, incat mi-am pierdut echilibrul si-am zburat cu fata inainte in noroi. Ca la o comanda, toti baietii s-au aruncat asupra mea, batandu-ma, lovindu-ma, zgariindu-ma si taraindu-ma de par. In timp ce ma luptam sa respir, am strigat dupa bunica mea, insa ea n-a venit. Ei au continuat bataia, tipand in timp ce ma loveau. Zgomotul abuzului lor imi suna in ureche pana cand am inceput sa ma invart in intuneric sub loviturile dure ale picioarelor si pumnilor lor. Apoi liniste. Fara nici o durere. Nimic.

M-am trezit in spital, cateva zile mai tarziu. Ambele brate si un picior imi erau puse in ghips. Cand incercam sa ma misc, simteam un junghi de durere in toata partea de sus a corpului meu.

Intr-o seara, cand ma aflam inca la spital si eram intr-o stare de semi-constienta, am ovservat ca Lowsi si un alt barbat stateau langa patul meu. Puteam prinde doar cate cevad in ce spuneau, insa mi-am dat seama ca-i stiau pe baietii care ma batusera.

-Copiii Triadei din Shanghai, a spus strainul, in vizita la familia lor locala.

-Atunci nu stiau cine este acest baiat, a spus Lowsi cu severitate.

-Evident ca nu.

-Inteleg ca s-a ocupat cineva de acei baieti?

-O, da, familia i-a pedepsit cu severitate si batranii vor sa va intalnesca maine ca sa va ceeara scuze si iertare.

In anii care au urmat, baietii din Shanghai au fost foarte atenti sa stea departe de mine. Facand parte din Triade (faimoasa mafie chineza) si ei erau antrenati in stilul Kung Fu, insa toti stiau ca niciodata nu vor primi acelasi nivel de antrenament ca si mine. Daca ar fi stiut ca sunt ucenicul mult veneratului Cheung Ling Soo, nu mi-ar fi dezonorat niciodata familia in acest fel si s-ar fi aproapiat de mine cu emotie si respect. Asemenea incidente nu sunt uitate cu usurinta printre chinezi. Multi ani mai tarziu, acesti baieti inca traiau sub povara greselii lor din copilarie. Odata, cand m-am intors in sat ca adult, dupa o perioada de absenta, am aflat ca unul dintre atacatorii mei a crezut ca m-am intors ca sa ma razbun. Af ost atat de speriat, incat s-a pregatit sa se mute cu familia din acea zona.

Dupa acel atac, am petrecut multe saptamani in spital, insa nici n-am scapat bine de ghips ca maestrul meu m-a dus inapoi in curte pentru a face cele mia

riguroase exercitii fizice. Durerea era atat de mare, incat imi dadeau lacrimile. Stiam ca maestrul nu-mi va tolera aceasta. Bineinteles, dupa ce prima lacrima mi-a cazut pe obraz, am simtit lovitura de bambus peste urechi. Ura clocotea in interiorul meu. Aveam sase ani, insa fiecare fibra a corpului meu, fiecare strop din sangele meu tanar urla de manie.

In acea noapte m-am trezit intr-o transpiratie rece. Auzeam zgomotul insectelor si stiam ca mai am mult pana la dimineata. Casa era tacuta si linistita, insa visele ce ma bantuisera ma faceau sa fierb de manie cu toata fiinta. Zvarcolindu-ma mereu in pat am tresarit de arsura unor rani proaspete. Imaginea bunicului meu si a batului odios de bambus imi torturau mintea. Nu se va sfarsi niciodata. Insa cum sa mai suport chiar si numai o singura zi? Nu puteam sa fac decat un singur lucru.

In timp ce ma indreptam cu atentie spre bucatarie, aveam impresia ca intreaga casa imi poate auzi bataile inimii. Lowsi tinea unele dintre securile lui de lupta intrun cufar. Le curatam si le lustruiam in fiecare zi, astfel incat imi erau foarte familiare. Am ales una si am intor-so, astfel incat sa reflecte lumina pe fata mea. Lama era extrem de ascutita.

O raza de luna a trecut prin obloanele de bambus si am putut sa vad silueta bunicului meu care dormea. Am stat la distanta, privindu-l, mania si repulsia trecand peste mine in valuri. Brusc, mi-am dat seama de greutatea respiratiei mele. Era ironic faptul ca ma foloseam de invataturile lui pentru a ma calma in vederea unui atac tacut.

-Concentreaza-te pe Ch'i. Controleaza-ti corpul cu ajutorul mintii.

Fiind atent la respiratia mea, m-am apropiat pe nevazute de patul lui. El nu se misca.

Am ridicat securea deasupra inimii lui.

# Capitolul 3

Tatal nostru, care esti in ceruri, sfinteasca-se numele tau…

Era o rugaciune pe care tatal meu mi-o recita cateodata inainte de culcare. Spunea ca este catolic pentru ca este italian si Dumnezeu ii iubeste pe catolici. Dar, daca Dumnezeu exista intr-adevar, cu siguranta uitase de mine. El nu avea nici un loc in lumea mea brutala. Tot ce era legat de viata mea din Anglia se pierdea intr-o ceata a uitarii. Nu mai puteam sa-mi amintesc nici fata tatalui meu.

Confucius spunea: ”Pacea unui stat incepe cu ordinea in familie… Oamenii care-si iubesc si isi respecta parintii nu vor indrazni niciodata sa manifeste manie si lipsa de respect fata de ceilalti.” El vorbea, de asemenea, despre dragoste, virtute si onoare, ca fiind cele mai inalte idealuri in societate.

Stiam multe despre onoare si virtute. Aceste lucruri erau batute in adevaratul sens al cuvantului in fiecare celul a trupului meu tanar. Dar dragostea? Ce era dragostea? Nu o cunoscusem niciodata. Eram un copil nedorit, un ”diavol strain” care nu aducea decat rusine si ghinion celor care ar fi trebuit sa ma iubeasca. Nu e de mirare ca inima mea de sase ani putea fi mistuita de atata ura. Imi venea usor sa urasc.

Cu securea strans in mana, am lasat toata greutatea bratului meu sa cada.

Apoi, o forta uriasa, ca o tornada infuriata. Intr-o secunda, mana stanga a lui Lowsi a sarit si mi-a prins bratul in care tineam arma. Sucindu-mi-o in spate, m-a prin de gat cu mana dreapta, aruncandu-ma la podea. Era o miscare pe care aveam s-o invat si s-o folosesc si eu in anii urmatori. Aceasta tehnica, ”dim lo” este gandita pentru a imobiliza atacatorul inr-o secunda. Este derivata dintr-o miscare sora care se numeste ”dim mak”. Daca bunicul meu ar fi folosit-o pe aceasta din urma, m-ar fi omorat.

Degetele lui Lowsi s-au ingropat adanc in gatul meu, tintuindu-mi capul de podea. Ma chinuiam sa respir, dar mi-as fi dorit sa-mi gasesc pacea in moarte. Uitandu-ma acum in urma, cred ca as fi detectat o urma de zambet pe fata lui, in timp ce ma pironea cu privirea lui fioroasa. Probabil ca aceasta isi dorise: o demonstratie a faptului ca undeva, in sangele meu murdar si strain, se gasea destul din spiritul familiei Soo pentru a asigura viitorul mostenirii mult pretuite a luptatorilor Shaolin. Tot ce stiam atunci era toata greutatea maniei lui, a urii si a dezgustului lui fata de mine. Tarandu-ma de par, m-a scos afara din casa, rupandu-mi hainele in timp ce-mi tipa in fata ca lectia ce urma sa ma invete va fi fara seaman.

Chiar asa a si fost. M-a batut cumplit si m-a pus sa stau gol in torentele raului rece ca gheata. Era una din cele mai reci nopti de iarna si dupa mai multe ore de durere, mi-am pierdut cunostinta. M-am trezit in spital, suferint de hipotermie, si cu rani care ma adusesera aproape de pragul mortii.

Dupa acel incident, ceva s-a impietrit adanc in duul meu. M-am abandonat cu adevarat vointei lui Lowsi. Eram ca un cal, in sfarsit dresat si in totala ascultare fata de stapanul sau. Urma sa devin ca si el. Urma sa-i castig respectul, fiind capabil sa ma lupt cu el de la egal la egal. Am devenit puternic, concentrat si hotarat.

Pana cand am facut opt ani, mi-am acceptat cu adevarat privilegiul de a-i fi ucenic. Ca novice, am fost testat cu severitate. Acum, Lowsi era satisfacut de faptul caeram dedicat deplin mostenirii lu, in timp ce eu imi programam mintea dupa invataturile taoismului si in cautarea caii iluminarii.

Antrenamentul meu s-a mutat la un nivel superior. Lucram cel putin opt ore pe zi, asimiland noi tehnici, marindu-mi puterea, viteza si taria. O mare parte a antrenamentului zilnic era cu un ”mook jong” (”manechin de lemn” sau ”om de lemn”). Acest aparat seamana cu un stalp mare de lemn cu mai multe brate care ies din el, reprezentand brate si picioare de om in diferite pozitii, de la nivelul piciorului pana la nivelul capului. De obicei este montat pe un cadru sau prins de pamant cu o temelie solida. Lowsi si-a facut propriul lui mook jong prin cultivarea, tunderea si cioplirea unuia din copacii din curtea noastra.

-Folosind acest mook jong vei invata sa apreciezi cu acuratete pozitiile si distantele atacurilor tale, imi spunea Lowsi. Foloseste intotdeauna cea mai eficienta miscare pentru ce-ti propui.

Petreceam ore in sir, lovind cu pumnul si picoarele din toate pozitiile, invatand sa atac si sa ma rotesc la mica distanta de adversar.

Ca novice, petrecusem ore in sir privindu-l pe Lowsi cum construia armele traditionale ale calugarilor Shaolin. Facea sabii de toate formele si marimile, si o parte din rutina mea zilnica consta in ascutirea lor cu o piatra de cremene si cu ulei. Fiind un Mare Maestru, bunicul meu avea obiceiul de-as construi propriile lui arme. Ca ucenic al sau, urma sa fiu expert in manuirea fiecaruia.

De fiecare data cand ne plimbam, studiam copacii in cautarea crengii ideale pentru a face un toiag sau o sulita. Am facut mai multe pelerinaje la un templu din Tibet. Era un loc grozav, inconjurat de salcii frumoase, din care puteam face toiege lungi si perfect drepte. Lowsi purta tot timpul un topor cu el, asa ca taiam crengile si le curatam pana cand erau netede. Trebuiau sa fie puternice, dar

flexibile, si eu le testam, fugind cat de tare puteam si lasandu-mi intreaga greutate pe ele.

-Acum priveste cu atentie, imi spunea Lowsi luand unul din toiege si aratandu-mi tehnicile luptatorilor Shaolin.

Cu miscari rapide si secrete trecea prin metode cheie de aparare. Trebuie tot timpul sa fii capabil sa prezici urmatoareea miscare a adversarului tau.

Ne-am antrenat cu cele optsprezece arme clasice ale luptatorilor Shaolin, incluzand bate, sulite, sabii, tridente si bice. Toate erau incluse in combinatiile de miscari Tai Chi. Multe dintre arme erau folosite ca exercitii, pentru a-mi mari puterea,viteza si agilitatea, precum si pentru lupta. Antrenamentul cu armele era periculos si eu ma raneam constant. Intr-o zi, Lowsi mi-a aratat doua bucati de lemn care erau legate una de alta cu o sfoara.

-Un nunchaku de baza, ma anuntat el.

Ii priveam maiestria in timp ce manuia arma in jurul corpului lui si lovea cu viteza si precizie diferite tinte.

-Cand este lansata catre un adversar, aceasta poate fi o arma mortala, mi-a spus el.

Am inceput sa folosesc nunchaku in fiecare zi pentru a-mi intari bratele, rotindu-l deasupra capului si in jurul corpului in tehnica ”fluture”. Cheia era sa pot manevra arma cu viteza, foarte aproape de cor, fara sa fiu atins. De multe ori ma loveam in spatele capului si mi-a luat ceva timp pana cand Lowsi a avut curajul sa-mi prezinte versiunea de metal a acestei arme, precum si oversiune cu lanturi – ambele cu un potential letal mai mare.

MI-am dezvoltat tot mai mult taria si agilitatea, folosind niste bate cu maner scurt. Aceste arme au zece fete, sunt facute din fier masiv si au o greutate considerabila. Lowsi ma punea sa lucrez cu ele ore in sir. De multe ori ma ducea la rau pentru a face exercitii in apa adanca, folosindbatele in miscari de Tai Chi.

-Misca-ti trupul ca si cum ai fi in aer, striga el, in timp ce eu impingeam cu mana impotriva curentului apei. Concentreaza-ti mintea si elimina prezenta apei, imi spunea el deasupra torentului, in timp ce eu imi fortam muschii sa mentina ritmul si vigoarea miscarilor, impotriva rezistentei puternice a apei.

N-am pus niciodata la indoaiala ceea ce-mi spunea Lowsi sa fac, iar el imi testa mereu limitele de rezistenta. De multe ori ma lasa singur sa exersez miscarile, insa n-am indraznit niciodata sa scad din intensitatea antrenamentului. Invatasem din amara-mi experienta ca exista tot timpul posibilitatea ca Lowsi sa ma observe de la distanta.

Intr-o zi, m-a dus pe o pajiste aproape de casa noastra. Era o zi minunata de primavara, cu un cer albastru si limpede. Mi-a dat batele si mi-a spus sa-mi incep miscarile. Am lucrat pana cand am inceput sa simt durere.

-Continua, a spus Lowsi, in timp ce s-a departat de mine.

A trecut mult timp. Unde era? Se ascundea in copaci? Nu trebuie sa-mi micsorez ritmul. Am continuat ora dupa ora, pana cand am simtit ca-mi ard muschii si lacrimi de durere au inceput sa-mi curga pe obraji. La asfintit, s-a intors si Lowsi.

-Poti sa te opresti acum, mi-a spus el.

Nu mi-a spus niciodata nici un cuvant de lauda sau incurajare, dar am simtit ca incepeam sa-i castig respectul.

Antrenamentul fizic era doar o parte a uceniciei mele. A studia stilul Kung Fu inseamna a fi cu totul cufundat in arta si stiinta acestui stil. Am studiat caligrafia, limbile si istoria si, din primele zile ca novice, am petrecut ore in sir, observand comportamentul insectelor, al pasarilor si al animalelor.

Intr-o zi, Lowsi a adus o cutie mica de lemn in curte. Modul in care o tinea ma intriga, dar in acelasi timp imi trezea teama. M-a chemat la el si in timp ce ma apropiam, a luat o pereche de clesti si a deschis cutia. Un scorpion.

-Uita-te cum se misca, mi-a soptit Lowsi. E gata de lupta. Nu-i place sa fie atins sau manipulat in afara mediului lui.

Tinea creatura in aer. De coada, in timp ce aceasta se zvarcolea. Apoi, si-a pus-o cu atentie pe palma deschisa.

-Se linisteste, insa vezi tu, este inca in alerta.

Eu priveam cu emotie.

-Trebuie sa-mi tin mana complet dreapta si nemiscata. Dar tine minte, m-a avertizat el, in mana este energie. Scorpionul nu trebuie sa simta nimic.

Paralizat de frica, imi tineam respiratia.

-Bate vantul. Ovserva cum ma misc odata cu adierea, ca sa nu simta nici o rezistenta in mine, mi-a spus lowsi.

A tinut scorpionul pentru cateva momente, si apoi, cu o miscare rapida, l-a aruncat jos. Am sarit inapoi si m-am inrosit de caldura. El a ridicat creatura cu clestii si  a pus-o inapoi in cutie.

-Tine mana intinsa, mi-a spus el.

-Concentreaza-te la respiratie. Micsoreaza-ti ritmul batailor inimii ca sa nu mai transpiri. Nu trebuie sa simta nici un puls si nici o umezeala in palma ta.

M-am concentrat si mi-am micsorat ritmul respiratiei. Tehnica aceasta incepea sa devina ca o a doua natura pentru mine. Controlandu-mi respiratia, am

invatat sa-mi stapanesc reactiile corpului, astfel incat sa pot disipa durerea si sa-mi schimb temperatura corpului dupa buna placere. In timp ce respiram, panica din mine a inceput sa se linisteasca.

Deschizand cutia, Lowsi mi-a amintit:

-Plaseaza-ti mintea in a lui. Elibereaz-o de tine insuti. Sa devii scorpionul. Care va fi urmatoarea lui miscare?  Ce vede el? Cum respira el?

Mi-a pus cu atentie creatura in palma, controlandu-mi privirea, in timp ce eu alunecam in starea de meditatie care trebuia. Am ramas complet nemiscat, insa atent la mdiul din curte. O suflare brusca de vant sau un zgomot neasteptat ar fi putut deranja scorpionul si experienta sa-mi fie fatala. Imi doream ca maestrul sa ma elibereze de tensiune. Cand mi-a dat in sfarsit comanda, miscarea mea de-a arunca jos scorpionul a fost mai rapida decat un fulger. Bunicul a zambit in barba.

Din primele zile ale antrenamentului meu am practicat arta de a-mi plasa mintea in cea a unui animal. Aceasta tehnica este esentiala pentru a invata multiplele sisteme de lupta ale luptatorilor Shaolin, care imita animalele.

In curtea noastra era o calugarita si Lowsi ma putea sa-i studiez miscarile ore in sir, pana cand o puteam imita.

-"Tang Lang Ch'uan" (Kung Fu in stilul calugaritei) s-a dezvoltat in nordul Chinei in timpul dinastiei Ming, mi-a spus Lowsi, in timp ce studiam intr-o zi aceasta insecta.

Intotdeauna era ceva istorie sau o legenda interesanta pe care o invatam prin diferitele sisteme Kung Fu.

-Se crede ca fondatorul acestui sistem a fost un boxer pe nume Wang Lang, acum patru sute de ani, a continuat Lowsi. Legenda spune ca si-a parasit provincia natala shantun pentru a-si imbunatati tehnica Kung Fu la templul Honan. Insa in acest timp a fost dezamagit de nivelul priceperii sale. Intr-o zi, din intamplare, a dat peste o calugarita care se lupta cu o creatura mult mai mare decat ea. Calugarita a invins creatura si Wang a luat insecta cu el la templu pentru a-i studia miscarile. Le-a sistematizat impreuna cu ce stia inainte, incorporand jocul de picioare neregulat al stilului maimuta, dezvoltand astfel stilul de baza al calugaritei din nord.

Dupa aceasta povestire, Lowsi a inceput sa ma invete stilul Tant Lang Ch'uan.

-Miscarea cheie este carligul calugaritei, mi-a spus el, imitand cu mana gheara animalului. Se foloseste pentr uatac, blocare si evitare.

Mi-a demonstrat cateva dintre miscari, facandu-ma sa clipesc in viteza secventei de staccato a celor cinci ”pumni ai florii de prun”.

-Tine minte ca avantajul calugaritei consta in silentiozitatea ei, in rabdarea si in hotararea ei. Ea este sireata si extrem de eficienta. Va ceda de multe ori cu scopul de a cuceri, astfel incat accentul aici este mai mult pe atac decat pe blocare, mi-a spus Lowsi. Folosind stilul Tang Luang Ch’uan in lupta, vei ataca din cot sau din centrul palmei. Tinteste sa rupi incheietura cotului.

Spunandu-mi acestea, a lovit un copac dimprejur cu mana lui in forma de calugarita, rupand o creanga in doua cu o sigura lovitura.

Una din tehnicile preferate ale lui Lowsi era stilul Kung Fu sudic al sarpelui. Este unul din cele mai complexe sisteme de invatat si este de asemenea cel mai mortal. Fiind influentat de vipera, cobra si piton, stilul consta in lovituri de injungheire la fata, la gat si la organele genitale.

-Vipera provoaca rani psihologice adanci, tragand mult sange, mi-a spus Lowsi. Marca ei distinctiva este lovitura limbii.

A pozitionat doua dintre degetele mele.

-Tinteste arterele si venele principale, mi-a spus el, demonstrandu-mi in aer tehnica injunghierii.

Apoi mi-a luat mana si a deschis-o, bagandu-mi degetul mare sub palma.

-Aceasta pozitie mentine o tensiune dinamica, caracteristica pentru cobra, a spus el. Cobra isi concentreaza atacurile asupra nervilor si a punctelor de presiune.

Lowsi a continuat sa-mi explice modul in care pitonul ataca cu precizie si alte tenici de lupta.

-Sarpele este recunoscut pentru viteza si tenacitatea lui, m-a avertizat el. Odata ce reptila ataca, ea nu renunta si se asigura ca adversarul ei va muri.

-O tehnica, ”dim mak”, atunci? Am intrebat eu.

-Corect. Ch’i este esential in sistemul sarpelui, a continuat Lowsi. El trebuie concentrat in corpul tau pentru a putea imita sarpele in miscarile lui de incolacire si unduire. Doar prin Ch’i poate fi atinsa curgerea necesara pentru a face ca aceasta tehnica sa fie eficienta.

Intr-o zi, cand bunicul si cu mine ne plimbam prin padurea din spatele casei, mi s-a parut ca sa vad ceva miscandu-se prin iarba. Antrenamentul meu ma pregatise sa fiu tot timpul alert si aveam o perceptie senzoriala speciala, sporita.

-tigrul alb, mi-a spus maestrul, ca si cum mi-ar fi citit gandurile.

Nu si-a schimbat de loc starea de calm si am continuat sa ne plimbam.

-Traieste in munti. Ne urmareste de ceva vreme. Abia acum ai observat?

Mergand mai departe, Lowsi mi-a vorbit despre tigrul alb, despre felul in care traieste, se misca si isi hartuieste prada. Dupa un anumit timp, ne-am urcat intr-un copac.

-Fii atent. Pana la urma va veni. E curios, mi-a spus Lowsi.

Am stat in copac aproape o eternitate. Apoi, printr-un mic luminis, am vazut forma deosebita a acestui animal rar si frumos.

-Stie ca suntem aici? L-am intrebat.

-Sigur ca da. Intrebarea este, ce va face? Observa cum se misca. Ii este foame? Are chem de joaca?

Am studiat tigrul in timp ce pasea tiptil printre copaci.

-Mi se  pare ca e relaxat, am spus eu.

In timp ce sopteam, bestia a cascat si s-a intins, apoi s-a asezat printre ferigi.

-Prin urmare, nu-i este foame, am spus eu cu satisfactie.

-Nu, dar observa ca este mereu in alerta. Ne asculta soaptele in aer si ne adulmeca mirosul dus de vant. Noi nu suntem o amenintare pentru el, asa ca e relaxat.

Nu-mi puteam lua ochii de la animal. Complet uimit de frumusetea lui, ma minunam de blana frumoasa, de dungile perfecte si de puterea si taria lui musculara nemaipomenita care parea adormita, dar gata de-a ataca intr-o secunda.

In saptamanile care au urmat, am urmarit cu regularitate tigrul alb. Nu se apropia niciodata de sat, dar se aventura de multe ori in padurea de la poalele muntelui. Cateodata, bunicul ii lasa carne proaspata pentru a o atrage la noi. Am inceput sa lucrez la tehnicile mele de imitare.

-Trebuie sa intelegi nu doar modul in care se misca, mi-a spus Lowsi, ci si modul in care gandeste, in care respira. Trebuie sa fii capabil sa-i anticipezi miscarile. Doar atunci vei stapani sistemul tigrului.

Intr-o zi, am urmarit tigrul intr-un mic luminis in padure, unde se ducea adesea sa se odihneasca si sa se joace. Ne-am plasat in mod deliberat in directia opusa vantului, pentru a nu ne simti mirosul pana cand nu eram foarte aproape. In timp ce ne apropiam, s-a uitat la noi din adormirea lui. Ca si cum ne-ar fi recunoscut, a dat usor din coada. Lowsi si-a ocupat locul intr-un copac inalt din apropiere. Nimeni nu se putea catara ca el. Si eu am inceput sa ma catar intrun copac, dar el m-a oprit.

-Du-te la el, mi-a soptit.

Observam tigrul multe saptamani de la distante relativ mici, dar eram foarte constient ca era un animal deosebit de periculos si feroce, care ma putea ucide inainte chiar sa-mi dau seama ce se intampla.

-Te cunoaste. Mergi la el ca si cum ai fi din familia lui. Devino un pui de-al lui. Nu-ti fie frica, altfel te va ataca si vei muri, m-a invatat Lowsi.

Mi-am verificat respiratia si mi-am calmat mintea. Incet si cu atentie, mi-am lasat jos toiagul. Cu bratele pe langa corp am inceput sa merg precaut inspre animal.

-Nu trebuie sa ma considere ca fiind vreo amenintare, mi-am amintit singur. Trebuie sa-mi tin privirea in pamant. Nu teuita direct in ochii lui. Sa pari relaxat si neamenintator.

Putin oameni din lume s-au bucurat de privilegiul de-a vedea un tigru alb in salbaticie. In acea zi, acest animal puternic si-a proptit capul urias de mine si m-a lasat sa-i gadil urechile ca o pisica obisnuita de casa. M-am uitat la maestrul meu si am zambit. Apoi, dintr-odata, am auzit cum s-a crapat o ramura din directia lui. Fiind surprins, am sarit in sus, mi-am pierdut concentrarea si mi-am tras repede mana de pe tigru. Facand aceasta, tigrul a lovit in directia mea cu laba lui puternica. Incredibil, dar am reusit sa ma trag inapoi inainte sa-mi sfasie carnea, insa in timmp ce ma miscam, el a revenit cu a doua laba din fata pentru a lovi din nou. Tigrul incepea sa se ridice si stiam ca sunt in pericol. Stiam cum trebuie sa-mi tin capul. Cu fata in jos. Fara a-l privi in ochi. M-am luptat cu instinctul natural de-a fugi, ceea ce l-ar fi facut sa sara asupra mea intr-o secunda. In schimb, m-am fortat sa ajung din nou in acea stare pasiva cu care ma apropiasem mai intai de el, tinandu-mi ochii atintiti asupra labelor lui si departe de privirea lui. Nu s-a mai ridicat si, dupa ce am facut un pas lent inapoi, s-a asezat din nou pe iarba.

Lowsi m-a intampinat cu o plecaciune. Era pentru prima data cand mi-a aratat acest semn de respect.

-Inveti foarte bine.

Din acea zi, m-a numit ”Lo Fu Zai”, ceea ce inseamna ”Micul Tigru”.

Dintre toate animalele pe care le-am studiat, m-am simtit cel mai atras de stilul tigrului. Ca sistem Kung Fu, a fost dezvoltat pentr ua intari oasele, tendoanele si muschii. Miscrile sunt scurte, rapide si puternice, cu un accent pe putere si tensiune. Tigrul este defensiv prin natura sa, asteptand pana cand este incoltit inainte sa se lanseze intr-un asalt de nestavilit. In lupta, cel care foloseste stilul tigru se bate cu salbaticie, sfsiind rupand. Cu mana in pozitia ghearei de tigru, sistemul este foarte eficient in apararea cu mainile goale impotriva armelor.

Prinzand arma intre maini sau infasurand-o printr-o prinsoare fara pereche, adversarul pierde avantajul de a poseda o arma.

Intr-o dimineata, cand aveam aproape zece ani. Lowsi m-a condus in padure. Era foarte devreme si abia daca se luminase afara. Am mers mai multi kilometri, meditand ca de obicei, insa de data aceasta a ales o cale care-mi era necunoscuta. In cele din urma, am ajuns la un stativ de lemn. Studiindu-l, am vazut ca este suspendat sub creanga groasa aunui copac mare si rezistent, cu o franghie tare care facea legatura cu creanga unui alt copac. Stativul avea o forma octogonala si avea cam trei metri in diametru. Avea sute de tepi ascutiti de aceeasi lungime indreptati spre pamant. Mi s-a uscat gatul privind la pamantul de sub stativ, vazand ca era brazdat de urme de picioare.

-Mergi sub stativ, mi-a spus Lowsi.

Ca de obicei, l-am ascultat fara ezitare. Sub stativ, am privit in sus la tepii amenintatori, care straluceau in lumina slaba a diminetii.

-Ia pozitia tigrului.

M-am lasat in jos, in timp ce el a eliberat din franghie, pana cand stativul s-a aflat la cativa centimetri de trupul meu.

-Acum lasa-te mai jos, pana cand coapsele iti sunt paralele cu pamantul.

M-am supus.

-Acesta este tigrul plat, mi-a spus Lowsi. Nu se foloseste pentru lupta, dar te va ajuta sa-si intaresti picioarele.

In timp ce vorbea, lasa stativul si mai jos.

-Fii atent sa nu te ridici, a spus el si apoi a plecat inapoi in directia casei.

Am mentinut acea pozitie atat de mult, incat mi s-a parut ca a trecut o vesnicie. Se lumina afara si, desi caldura zilei era departe de intensitatea ei maxima, pe mine curgea transpiratia. Picioarele ma ardeau de durere, dar n-am indraznit sa ma misc de frica tepilor. Apoi, ca din pamant, a aparut Lowsi. A mers incet in jurul stativului, verificandu-mi pozitia. Imi vedea suferinta. Lacrimile si transpiratia se amestecau pe obrajii mei.

-Poti sa te eliberezi, intindandu-ti un picior de-a lungul pamantului, mi-a spus el.

Era o miscare grea, insa imi lua macar putin din crampe.

-Aceasta este pozitia de arc si sageata, mi-a spus. Vezi cum piciorul tau dinainte este indoit ca un arc, iar piciorul din spate este infipt in pamant, stand drept ca o sageata.

Lowsi m-a invatat mai multe pozitii joase folosind acel stativ. Erau versiuni mai complexe ale pozitiilor de lupta ale tigrului pe care le stiam. O parte obisnuita

a antrenamentului meu implica trecerea rapida din pozitia de arc si sageata in pozitia pisicii luptatoare, in pozitia intoarsa si in pozitia calului. Dupa mai multe luni de antrenament la stativ am invatat cum sa ma misc in pozitiile joase, iar picioarele mele au devfenit ca niste coarde innodate de muschi tari ca piatra. Lowsi imi dezvolta rezistenta si in brate in acest fel. Era o lectie dura: cand ma aflam sub stativ, stand pe membrele care ma ardeau, imi intindea pietre pe care sa le tin in mana. Durerea este insuportabila, dar nu puteam si nu voiam sa renunt.

Odata cu trecerea timpului, multe dintre aceste pozitii mi-au devenit ca o a doua natura. Le puteam executa fara sa ma gandesc, iar Lowsi ma testa tot timpul. Intr-o noapte, a intrat in camera mea in timp ce dormeam si a aruncat o galeata cu apa  rece ca gheata peste mine. Am sarit imediat in pozitia calului de lupta, inainte sa-mi dau seama ce s-a intamplat. El imi tipa ceva despre pozitie.

-Punte-ti umarul ala mai infata, a strigat, in timp ce ma palmuia.

Apoi, pe un ton mai cald, mi-a spus sa ma pregatesc pentr ustudiu si meditatie in curte

Ajunsi afara, Lowsi a bagat mana intr-un cos si a scos o calimara scumpa, un set de pene frumoase de alama si o foaie goala de sub coperta de material.

-Vreau sa scrii tot ce-ai invatat despre pozitia si tehnica de lupta a tigrului.

Ce-mi cerea sa fac era o pauza binevenit ade la exdercitiile fizice de rezistenta, dar am fost lasat sa lucrez din zorii zilei pana seara tarziu.

Curtea fusese intotdeauna un loc al suferintei si al torturii, insa in acea zi, cand am meditat singur, am inceput sa vad ca era chiar frumoasa. Privind dincolo de poarta lunii de pe zidul cel mai indepartat, am studiat vaile sudice ale lui Hanshan Si, Muntele Rece. Uitandu-ma printre razele soarelui, puteam observa forma manastirii lu, cuibarita mult deasupra padurii Cassia. Deasupra capului meu, fiare mitologice dansau pe acoperisul casei si al zidurilor. Ma fascinasera intotdeauna. Acum stiam ca se credea ca ele protejau cladirea de duhurile rele.

Ca majoritatea chinezilor, familia mea era foarte superstitioasa; cu toate acestea, stilul Kung Fu imi dadea incredere pentru a depasi orice fel de teama.

-Nu exista zei, doar zeul dinauntru, imi spunea Lowsi mereu si mereu. Foloseste-te de Ch'i pentru a-ti invinge teama.

Lowsi avea multe strategii pentru a-mi scoate frica din oase. Odata ne-am catarat pe un munte mai multe zile pana cand am ajuns pe o creasta inspaimantatoare. In mijlocul unei furtuni dezlantuite, mi-a spus sa-mi incep exercitiile. Mi-era aproape imposibil sa ma concentrez cu toata ploaia grea care

ma biciuia prin hainel subtiri si cu vantul care facea ca amenintarea crevasei adanci sa fie si mai mare.

La putin timp dupa aceea, Lowsi a inceput sa-mi organizele ocazii de lupta. Calatoream prin templele din intreaga China, in nor-est pana la Shandong si Tanggu, la Lanyhou si Chengdu, in vest la Tibet si cateodata pana in Pakistan. Am fost invatat sa nu-mi manifest nici o emotie, dar tot ma trecea un fior tacut de emotie cand calatoream in Hong Kong. Era sfarsitul anilor 1970 si insula vibra de viata. Erau masini sport si oameni in costume occidentale, cu lumini si muzica peste tot.

In prima mea calatorie la Hong Kong trebuia sa particip la Kumatai. Era o competitie ilegala, desi politia si ceilalti oficiali erau vazuti pariind si ei cu toti ceilalti.

-Kumatai este oc ompetitie cu un stil liber de full contact. Practicanti ai celor mai diverse forme de arte martiale se bat uni icu altii, mi-a explicat Lowsi, in timp ce ne ocupam locurle in arena.

Era o atmosfera diferita de toate celelalte competitii pe care le mai vazusem.

-Sunt insetati de sange, mi-a spus bunicul, observand ca ma uit la multimea innebunita din jurul meu.

-Nu este neobisnuit ca o lupta sa se termine prin moartea unui competitor.

Stiam ca Lowsi s-a luptat si el de multe ori in Kumatai.

-Intr-o zi vei fi stapan in Kumatai, mi-a spus el.

Stiam ca are dreptate.

# Capitolul 4

Cand aveam doisprezece ani, bunicul m-a anuntat ca urma sa fiu trimis inapoi in Anglia. Eram bucuros, dar in acelasi timp, eram speriat la gandul de-a trai cu parintii mei. In drum spre aeroport, Lowsi si cu mine am stat in liniste si meditatie. Pe masura ce ne apropiam de terminal, el mi-a explicat ca antrenamentul va continua in Londra.

-Am facut niste aranjamente cu Federatia Internationala de Kung Fu din Geneva. Ei vor aproba un profesor si iti vor finanta antrenamentul, mi-a spus el.

Caruta s-a oprit.

-Iti voi urmari progresul si vei reveni la mine la timp.

Acestea fiind zise, mi-a facut o plecaciune si a plecat.

In timp ce avionul se ridica la cer, ma intrebam ce ma asteapta in fata. Facusem mai multe calatorii acasa in timpul celor opt ani din China, uneori ramanand cateva luni la rand. Am fost intotdeauna fascinat de oras. Era atat de nelinistit si de aglomerat. Imi placea sa vad magazinele pline de jucarii, punk rock-erii care-si faceau veacul in Trafalgar Square, autobuzele rosii londoneze si luminile stralucitoare din Piccadilly. Insa nu era niciodata usor sa fiu impreuna cu parintii mei. Refuzau sa admita ceva cu privire la viata mea din China. Mama, in special, se purta de parca nici n-as fi plecat. Era ciudat sa o am prin preajma. Nu prea discutam. Faptul ca ma chinuiam sa inteleg si sa vorbesc limba engleza nu-mi era de prea mare ajutor. Limba cantoneza devenise foarte repede prima mea limba. Desigur, si ea vorbea limba stramosilor ei, nu? N-am intreab-o niciodata. Erau multe la familia mea pe care nu le intelegeam.

In timp ce ma faceam comod in avion, mintea mea a inceput sa rataceasca in trecut, amintindu-mi de ultima mea calatorie in Anglia, pe cand aveam noua ani. Intr-o zi, am fost cu mama la cumparaturi, Ca de obicei, ea a umplut cosul cu tot felul de alimente si dulciuri. Am observat ca sub poseta ei, la fundul cosului, se ascundea un pachet scump de creveti mari.

-Uite, ai uitat asta, am spus eu cu inocenta, in timp ce descarca cumparaturile pe tejghea.

-Ah, ce distrata sunt. Va dati seama? a spus ea, jenandu-se in timp ce scotea pachetul si-l punea pe tejghea, bagandu-si mana mai adanc in poseta pentru mai multi bani.

-Nu-i nimic, a spus vanzatoarea. Oricine putea gresi.

Mama era furioasa in timp ce paraseam magazinul. Fata ei era acoperita de o privire incruntata, iar buzele ii erau crispate, insa eu eram obisnuit cu asta. Nu intelegeam ce n-a mers bine, dar stiam ca era mai bine sa tac.

Poate ca nu m-as mai fi gandit la acel episod, daca, doar cateva zile mai tarziu, nu s-ar fi intamplat din nou acelasi lucru. De data aceasta era o cutie scumpa de ciocolata. Mergand inspre tejghea, mama a ridicat cutia din cos si a tinut-o in mana, acoperind-o cu haina ei cea lunga.

-Mama, nu ai…M-am oprit. Privirea aspra a mamei mi-a spus totul.

Bantuit de aceasta mintire am incercat sa-mi amintesc momente mai fericite. Gandurile mele s-au intors la zilele de demult cand locuiam cu parintii mei in casa cea mare din Edgware. Tata era un inginer de televiziune de succes si afacerea lui trebuie sa fi fost infloritoare. Intr-o seara a intrat strigand si razand. Unul dintre clientii lui il platise o suma mare de bani gheata. Dand buzna pe usa, el a aruncat teancul de bancnote in aer. Mama era coplesita de bucurie si fugea prinzandu-le din aer. Eu priveam vesel cum tata o ridica de mijloc si danseaza cu ea prin camera, sarbatorind. Era unl din foarte putinele momente fericite din casa.

Orele au zburat si eu am inceput sa ma concentrez asupra zbarnaitului si a sunetelor schimbatoare ale motoarelor  avionului. Pana la urma, am adormit si am fost trezit pe cand avionul cobora deja spre aeroportul Heathrow.

Stewardesele erau tot timpul atente cu mine si imediat ce avionul a aterizat, m-au condus pana la terminalul unde ma asteptau parintii mei. Nu aveam bagaje de luat. Locul era plin de oamenii care asteptau, iar eu am scrutat multimea, cautandu-mi parintii. Curand i-am zarit in multime. Mama mea, asa cum mi-o imaginam intotdeauna, imbracata elegant, era data cu un ruj de un rosu aprins, gene lungi si negre si poseta si cizme asortate. La vederea tatalui meu, insa, mi-am tinut rasuflarea. In mintea mea, el era un om inalt, aratos, cu trasaturi clare, piele maslinie si par bogat, negru cu cret. Acum statea intr-un scaun cu rotile. Imi parea mai degraba mic si palid, iar parul lui batea inspre cenusiu. I-am salutat pe amandoi cu o plecaciune scurta. Mama, cu o atitudine ciudata si incomoda, mi-a dat un sarut scurt pe obraz.

Am aflat mai tarziu cate ceva despre boala tatalui meu. Sufera de scleroza multipla. Fusese diagnosticat la scurt timp dupa ce m-am nascut eu. Probabil de aceea mama mea era atat de manioasa. Poate ca era vina mea. De aceea ma urase dintotdeauna.

Intotdeauna m-am simtit mai in largul meu in compania tatalui meu. Petrecea timp cu mine, aratandu-mi tot felul de lucruri. Eram fascinat de cutiile

pline de diferite cuie, ace, suruburi si piulite pe care le avea. M-a invatat sa joc sah si construiam tot felul de modele impreuna, dupa diagrame din diferite carti pe care le citea. Citea tot timpul carti mari de inginerie. Cu tata ma puteam simti bine, insa n-am jucat niciodata fotbal impreuna, nici nu ne-am luat la intrecere sau la tranta. Acum stiam de ce. El se chinuia sa umble si obosea foarte repede. De multe ori adormea cu o carte pe genunchi. Mama iesea foarte des la cumparaturi.

Imi era dificil sa ma acomodez din nou in Anglia, desi era o eliberare sa nu mai urmez regimul riguros al bunicului meu. Tot ce tinea de stilul de viata occidental mi se parea ciudat. Am avut chiar dificultati in a ma obisnui sa dorm pe un pat moale, si saptamani la rand am dormit pe podea.

Parintii m-au inscris la o scoala locala cu program complet, iar serile le petreceam la cursuri de limba engleza. Uram scoala. Nu aveam nimic in comun cu ceilalti baieti. Limbajul lor urat si lipsa lor de respect fata de profesori au fost un soc pentru mine. In cultura mea de disciplina stricata, toti batranii erau venerati, onorati si ascultati fara nici un murmur.

-He, ochi alungiti, unde o pornisi?

Era Steve Jenkins, liderul unei bande de baieti care se luasera de mine inca din prima zi de scoala. Saptamani la rand i-am ignorat, hotarat sa raman deoparte.

-Te duci la chinezoi sa halesti, ai?

Ceilalti baieti radeau, mergand in urma mea, in timp ce eu traversam curtea scolii.

-Hei, chinezoiule, cu tine vorbesc. O sa ma ignori, ai?

Eu continuam sa merg, dar ceva incepea sa fiarba in interiorul meu. Ii lasasem destul sa se distreze. Habar n-aveau cu cine se puneau. Unul dintre primele principii de Kung Fu este de a evita conflictul, si de a actiona doar pentru aparare. Insa ei nu renuntau. Incepeam sa ma satur de batjocura si bruscarile lor. Steve Jenkins era un tip mare si urat care se lua de multi copii negri si asiatici. Il vedeam adesea pe strada, cu tatal lui. Amandoi aveau capetele rase, iar tatal lui avea tatuaje cu Frontul National. Era un tip foarte dur.

-Hai, chinezoiule! Ce-i cu tine? Esti prea speriat sa vorbesti? O, nu, am uitat, tu nu vorbesti engleza, nu-i asa?

Apoi a inceput sa danseze in fata mea, alungindu-si ochii cu degetele si blocandu-mi drumul. Ceilalti baieti faceau la fel, razand tot timpul si cantandu-i in struna. Mi-am amintit de ziua in care am fost batut de copiii Triadei. Nimeni nu-mi va mai face asa ceva. Jenkins s-a apropiat de fata mea, intindandu-si iar ochii.

-Lasa-ma in pace! I-am spus, stand ferm pe loc.

Razand, mi-a imitat accentul.

-Lasati-l baieti, ne-a spus sa-l asam in pace!

S-a uitat inapoi la banda lui, cautandu-le aprecierea, apoi s-a intors la mine si m-a impins de umarul stang. Intr-o secunda, am ripostat cu o lovitura de picior prin intoarcere in plina fata, lovindu-l in nas. A cazut pe spate. Ceilalti baieti priveau ingroziti cum se zvarcolea tipand, injurand si incercand sa-si opreasca sangele care-i tasnise pe nas. M-am uitat la fiecare baiat drept in ochi. Toti au fugit. M-am simtit bine.

Am primit o sanctiune minora pentru ce-am facut. Profesorii stiau cu ce ma confruntasem pana atunci. Eram un elev muncitor, politicos si ascultator. Steve Jenkins era un bataus notoriu. La putin timp dupa acest incident a fost exmatriculat din scoala. Vestea despre cunostinele mele in Kung Fu s-au raspandit cu viteza prin toata scoala si m-am trezit pe o pozitie foarte importanta. Nu eram obisnuit sa fiu pus astfel in centrul atentiei. Ei cautau un lider de banda, pentru ceva distractie si actiune, insa eu eram impartit intre cultura mea de disciplina si o libertate noua si periculos de puternica. Era un soc cultural deosebit de intens. Nu stiam cum sa ma port intr-un mediu atat de relaxat, unde multi profesori se chinuiau sa mentina ordinea la ore. M-am trezit ca-mi placea puterea unei reputatii intimidante. Nimeni nu-mi facea probleme si era mai bine sa fii bataus decat batut.

Daca nu mi-as fi continuat antrenamentul, as fi calcat cu usurinta pe urmele lui Steve Jenkins si ale trupei sale.

Reputatia bunicului meu era de asa natura, incat mi-a putut asigura fonduri din partea Federatiei Internationale de Kung Fu, care isi avea sediul la Geneva. Ei au aranjat totul astfel incat sa-mi pot continua antrenamentul la o scoala din Swill Cottage, condusa de domnul Chang. Noul meu profesor era un om foarte bland si vesel, un maestru cu multi ani de experienta. Totusi, in curand a fost evident faptul ca in multe tehnici eu eram mai avansat decat el. Totusi, m-am putut dezvolta sub disciplina lui. Domnul Chang m-a incurajat intr-un mod nou si in scurt timp am devfenit antrenor asistent in scoala. Acolo l-am intalnit pe Kingsley, care era din Jamaica si care era, de asemenea, avansat in artele martiale. El a devenit primul meu prieten adevarat.

Disciplina scolii ma tinea departe de viata strazii si de probleme, dar chiar si domnul Chang avea o atitudine libera si relaxata. Intrun fel, nu se potrivea cu regimul dur cu care asociam eu antrenamentul corect. Uitandu-ma acum in urma, cred ca tanjeam dupa mana de fier pe care o cunoscusem in cea mai mare parte a vietii mele. Am gasit-o, intr-o oarecare masura, la unul dintre profesorii mei.

Domnul Sizer preda educatie religioasa. Majoritatea copiilor il urau. Era foarte sever si nu suporta flecarelile. Intotdeauna ma purtam onorabil cu batranii, insa domnul Sizer era doar unul dintre putinii profesori pe care ii respectam cu adevarat. Imi placea educatia religioasa. Bunicul meu ma invatase multe despre religiile lumii. Eram fascinat de diferitele practici si sisteme de credinta, dar stiam ca singurul zeu adevarat era zeul din interior meu, energia Ch'i. Imi amintesc cand domnul Sizer ne-a predat povestea din Biblie despre Avraam si despre modul in care acesta s-a pregatit sa-si jertfeasca fiul, pe Isaac. De ce ascultare a dat dovada Avraam fata de Dumnezeul lui, si ce curaj! Era o povestire dupa gustul meu. Poate ca intr-o zi imi voi face rost de o Biblie si voi citi mai mult. Cu ajutorul FIKF, am reusit sa calatoresc la diferite competitii de arte martiale din intreaga lume. Majoritatea erau in Asia, unde bunicul meu ma intampina intotdeauna. Stiam ca paria o multime de bani pe mine. Niciodata nu l-am dezamagit. In fiecare an ma intorceam in China pentru doua sau trei luni la rand ca sa-mi continui antrenamentul cu el. Nu ma mai batea, dar am ramas intr-o supunere totala fata de vointa lui.

Dupa ce am implinit saptesprezece ani, a inceput sa ma testeze si in situatii de lupta reala. Intr-o zi, am mers la Nanchang in provincia Jiangxi, la sud-est de lacul Boyang. Nu stiam pe atunci ca Nanchang era notoriu pentru bandele de raufacatori.

-Intotdeauna sa te astepti la ceea ce nu te astepti, mi-a spus Lowsi.

Spre groaza mea, mi-a spus sa ma dezbrac pana la chiloti chiar acolo, in mijlocul strazii. La asta nu ma asteptasem! M-am uitat la fata lui, dar trebuia sa fi stiut ca nu va trada absolut nimic. A scos un sul de hartie din haina si mi l-a agatat de gat. (Moarte familiei tale) si "Chao ni niang de zhu zong shi ba dai" (Du-te si fa sex cu stramosii tai, cu bunicii si strabunicii tai!).

Lowsi m-a indreptat spre o strada intunecata si mi-a spus:

-Da-i drumul!

Mi-am dat seama ce urmarea. Dupa ce am facut cativa pasi, o batranica a disparut de pe strada, inchizand si zavorand usa in urma ei. Imediat am auzit tot felul de obscenitati si tipete in aer si opt sau noua luptatori de strada s-au napustit asupra mea cu pumni si picioare. Strada era ingusta, ceea ce era in avantajul meu, limitand numarul de adversari care ma puteau ataca deodata. Repede, am luat pozitia tigrului. Folosindu-ma de picioare, m-am concentrat pe primii atacatori. Primul m-a asaltat cu un carlig de dreapta. M-am intors din talie si l-am blocat cu bratul, secerandu-l dintr-odata cu piciorul drept. Dupa ce i-am taiat atacul, un altul a venit spre mine cu un pumn indreptat spre capul meu. M-

am intors din nou si i-am deviat lovitura, lovindu-l din lateral cu piciorul direct in fata, facandu-l sa-si piarda cunostinta.

Cu un joc de picioare rapid, mi-am infruntat urmatorul adversar in timp ce si-a lansat bratul drept spre fata mea. Brusc, i-am parat lovitura printr-o eschiva si l-am doborat cu o lovitura de pumn. In timp ce cadea la pamant, i-am folosit spinarea ca platforma pentru a inainta si a castiga in inaltime. Urmatorii doi adversari au inaintat si ei, primul cu o lovitura de dreapta spre inima mea si celalalt cu o lovitura de picior din lateral. Parand lovitura mai rapida cu bratul meu stang, am contraatacat cu pumnul in tampla. In acelasi timp, i-am plasat celuilalt adversar o lovitura lunga de picior in stomac, curbandu-mi mijlocul pentru a-i anula atacul.

Un alt adversar s-a napustit asupra mea, insa eu am sarit imediat cu piciorul inainte in tampla lui. El a cazut in timp ce urmatorul atacator a venit inspre mine cu pumnul indreptat spre pieptul meu. Mi-am arcuit spatele si am alunecat in pozitia calului, lovind abdomenul adversarului. Ultimii doi atacatori au aruncat sticle spre mine si m-au injurat, dupa care au luat-o la sanatoasa.

Mi-am mentinut pozitia pentru cateva momente, controlandu-mi respiratia si asigurandu-ma ca lupta era terminata cu adevarat. Bunicul meu a aparut ca din pamant si mi-a facut o plecaciune. Amandoi am iesit repede din scena.

In urmatorii ani, am facut multe vizite in Nanchang si pe strazile bantuite de bande. Mereu am demonstrat ca ma pot descurca in luptele nereglementate. Odata bunicul m-a pus sa ma imbrac ca o cantareata de opera chineza. M-a condus intr-un sat de munte, unde mi-a pictat fata si m-a acoperit cu haine grele. Pentru a-i enerva pe localnici, m-a pus sa strig obscenitati impopotonate. Din nou am fost intampinat de o multime de atacatori cu tot felul de arme. Cea mai mare provocare a fost sa ma pot lupta imbracat cu acele haine groase.

Nu toate luptele erau provocate de bunicul meu. Siu Ming era verisoara mea. Intr-o zi, in timp ce calatorea, a fost rapita si Siu Ming era tanara si frumoasa si, pentru oricine care nu-i cunostea numele de familie, era o tinta usoara. Am aflat ca fusese dusa la un bordel din Shanghai, condus de Triade. S-au tinut cateva intalniri de familie in casa noastra si am fost asigurati ca persoanele noastre de contact din Shanghai vor explica problema si vor asigura eliberarea imediata a lui Siu Ming. Au trecut mai multe zile si a sosit o scrisoare. Bunicul meu era infuriat.

-Se pare ca acea persoana de contact din Shanghai face parte din jandarmeria locala, mi-a spus el. Politia nu este pregatita sa intre in teritoriul Triadei de frica unui razboi de strada generalizat.

A plecat spre Shanghai.

Ghidul meu de la politie putea sa ma conduca doar pana intr-un anumit punct, insa nu a fost dificil sa gasesc acel loc. Am stat afara in strada, ascultand vocile din interior. Usa era intredeschisa si puteam sa aud o fata care vorbea cu o voce staruitoare. Putea fi Siu Ming. Nu reuseam sa inteleg ce spune. Increzator, am intrat in camera slab luminata. Fata a izbucnit dintr-odata in lacrimi.

-Siu Ming!

Ea era. A fugit si s-a atarnat de mine, insa imediat unul dintre barbati a smuls-o si a impins-o in alta camera. M-am dus direct la tejghea si m-am adresat unui om masiv, imbracat intr-un costum, care parea sa fie un fel de sef.

-Domnule, cred ca s-a facut o mare greseala cu aceasta fata.

-Fata n-are nimic de-a face cu tine, a marait el, abia ridicandu-si privirea din hartii.

M-a uluit ca nici macar nu ma privea in ochi. I-am vorbit mai apasat.

-Ati rapit…

-N-am rapit pe nimeni, m-a intrerupt el.

-Nu cred ca intelegeti, am instistat eu. Siu Ming face parte din familia Soo din Canton. Trebuie s-o eliberati si sa-i cereti iertarea bunicului ei, Cheung Ling Soo.

Omul a fornait a dezgust. Oricine stia ca a dezonora o familie ca a noastra insemna ca ofensatorul trebuia sa-si ceara iertare si sa-si arate respectul. Altfel, familiile incepeau un razboi ucigator care se putea perpetua de-a lungul mai multor generatii. Omul de dupa tejghea intelegea ce-i spuneam, insa era clar ca nu ma credea ca eram cine pretindeam ca sunt.

-Bunicul tau? Radea el. Si tu cine esti, mai ochi rotunzi? Zise el, scuipand.

Dintr-odata, o usa din spate s-a deschis si au aparut sapte sau opt barbati, amenintandu-ma cu cutitele. Stiam ca situatia nu avea sa se termine in mod pasnic. Mi-am scos securea de lupta si am eliberat tigrul.

I-am lasat pe adversarii mei in urma, grav brutalizati, si am luat-o pe Siu Ming acasa, fara sa mai intampin vreo rezistenta. Acel incident mi-a castigat credibilitate si onoare in cadrul familiei mele chineze. Era exact ceea ce imi dorisem.

La putin timp dupa aceea, bunicul meu m-a pregatit pentru ceea ce avea sa ma faca un ”maestru” in Kung Fu. Era vorba de o serie de examene orale si practice, culminand cu ”Tar Shui”, ”testul tunelului”. Acest test este notoriu printre practicantii de Kung Fu si nu multi indraznesc sa-i accepte provocarea. Dintre putinii curajosi care intra in tunel, multi nu mai ies niciodata.

Dupa o calatorie de mai multe zile spre nord, am ajuns in provincia Shandong. Tunelul este o pestera la baza muntelui Tai Shan, unul din muntii daoisti cei mai sacri din China. Eram bucuros si pregatit pentru provocare. In acest punct al antrenamentului meu nu cunosteam teama si eram dornic sa-mi indeplinesc insarcinarea. Era o zi frumoasa de vara, insa cand am intrat in pestera, am simtit raceala muntelui. Dupa soarele stralucitor, mi-a trebuit cateva clipe ca sa-mi obisnuiesc ochii cu tot ce era in jurul meu. Niste torte iluminau partial pestera. In fata mea- cativa metri de sticla sparta.

-Floare la ureche, m-am gandit eu.

Facand pasul usor al cocorului, abia daca am simtit o zgarietura cand am trecut repede peste cioburi. Imediat a urmat un test similar. Carbuni aprinsi. Pielea talpilor mele era atat de intarita, incat acest test n-a fost o problema pentru mine. Am pasit cu incredere, fara sa ma grabesc, insa dornic sa infrunt o provocare mai mare. Am zambit cand am vazut-o Acesta era genul de test care imi placea. O structura octogonala de lemn imi bloca accesul. In partea de sus avea niste capete de suita ascutite si intreaga structura era sustinuta doar de cateva bete de bambus. Acestea erau atasate de un labirint de bete orizonatale si diagonale de bambus. Trebuia sa ma catar printre ele. Daca le atingeam, intreaga structura se prabusea, infingand tepii in mine.

Am inceput sa ma concentrez. Acesta era un test de agilitate si precizie. Miscarile ca de sarpe ma puteau ajuta sa ma strecor prin acel labirint. Concentrandu-ma cu atentie asupra pozitiei membrelor, am iceput sa ma strecor, arcuindu-mi spatele si sprijinindu-ma, cand era necesar, pe o singura mana pe podea. Folosind o serie de pozitii joase si combinatii de miscari, am reusit sa ma strecor printre bete, iesind victorios de partea cealalta.

Apoi a urmat lama. Imi bloca drumul si trebuia sa merg pe marginea ei ascutita. In lumina tortelor puteam vedea ca podeaua si zidurile sclipeau.

-Ulei, am zambit eu.

Uleiul acoperea intreaga supfarata a stancilor. Trebuia sa merg pe lama lunga de opt metri pentru a evita suprafata alunecoasa. Peretii pesterii erau ingusti in acel loc si nu exista nici o ruta alternativa. De asemenea, am simtit ca testul avea mai multe implicatii. Imi cerea o concentrare maxima. M-am linistit, mi-am adunat energia Ch'i in picioare, astfel incat sa nu simt durerea. Mentinand un echilibru perfect, am pasit pe lama si am inceput sa merg. Dintr-odata, un caine salbatic si innebunit s-a repezit prin tunel inspre mine. Maestrul meu imi bagase adanc in mine: ”Asteapta-te la ceea ce nu te astepti!” Mi-am dat seama imediat ca acel caine era o capcana menita sa-mi distraga atentia. Desigur, a

incercat, in nebunia lui, sa se repeada la mine, dar era tintuit de un lant puternic. Controlul meu asupra energiei Ch'i mi-a asigurat un calm perfect. Am continuat sa pasesc pe lama.

Trecand pe langa cainele salbatic, am intrat mai adanc in pestera, cu simturile ascutite. Tunelul incepea din nou sa se largeasca. Apoi am vazut-o. Largimea pesterii era blocata de o platforma de lemn. Avea capete de trident care ieseau prin marginea din fata si era montata pe un bolovan mare. Intreaga structura statea pe niste roti mari de lemn ju jante de fier, care aratau de parca n-au fost niciodata urnite din loc. Aceasta era, pe departe, cea mai mare provocare de pana atunci. Nu era nici o suprafata netede de care sa impingi, cu exceptia celei care era acoperita de tepi.

Am intrat in meditatie, astfel incat sa-mi adun energia Ch'i in maini. Cu indrazneala, am impins cu palmele in tepi. Mi-am adunat toate fortele, dar structura nu s-a miscat. Ridicand un picior intr-un tepus am mai incercat o data. Iar nimic. Nu acceptam sa ma las batut. M-am odihnit, meditand si concentrandu-ma asupra energiei Ch'i. Voiam sa incerc o alta tactica. Intorcandu-ma, m-am apropiat cu spatele de tepi, sperand ca suprafata mai mare imi va da o forta mai mare.

Ani de zile ma antrenasem impreuna cu bunicul meu pentru aceasta toleranta a tepilor care preseaza pe pielea mea. Ca exercitiu obisnuit, maestrul meu isi lasa intreaga greutate pe o sulita impingand-o in torsul meu. Ca un burete uscat, carnea si buretele este plin de apa, el devine tare si puternic. In mod similar cand toata energia corpului este concentrata intr-un singur loc, cum ar fi abdomenul meu, pielea si muschii pot deveni tari ca piatra. Ma raneam foarte rar, in afara unor mici zgarieturi pe suprafata pielii.

Structura a scartait sub presiune. Incurajat, am continuat sa imping, insa incepeam sa simt sulitele care imi intrau in spate. Intorcandu-ma la pozitia initiala cu palmele intinse, mi-am reconcentrat energia si, inchizandu-mi ochii, am inceput sa misc structura in mintea mea. Mainile au suportat presiunea si intreaga mea fiinta se concetra asupra miscarii acelui obiect. Se misca, dar rotile refuzau sa se roteasca. Din nou, m-am concentrat si mi-am adunat puterea prin respiratie. Nu voiam sa-l dezamagesc pe Lowsi. Voiam sa fie mandru de mine. Cu un asalt final, am fortat structura, impingand-o cam jumatate de metru in interiorul pesterii, cazand in genunchi pe masura ce energia mi-a strabatut corpul si a intrat in stanca. Mi-am permis sa afisez un zambet trecator de satisfactie si m-am strecurat prin locul mic pe care il deschisesem.

Pasind cu atentie, mi-am dat seama ca pestera era tot mai luminoasa. Testul era aproape de final, dar cunosteam, din auzite, obstacolul care-mistatea inainte. Imediat, am inceput sa simt un miros de fier incins. In curand am vazut deschizatura pesterii si am zarit silueta bunicului meu in lumina soarelui. In calea mea era un cazan mare plin cu bucati de fier incandescent. Era de un rosu aprins din cauza caldurii si parea ca are o greutate de cateva sute de kilograme. Gheare de tigru din fier ieseau din marginile cazanului si puteam vedea emblemele cu dragoni care asteptau sa-mi sfasie carnea. Acesta era testul final de curaj, putere si rezistenta. M-am concentrat pentru o clipa asupra fetei lui Lowsi. Ca de obicei, era inexpresiva. Nu aveam nevoie de incurajarea vreunui gest facial. Prezenta lui imi era de ajuns.

M-am calmat si mi-am adunat energia Ch’i in brate. Dupa cateva momente, ele s-au facut reci ca gheata si au amortit. Privind drept inainte, mi-am pus antebratele dpe dragonii inrositi de foc. Am simtit imediat mirosul de par si carne arsa, dar nu insemna nimic pentur mine. Nu simteam nimic. Folosind puterea membrelor mele de tigru, mi-am fortat energia in partea de jos a corpului meu si am ridicat cazanul urias. Evitand orice alte rani, l-am tinut departede corpul meu, ramanand la distanta de ghearele de tigru. Printr-o clatinare controlata, l-am ridicat in afara pesterii si l-am pus in fata maestrului meu. Figura lui de gheata s-a schimbat, suficient cat a ma onora cu un mic zambet. Mi-am luat bratele de pe cazanul incins. Erau inca reci ca gheata dupa meditatie, dar m-am uitat la ele si am vazut cum se formau basici usturatoare acolo unde dragonii imi infierasera antebratele.

Lowsi mi-a aratat semnul loialitatii. (Acesta este unsemn de respect si onoare folosit intre adversari si intre elev si maestru. Reprezinta energia Ch’i, yin si yang, soarele si luna. Mana dreapta este stransa intr-un pumn, reprezentand luna, iar mana dreapta este deschisa, reprezentand soarele, fiind asezata cu podul palmei peste pumnul stang.) Inainte de orice exercitiu sau lupta, imi aratam devotamentul fata de maestru folosind acest semn. Acum el mi l-a aratat mie. Era cea mai inalta onoare. Mi-a daruit o sabie ornamentala. Ea simboliza un noustatut. Acum eram Lo Fu Zai, maestru in stilul Kung Fu.

# Capitolul 5

Ca maestru in arta stramosilor mei, eram absolut hotarat sa pastrez mostenirea numelui familiei Soo. Invataturile bunicului meu si onoarea lui personala erau puse in joc de fiecare data cand intram in arena. Era o povara pe care o acceptam cu multa mandrie.

Unele dintre cele mai bune momente pe care le-am trait au fost la Scoala Ashraf Tae in Karachi, Pakistan. Ashraf si bunicul meu se intalnisera pe vremuri ca tineri luptatori Shaolin in nordul Chinei. Amandoi au continuat pana cand au devenit mari maestri renumiti. Ashraf a studiat si a dezvoltat diferite tehnici de lupta, printre care ”maimuta luptatoare”, ”sarpele incolacit” si sistemul dragonului din sudul Chinei. In timp ce ambii barbati aveau un respect adanc fata de maiestria celuilalt in arta Kung Fu, intotdeauna existase o rivalitate intensa intre cei doi. Ei aveau idei opuse in privinta transmiterii si pastrarii artei lor. Pana la sosirea mea, bunicul nu gasise nici un ucenic potrivit caruia sa-i transmita toate secretele sale. Ashraf, pe de alta parte, recrutase sute de baieti, multi dintre ei din familii de tarani locali, pe care i-a antrenat in stilul Kung Fu. Scoala lui era renumita in cercurile de arte martiale, insa Lowsi ramanea cinic si sever fata de motivatiile si angajamentul elevilor sai.

-Se lupta cu manie si putere umana, spunea el in batjocura. Dau dovada de putina acuratete artistica si autentica in miscarile lor.

Insa Ashraf triumfa in reputatia sa si in succesul sau aparent. Ani de zile, Lowsi asteptase tacut pe margine. Acum sosise timpul. Prin mine, el se astepta sa incline balanta si sa demonstreze superioritatea tehnicilor si invataturilor sale. Aveam multe de demonstrat.

Unul din studentii marelui maestru Ashraf era Raani. Antrenamentul lui de baza era in tehnicile ”maimutei luptatoare”.

-Ashraf crede ca sunteti de acelasi nivel, mi-a spus Lowsi in timp ce calatoream spre Pakistan.

Cand l-am vazut pe Raani, am observat ca aveam in comun statura zvelta si musculoasa, desi el era ceva mai inalt decat mine. Dupa cum au prezis ambii nostri maestri, ne-am intalnit in finala unei mari competiti in care luptasera in jur de cincisprezece luptatori.

Am intrat primul in cerc. S-a auzit o runda de aplauze retinute, dupa care a urmat o anticipatie tacuta in multime. Lowsi statea langa Ashraf pe marginea ringului, cu ochii fixati asupra mea. Am asteptat. Dintr-odata, multimea a erupt,

strigand, incurajand si batand din palme, in timp ce erou lor, Raani, si-a luat locul in fata mea. Ne-am facut unul altuia semnul respectului. El purta haine de fermier si arata aspru si neingrijit, insa multimea il iubea. El era omul lor. Au continuat sa-i cante numele si sai ureze noroc. Nimeni nu a strigat pentru mine. M-am uitat tinta la maestrul meu. Arata calm si increzator. Aceasta era asigurarea de care aveam nevoie.

Arbitrul era un om micut pe care-l chema Denju. Ridicandu-si bratele pentru a linisti multimea emotionata, ne-a spus mie si lui Raani sa ne pregatim. Multimea s-a linistit, desi multi continuau sa plaseze pariui. Dupa un moment, Denju a batut din palme si toata atentia s-a concentrat in ring.

Luand pozitia tigrului, mi-am ridicat mainile in garda, cu mainile in pozitia ghearelor drepte. Planuiam sa fac o combinatie de miscari preferate din stilul tigru cu stilul leopard, care este de trei ori mai rapid decat tigrul, dar nu atat de puternic. Ochii nostri se sfredeleau reciproc in timp ce ma apropiam de Raani. El a adoptat o varianta foarte joasa, usor deformata, a pozitiei calului. Asteptand apropierea mea, si-a aruncat umerii spre mine si si-a lasat toata greutatea pe piciorul din spate. M-am concentrat sa-i anticipez miscarile si nu puteam sa nu observ incorectitudinea pozitiei lui. O astfel de neglijenta in tehnica mi-ar fi adus batai serioase din partea lui Lowsi. El se misca inainte si inapoi, unduindu-se si balansandu-se, atingand cateodata podeaua cu unul sau amandoi pumnii.

Ne-am apropiat cu atentie, privindu-ne drept in ochi. Multimea a ramas tacuta in timp ce Raani a inceput sa ma incercuiasca, incercand sa ma pacaleasca. A simulat o miscare spre stanga. Chiar cand imi ajustam pozitia pentru a-l infrunta, s-a rasucit spre piciorul meu. Intr-o secunda, am sarit peste atacul lui de maimuta prin rasucire. Raani m-a prins de piciorul stang. Printr-o reactie puternica de picior l-am lovit cu calcaiul in bratul maimutei. Amandoi am cazut la podea in timp ce multimea s-a ridicat in asteptare. Am sarit in sus luand pozitia leopardului si am atacat maimuta care se ridica cu o serie de lovituri rapide de picioare.

Raani le-a blocat bine, dandu-se repede inapoi din calea leopardului dezlantuit. S-a intins spre marginea cercului. Pentru o secunda am fost derutat. Renunta atat de usor? Mi s-a parut ca vrea sa paseasca in afara ringului, candbrusc a zburat spre mine. Imediat am ripostat cu o lovitura scurta de picior in stomac. El imi anticipase lovitura si a incasat-o, astfel incat sa ma poata prinde de maneca drepta. Inselaciunea lui era perfecta, insa eu am sesizat imediat pericolul. Incasasem prea multa bataie de la maestrul meu pentru a nu-l recunoaste. De multe ori imi aplicase aceasta miscare si suferisem consecintele ei dureroase.

Maimuta a alunecat dintr-odata sub garda leopardului si m-a tras in jos de maneca, in timp ce mi-a aplicat o lovitura de picior in stomac. M-am ridicat in aer, iar durerea mi-a strabatut tot corpul ca un fulger.

Intr-o fractiune de secunda mi-am recapatat concentrarea si am deviat durerea, intorcandu-ma sa aterizez in picioare. Multimea fremata in timp ce ma luptam sa-mi recastig echilibrul. Aveam un picior in ring si un altul pe marginea de lemn. Maimuta a zburat din nou spre mine, incercand sa ma scoata din ring. Am fugit cativa pasi pe bara curbata a ringului. Acum, inselaciunea era de partea mea. M-am echilibrat pentru un moment, apoi mi-am pus ambele maini peste stomac, m-am aplecat si am inceput sa cad in agonie. Durerea era destul de autentica, insa in timp ce maimuta s-a intors rapid, fugind spre mine pentru a ma impinge din nou, m-am rasucit pe bara, am secerat mainile maimutei si lovitura leopardului l-a izbit puternic in gat, din lateral. Ochii lui Raani s-au dat peste cap si el a cazut jos.

Pentru un moment, arena ramase tacuta. Denju a numarat: ”Unu, doi, trei, gata!” si a aratat spre mine, decclarandu-ma invingator. Multimea a erupt intr-un ropot asurzitor de aplauze. Le castigasem respectul si onoarea. Raani si-a revenit in simtiri si statea asezat si ametit, acceptandu-mi semnul de respect, dar abia privindu-ma in ochi. M-am intors inspre Lowsi si ceilalti batrani, aratandu-lesi lor semnul respectului. Maestrul meu s-a ridicat si m-a aplaudat. Era cea mai inalta onoare.

Cateva luni mai tarziu s-a aranjat o alta competitie. Din nou, eu si Lowsi am calatorit spre Pakistan, unde am fost invitat sa ma lupt cu unchiul lui Raani, Adnan. Era o potrivire nedreapta, iar eu eram ingrijorat ca reputatia mea va avea de suferit. M-am intrebat daca nu cumva era o strategie prin care Lowsi incerca sa ma invete o noua lectie? Poate ca nici macar nu se astepta sa castig. Adnan era maestru in sistemul Cocorului de munte si avea multi ani de antrenament inaintea mea.

-Aceasta nu va fi o lupta publica, m-a informat Lowsi.

La luptele cu usile inchise se invarteau intotdeauna sume mari de bani.

Adnan avea aceeasi infatisare de taran ca si nepotul sau. In timp ce ne priveam fix in ochi, fata lui arsa de soare era hotarata, concentrata si fioroasa. Onoarea maestrului lui era in joc, iar el era pus pe fapte mari.

Asemenea tigrului, aveam sa incerc sa ma apropii de Adnan folosind agresiunea, taria si puterea. Stiam ca tehnica cocorului se baza pe evitarea confruntarii directe. El avea sa faca eschive si unduiri sau sa alunece departe de mine si sa ma atace de la distanta. Erau multe necunoscute pentru mine. Studiasem un amestec intre sistemul tigrului si al cocorului, dar nu vazusem

niciodata luptatori din aceste doua sisteme bazate pe animale opuse, care sa se afle intr-o lupta fata in fata.

Bineinteles, in timp ce-l urmaream cu agresivitate pe Adnan, el parea ca pluteste in aer, evitand cu usurinta pumnii tigrului, loviturile de picioare si ghearele seceratoare. Loviturile mele erau cu mult mai puternice decat ale lui, dar nu resuseam sa ating tinta. Dandu-mi seama de inexactitatea tirului meu, am inceput sa-mi autoevaluez strategia. Ca si cum ar fi simtit acest val al nesigurantei, Adnan si-a jucat cartea. Orbit, mi-am pierdut garda.

Cocorul inalt si slab a profitat din plin de situatie. Sprijinindu-si bratele pe podea, mi-a secerat picioarele printr-o miscare rapida si puternica de picior. Ambele mele picioare s-au ridicat pana la nivelul pieptului lui inainte ca greutatea corpului lui sa cada peste mine. Partea de sus a spatelui meu si umerii au aterizat cu putere de podea. In timp ce ochii mei incepeau sa vada din nou, l-am zarit pe Lowsi cum a sarit de pe scaunul lui de pe marginea ringului. Nu aveam sa-l las sa fie dezonorat in acest fel.

Sarind in sus, mi-am ridicat garda, insa cocorul m-a atacat din nou, inainte ca sa-mi pot atrage sufletul. Adnan mi-a aplicat mai multi pumni puternici de cocor in cap. M-am luptat pentru a-mi recastiga concentrarea in timp ce se apropia sa ma loveasca din nou. Loviturile la cap ma ametisera, dar acum imi pulsa o noua hotarare in vene. Cand Adnan a fost suficient de aproape, l-am prins dintr-odata cu mana dreapta de antebratul lui stang, obosit, si l-am strans cu putere. El nu anticipase aceasta miscare – a tipat de durere si m-a atacat cu o lovitura scurta de picior. Am cazut intr-o pozitie a calului aproape plata si am tras bratul cocorului intr-o parte, deviindu-i lovitura de picior. Strangandu-l tot mai tare, am fortat cocorul sa cada pe podea. Cu un tipat puternic, a cazut in genunchi chinuindu-se de durere pana cand nu a mai rezistat.

-Renunt, renunt! A strigat el.

Cand m-am intalnit cu bunicul meu mai tarziu, avea o stralucire in ochi pe care nu o mai vazusem. Batea usor cu palma peste buzunarul plin. Am aflat ca victoria mea ii asigurase echivalentul venitului pe un an. Ar fi trebuit sa-mi dau seama ca nu s-ar fi dezonorat niciodata pariind impotriva mea.

Inapoi in Anglia, am continuat sa ma antrenez la scoala domnului Chang. Tatal meu era tot mai fragil si se baza pe mine sa-l ridic si sa-l duc in diferite locuri. Mama inca mai iesea mult in oras. Locuind impreuna cu ei, am inceput sa inteleg mai multe despre relatia lor. Erau un cuplu foarte ciudat. Amandoi erau nascuti in Anglia, insa erau crescuti in traditiile puternice a doua culturi diferite: italiana si chineza. Familiile lor au dezaprobat cu fermitate relatia lor, ostracizandu-i. Erau

amandoi niste neadaptati cultural. Mama era inca mandra de nationalitatea ei, insa avdea un comportament arogant, care o facea putin placuta celorlalti. Ii placeau lucrurile scumpe in viata, insa cand boala l-a impiedicat pe tata sa mai lucreze, sperantele mamei de-a avea o viata luxoasa au fost spulberate. Si-a pastrat oarecare pretentii, imbracandu-se elegant pentru a vizita magazinele scumpe din Knightsbridge si Regent Street. Intotdeauna se intorcea la locuinta sociala si la ajutorul social.

Odata cu trecerea lunilor, domnul Chang mi-a acordat o marire de salariu, pe masura ce predam tot mai mult in scoala. Toti banii castigati ii dadeam parintilor mei. Intre timp, FIKF acoperea cheltuielile mele de calatorie la diferite competitii. Am ramas neinvins si curand au inceput sa-si manifeste interesul fata de viitorul carierei mele. Am fost incurajat sa intru in Campionatul Mondial. La inceput, nu m-a prea interesat. Multi dintre marii maestri Kung Fu refuzau sa recunoasca aceste campionate. Un titlu de campion mondial nu conta prea mult pentru lumea Kung Fu. Maestrii isi inscriau elevii in competitii doar pentru a-i ajuta sa-si dezvolte tehnica de lupta. Recunoasterea si adulatia internationala nu era niciodata un stimulent.

-Mi se pare atat de arogant, ii spuneam prietenului meu, Kingsley, in timp ce mergeam acasa de la scoala domnului Chang. Eu lupt doar pentru a-mi onora maestrul.

-Da, dar ar fi ceva usor pentru mine. Hai, Tony, Campionatul mondial, asta e o onoare pe care merita s-o ai, nu?

M-a impuns in coate, razand.

-Si ce n-ai putea fa ce, mai omule, cu premiul de 10,000 de lire?

Kingsley reusea mereu sa ma faca sa rad. Poate ca avea dreptate. Aveam sa discut cu Lowsi.

Am intrat in campionatul mondial trei ani la rand, o data in Tailanda si de doua ori in Hong Kong. Competitiile se bazau mai mult pe ”puncte” decat pe ”full contact”. Astfel, nimeni nu era ranit prea tare, iar luptatorii trebuiau sa-si demonstreze controlul si rafinamentul tehnic. In fiecare an ma gaseam printre cei mai buni luptatori din finale. Savuram provocarea. Li Chang Po din Xi’an a fost cel mai mare adversar al meu. Era elevul renumitului mare maestru Gwk Siu Fong. Ne intalnisem de mai multe ori de-a lungul anilor, la mai multe demonstratii in temple, si ne purtam un respect reciproc. Orice rivalitate era abandonata intr-o consideratie mutuala. Amandoi am recunoscut ca aveam o pregatire similara si ca ne luptam cu aceeasi motivatie. Luptele noastre erau dure, dar l-am invins doi ani

la rand. In al treilea an de competitie, am fost dezamagit cand am aflat ca Li Chang Po nu participa. Am luat titlul cu multa usurinta in acel an.

Banii de pe premiu au mers direct in buzunarul bunicului meu. Apoi el mi-a trimis si mie o parte frumoasa, iar eu le-am oferit o suma substantiala parintilor mei.

Intre timp, am fost invitat sa lucrez direct pentru FIKF. Am inceput sa calatoresc in mai multe locuri din lume, monitorizand scolile de Kung Fu si inregistrand profesorii. Preocuparea principala a Federatiei Internationale de Kung Fu este sa conserve traditia acestui stil. Fondurile organizatiei provin din servicii de protectie oferite guvernelor, organizatiilor si indivizilor care au nevoie de protectie personala. Nu dupa mult timp, am fost invitat sa fac parte din conducere, antrenand recrutii in lupta corp la corp. Conditiile erau foarte bune. Mi-au dat un salariu bun si o motocicleta, si m-au instalat intr-un apartament aproape de sala principala de antrenament, pe Rue de La Confederation in Geneva, Elvetia. Majoritatea cursantilor erau fost militari si am intalnit barbati de toate nationalitatile si din toate mediile sociale. Cu totii erau niste duri, multi din Legiunea straina Franceza, fortele speciale ale Armatei Britanice sau din Armata Americana. Cu totii trecusera prin antrenamentul de baza in lupta si in manuirea armelor, insa scopul FIKF era sa le dezvolte priceperea in domeniile apararii si protectiei. In cele din urma, acesti barbati erau responsabili pentru protectia elitei mondiale, a celor mai bogati si mai puternici.

Majoritatea baietilor se simteau acasa in privinta antrenamentului cu arme, insa misiunea mea era sa le arat ca lupta corp la corp poate fi la fel de eficienta intr-o situatie amenintatoare. Pe parcursul mai multor saptamani ii invatam miscari de baza in full contact si blocaje. Folosind simulari din viata reala isi exersau priceperea in situatii cu ostatici, urmariri, evadari si tot felul de scenarii de lupta corp la corp si de la distanta.

Era o camaraderie extraordinara intre noi, Ei erau niste tipi duri carora le placea sa pereaca. Cand nu lucram, mergeam in cluburile si in barurile locale. Multi dintre ei consumau droguri si beau mult alcool, insa asemenea vicii nu m-au atras niciodata. Inca aveam cinci sau sase ore de antrenament personal in fiecare zi. Aveam nevoie de o minte clara pentru a-mi mentine disciplina. Totusi, erau multe lucruri care imi placeau la stilul de viata al garzilor de corp. Era palpitant, cu un sentiment al pericolului care ma atragea foarte mult. Ei se intalneau si cu cei mai bogati oameni din lume, traiau printre ei si aveau la dispozitie multe din facilitatile luxoase ale clientilor lor.

Jean Lomme i-a devenit un bun prieten. Era canadian – inalt si cu un zambet larg, par cret si bogat si cu un simt rautacios al umorului. Se antrenase in Legiunea Straina franceza si lucrase deja cativa ani in unitati de protectie. Intr-o seara eram la cina cu Sasha, care era din Belgia, si cu Mohammed, din India Stateam relaxat si le ascultam conversatia. Ei schimbau povestiri despre angajatorii lor.

-Omule, asta chiar a fost bun, se lauda Jean. Trei luni pe plaja din Mauritius. Ce altceva poate cere un barbat? O casa grozava langa ocean, un iaht si un Jaguar sau un BMW seria 7, la alegere. Treaba de milioane!

-Tu numesti asta munca? Hai, omule, ce zici de actiune? Il provoca Mohammed. Sa lenevesti la bordul unui iaht – m-ar plictisi de moarte, spune el in batjocura.

Jean s-a facut ca se ofenseaza.

-Erau si avantaje. Omul asta avea afaceri serioase…

-Da, da, pariez ca cea mai mare actiune de care aveai parte era sa sari din iaht pentru a inota!

-Crezi ca as fi putut inota cu pistolul in pantaloni? A revenit Jean, prefacandu-se ca scoate arma si o tine peste masa indreptata spre capul lui Mohammed.

Mohammed a izbucnit in ras.

-Hai, omule, oricand, oricand, a spus el batandu-se usor peste buzunarul de la piept al hainei lui.

Majoritatea garzilor de corp purtau tot timpul arme.

-Hei, Tony, ce-i cu tine, omule? A spus Sasha, facandu-le din ochi la ceilalti. Nu vrei sa termini odata cu joaca de-a antrenamentul si sa intri in actiune?

-Are dreptate, i s-a alaturat Mohammed. Iti pierzi vremea cu chestiile astea. Si gandeste-te la toate acele doamne bogate si singure, care abia asteapta nitica protectie din partea unui baiat simpatic cu tine.

Au ras toti.

-Da, chiar ca imi doresc sa fiu un fel de accesoriu la moda ca voi, le-am raspuns eu cu un ranjet.

Conversatia a degenerat in povesti despre femei bogate care isi cumparau garzile de corp la fel ca cerceii de diamante sau hainele de blana. Dar nu era tot timpul asa. Stiam ca acesti barbati puteau fi implicati in probleme de securitate foarte periculoase, la nivel mondial. Ei erau elita, antrenati sa se descurce in orice fel de atac terorist, asumandu-si intreaga responsabilitate pentru apararea liderilor mondiali, a diplomatilor, a capetelor incoronate sau a oficialilor

guvernamentali de rang inalt. Da, intro oarecare masura mi-ar fi placut si mie asa ceva.

FIKF a primit cu satisfactie decizia mea si m-a trimis la toate cursurile necesare pentru a ma califica in slujba de garda de corp. Aveam putina experienta cu armele de foc, insa pana la urma am reusit sa trag destul de bine si foarte repede am inceput sa ma pricep la manuirea si intretinerea diferitelor arme. Prin studii de caz din viata reala si prin scenarii de lupta, eram antrenati in folosirea pustilor cu luneta (pentru operatiuni antilunetisti), a carabinelor de mare viteza, semi-automate (pentru a atinge tinte la distanta), a pustilor cu doisprezece gloante si a unei diversitati de pistoale si revolvere. Totusi, ma simteam cel mai confortabil cu lupta corp la corp. Un cutit – mai degraba decat o pusca – aceasta era alegerea mea preferata. Aveam multe in comun cu instructorul meu care ne antrena in folosirea cutitelor si a armelor similare. El era birmanez si avusese parte de un antrenament asemanator cu al meu. Sistemul tigrului din Kung Fu isi avea originea in Birmania si el ma punea de multe ori sa demonstrez blocajele si atacurile tigrului folosind un cutit sau o maceta.

Am urmat mai multe cursuri in tehnica sofatului de protectie, in supraveghere, alarme, paramedicina, drept penal international, antiterorism, comunicatii si explozive, printre multe altele. Aveam multe de studiat si multe de scris, toate acestea fiind predate in limbile de circulatie mondiala. M-am ridicat la inaltimea cerintelor si am absolvit printre cei mai buni. Curand am putut depune juramantul garzilor de corp. Sloganul nostru era. ”Deum Soleum Timidus” (”Ne temem doar de Dumnezeu”). Ma facea sa zambesc. Eu nu ma temeam de Dumnezeu. Nu exista nici un Dumnezeu, doar zeul dinauntru.

Prima mea insarcinare de antrenament in teren a fost cu Winston. El era un bodyguard experimentat, nascut in Chicago, care lucrase pentru acelasi client mai multi ani la rand. Diane era o doamna olandeza foarte bogata, care locuia in Elvetia. Am fost uimit cand am ajuns prima data la rezidenta ei uriasa si ascunsa din munti. Nu vazusem niciodata atata bogatie. In afara unor vizite ocazionale la magazine si la galerii de arta, Diane traia o viata izolata cu tanarul ei fiu, Gregory, si cativa angajati in jurul casei. Gregory era un copil precoce, insa munca alaturi de Winston era buna. Aveam multe de invatat de la el despre procedurile de securitate, supraveghere si protectie apopiata cand iesea cu ”principalii”. Am inteles ca amenintarea principala era din partea fostului sot al Dianei. Ea castigase custodia completa a lui Gregory, insa sotul ei era un gangster notoriu. Exista teama ca va incerca sa-i fure copilul la un moment dat. In timpul cat Winston lucrase pentru ea, aceasta nu se intamplase. FIKF considera ca diane si copilul ei

prezentau un risc scazut, ideal pentru o insarcinare de antrenament. Asteptam cu nerabdare ziua in care voi lucra cu o unitate completa de supraveghere si cu o echipa de protectie apropiata. ”Principalul” in aceste cazuri avea un grad de risc ridicat, de obicei fiind o tinta a asasinatelor.

Dupa un anumit timp, Winston a fost luat sa lucreze pentru un alt proiect, iar eu am ramas singur. Intr-o zi, am primit un mesaj radio de la un paznic care patrula incinta din apropierea portii.

-Voiam doar sa-ti spun ca soseste o livrare, Tony.

Livrare? Ce livrare?

-O, nu stiu. E o duba alba, de la spalatorie sau asa ceva. Erau doi tipi in salopete albe in fata, stii genul.

-Nu. Afla cine sunt si ce livreaza.

Am verificat imediat programul saptamanal, stiind ca nu era nimic programat in acea zi.

-O, imi pare rau, Tony, i-am lasat deja sa intre.

-Idiotule! Unde ti-a fost capul?

Am palit. Diane era plecata, iar Gregory era la etajul al doilea al casei cu guvernanta. Am dat buzna peste ei.

-Ramaneti aici si nu iesiti din camera, am strigat la fata speriata din camera.

Zburand pe uriasa casa a scarilor mi-am uitat tot antrenamentul si protocolul. Ar fi trebuit sa raman cu baiatul si sa chem imediat politia, dar nu, mintea mea era fixata asupra intrusilor.

Am deschis usa casei si m-am trezit cu o pusca proptita de fata mea.

-Am venit sa luam baiatul, a cerut barbatul din spatele pustii in limba franceza.

Nu puteam sa vad dincolo de cadrul usii si nu stiam cati mai erau impreuna cu el. Paznicul imi spusese ca era doar o duba cu doi oameni in fata. L-am privit dur pe puscas si mi-am dat seama ca mai era unul chiar in spatele lui, putin spre stanga. Era foarte posibil sa mai fi fost si altii, ascunsi in spatele dubei. Trebuia sa gandesc rapid.

Facand cativa pasi inainte, spre arma, am reusit sa trec de cadrul usii. Stiam ca nu va trage atat de repede si aceasta mi-a oferit o fractiune de secunda pentru a evalua cu cati intrusi aveam de fapt de-a face. Inca trei mai stateau in partea drepta. Pe cat imi puteam da seama atunci, cei trei erau neinarmati, dar am zarit un revolver in mana celui de-al doilea barbat. Imediat, am lovit pusca indepartand-o de mine si intorcand-o spre fata intrusului. In timp ce al doilea si-a ridicat arma spre mine, am ridicat piciorul, aruncandu-i revolverul peste capul

celorlalti trei si trantindu-l la pamant. Asta fusese o miscare gresita. Acum, oricare dintre cei trei, care se afla suficient de departe, putea sa ajunga la arma si atunci eram un om mort. Am bagat pusca cu doua tevi in fata primului om si am zburat catre ceilalti trei, lovindu-i cu pumnii si picioarele ca un salbatic. Au cazut jos rand pe rand. Desprinzandu-ma de ei, l-am putut vedea pe al doilea care se rostogolea pentru a ajunge la arma. Pasind pe unul din cei cazuti la pamant, m-am inaltat, i-am sarit in spate si i-am aplicat o lovitura rapida de pumn de tigru in ceafa. El a cazut, pierzandu-si cunostinta pe moment, in timp ce ceilalti se zvarcoleau in agonie.

Intre timp, paznicul a banuit ca ceva nu era in regula si a contactat bucataria prin radio. Bucatarul a sunat la politie. Pana la sosirea politiei, i-am aliniat pe scari pe cei cinci barbati raniti care gemeau. Ii pazeam de sus cu pusca.

Nu puteam sa fiu mandru de mine. Imi parasisem postul si incalcasem prima regula si cea mai importanta a protectiei apropiate. Abia trecuse mde douazeci de ani, prea increzator in propriile mele capacitati si dornic de lupta. Daca n-ar fi iesit bine, i-as fi pus intr-un real pericol pe Gregory si pe angajati. A fost o lectie dura, dar n-a trebuit s-o mai invat o data.

In urmatorii ani, am urcat in ierarhia protectiei apropiate. Unii dintre clientii mei se aflau sub amenintari serioase de rapire, atacuri de razbunare sau asasinate. M-am ridicat la inaltimea asteptarilor in situatii infioratoare si, ca unul dintre seniorii garzilor de corp ai FIKF, eram solicitat de oamenii cei mai puternici din lume.

Mai multe luni de zile am lucrat cu un american  pe nume william Black. Era un om de afaceri foarte priceput, cu investitii serioase in multe cladiri importante din centrul Manhattan-ului. Am devenit garda lui personala. Ii placea sa ma numeasca ”omul lui de varf”. Se pare ca porecla avea de-a face cu obiceiul meu de a-i impunge pe oameni cu varful degetului atunci cand vorbeam cu ei.

Treaba mea era sa stiu totul despre el, de la afacerile lui pana la tipul de paine pe care il voia pentru sandvisul de la pranz. Apoi mai erau si femeile. William era un afemeiat de proportii. Spre disperarea mea, ”aventurile” lui ii afectau frecvent programul zilnic si trebuia mereu sa adaptez itinerarul zilei. Astfel de lucruri implicau munca si stres in plus pentru mine si pentru restul echipei. In functie de locul unde calatorea si de natura afacerii, protectia lui varia de la o echipa formata din mine si un altul pana la o echipa de cinci barbati, pe care ii aveam sub comanda.

Teoretic, era in siguranta pe teritoriul Statelor Unite. Insa odata ce pasea intr-un avion, riscul crestea. Pentru un om de afaceri bogat, puternic si important, calatoriile internationale mareau serios miza, mai ales atunci cand eram intr-o tara care nutrea sentimente antiamericane.

Intr-o zi, am primit un raport de la consilierul personale al lui William. Oamenii lui organizasera pentru el o intalnire in Arabia Saudita. Am citit raportul si l-am trantit pe birou.

-Probleme? M-a intrebat Henry, colegul meu.

-Plecam in Arabia Saudita. Aveam doar o saptamana sa ne pregatim, am spus eu infuriat. Oamenii astia habar nu au!

Am lucrat pana tarziu in acea seara, pregatind o evaluare a pericolului.

William trebuia sa se intalneasca cu fratii Fahali, doi investitori notorii, cu influenta politica in Riyadh. Fratii erau suparati pentru ca una din afacerile lor fusese achizitionata cu ostilitate de compania lui William cu cateva luni in urma. Ei cerusera aceasta intalnire pentru a negocia direct cu el recuperarea afacerii de familie. Seful meu putea sa obtina si mai mult profit cu ei, insa problema era ca afacerea originala fusese deja divizata pentru revanzare. Ajunsese intr-un punct fara intoarcere. Anumite lucruri se puteau negocia, dar – in multe privinte – mainile lui William erau legate.

Afacerile care implicau interese de familie atat de aprinse reprezentau un risc sporit pentru clientul meu. Stiam ca aceasta insarcinare va fi periculoasa, in special in acea parte de lume. In ce ma privea, aveam sa intram intr-un teritoriu imprevizibil si ostil. Raportul meu a accentuat ideea ca propunerea implica prea multe riscuri pentru client. Siguranta lui era prioritatea mea principala. Am recomandat ca acea intalnire, daca prezenta lui William era absolut necesara, sa fie organizata intr-un teritoriu neutru. Cel putin, daca urma totusi sa plecam in Arabia Saudita, echipa mea avea nevoie de mai mult timp pentru a face verificarile si aranjamentele necesare.

Am primit un raspuns prin fax in cursul zilei. Discutasera raportul meu in biroul avocatilor lui William, dar nu a fost aprobat. ”Consilierii domnului Black sugereaza ca avantajul financiar al acestei calatorii este mult mai mare decat posibilitatea vreunui risc, scria in acel fax. Astfel, de vreme ce nu dorim sa periclitam contractul domnului black cu FIKF in nici un fel, va solicitam sa va grabiti cu pregatirile pentru a va insoti clientul in Arabia Saudita.”

Enervat, i-am trimis un fax Sandrei Zaple in Elvetia. Ea era intotdeauna punctul meu de contact in biroul central pentru calatorii externe si operatiuni de

supraveghere. Apoi, am luat telefonul si l-am chemat pe Henry sa vina la mine cat mai repede posibil.

-Salutari, dragii mei, s-a auzit vocea Sandrei pe difuzorul telefonului.

Henry si cu mine am zambit afectat unul la altul. Nici unul dintre noi nu o intalnisem pe Sandra in persoana, insa ea era intotdeauna vioaie si familiara la telefon si deseori flirtam cu naivitate.

-Buna ziua, Sandra, am spus eu. De data asta chiar am dat de bucluc, am glumit eu.

-Da, dragul meu, insa noi trebuie sa facem ce ni se spune, nu-i asa? Ce putem noi spune daca clientii nostri insista in astfel de nebunii?

-Avem mul de lucru, i-am spus eu, revenind la subiect. Oamenii lui Black nu ne lasa sa luam intreaga echipa, asa ca doar eu si Henry vom calatori cu el si cu inca doi colegi de-ai lui, in Riyadh.

-Habar nu au in ce ar putea intra, nu-i asa? Spuse Henry cu dispret. Totusi, cred ca ne-am putea misca mai repede daca lucrurile se incing si suntem doar noi doi.

Henry era un prieten si un coleg bun. Era britanic de origine nepaleza si isi facuse antrenamentul de baza in cadrul Gurkha (trupele speciale nepaleze angajate in  Armata Britanica – n.trad.). Era mai inalt si mai solid decat mine, cu multa experienta la activ. Erau putini oameni in care aveam incredere, iar Henry era unul dintre ei.

Am trecut cu Sandra prin detaliile operatiunii, impartind munca de pregatire intre noi.

-Ofiterul nostru de securitate regionala este un individ pe nume Abdullah Alkaff, ne-a reportat Sandra. Va trimit o fotografie prin posta, dar e un maestru in deghizari. In majoritatea timpului arata ca un taran, insa tipul va poate face rost de roice de la Dim Sum (specialitate culinara chinezeasca) pana la rachete teleghidate.

-Hm, Dim Sum in Arabia Saudita, asta chiar ca ar trebui sa incerc, am spus eu.

-Abdullah va aranja sa aveti soferi locali si comunicatii pe teren, pe care mi le va transmite si mie, am continuat Sandra. Voi avea un itinerar exact, un plan de supraveghere si o harta a cladirilor pe care ti le voi trimite maine la aceeasi ora.

Vizita noastra era planificata pentru a nu lua mai mult de trei zile din momentul in care ajungeam in Arabia Saudita. Zborul a fost epuizant: peste douasprezece ore, cu escale pentru realimentare in Marea Britanie si Bahrain.

Zilele dinaintea plecarii au fost ocupate cu pregatiri continue, astfel incat si eu, si Henry eram multumiti sa putem dormi cateva ore pe avion.

Cand am aterizat in Riyadh, inima a inceput sa-mi bata tot mai tare si adrenalina imi pompa in tot corpul. Poate ca eram doar peste masura de precaut. Bineinteles ca oboseala imi dadea o stare de nervozitate, insa aveam un sentiment de disconfort cu privire la aceasta misiune.

# Capitolul 6

Abdullah aranjase ca avionul privat al lui William sa parcheze in spatiul prezidential din aeroportul din Riyadh. Doua Mercedesuri albe urmau sa ne intampine, insa trebuia mai intai sa trecem prin cladirea terminalului principal. Acesta era plin de oameni si eram mult prea expusi pentru gustul meu. Mergeam in fata, supraveghind multimea in cautarea celei mai mici urme de amenintare. Henry si-a ocupat locul in spatele coloanei, tinandu-si ochii fixati pe William si pe cei doi colegi ai sai. Ei erau relaxati, discutau si radeau in timp ce mergeam prin multime. Multimea ne putea oricand sta in cale sau ne putea incetini in caz de urgenta. Oamenii se inghesuiau si se imbranceau, iar hamalii se impingeau si se luptau pentru a face bani. Eram tensionat. Simturile imi erau in alerta maxima, gata sa reactioneze rapid. Aceasta nu era o situatie pe care o puteam controla si nu-mi placea deloc.

-Bacsis, bacsis, ne batea la cap un individ cu fata de nevastuica, incercand sa-mi ia bagajele din maini.

L-am impins cu putere.

-Usor, omule de varf, usor radea William. Nu asa tare. Asta e obiceiul la ei.

Stiam asta. In ultima saptamana citisem tot ce-mi cazuse in maini despre cultura araba. ”Bacsis” era un fel de obicei cultural, un sistem prin care se astepta ca oamenii instariti sa imparta din banii lor si celor mai putin bogati. In regula, numai ca acum aveam alte probleme pe cap. Nu eram multumit pana cand nu paraseam acel loc.

Eu si Henry ne-am urcat in primul Mercedes cu William. Nu aveam sa plecam de langa el. Cei doi colegi ai sai urmau in a doua masina. Inca nu ma puteam relaxa total. FIKF avea contacte locale in aproape toate tarile din lume, dar nu-mi statea in caracter sa ma incred in cineva. Preferam sa-mi folosesc propria retea atunci cand era posibil. In ciuda asigurarilor Sandrei, nu-l intalnisem niciodata pe acest Abdullah si eram instinctiv circumspect in privinta lui si a oamenilor lui. Avand soferi necunoscuti, nu puteam decat sa fiu in alerta.

Hotelul ”Le Meridian” era plin de ornamente de aur si pardosit cu marmura de sus pana jos. William a fost instalat intr-un apartament luxos la ultimul etaj. Am intrat primul si am facut o vrificare initiala de siguranta, cautand dispozitive explozive improvizate. Cand am fost satisfacut, clientul meu s-a instalat pentru a-si petrece noaptea. Henry facea de garda in noaptea aceea, asa ca m-am bucurat sa pot dormi.

Dimineata urmatoare m-am trezit devreme pentru a face verificarile de siguranta inainte ca William sa se scoale. Era ziua intalnirii. Am inspectat tot etajul, lifturile, scarile, holul, restaurantul si bucatariile, terminand cu cele doua masini. Ma asteptam sa gasesc o multime de SES-uri (sisteme electronice de supraveghere) sofisticate, dar n-am gasit nimic. Williamera insa obosit si amortit cand l-am intalnit. Zborul din ziua precedenta fusese epuizant. William era un barbat scund, cu par tot mai rar, si putin cam prea durduliu pentru statura lui. Totusi, avea o prezenta speciala, acea siguranta de sine pe care o aduc bogatii si puterea.

Inainte sa mergem la intalnire, am trecut pri protocolul zilei cu Henry si William.

-Orice se intampla, nu te misca de sub privirile mele, l-am avertizat pe William.

Am cazut de acord ca voi fi prezentat drept consilier personale, infatisandu-l pe Henry ca garda de corp principala. Henry a mai facut o verificare de siguranta in masini si am plecat.

Cladirea fratilor Fahali era chiar si mai ornamentala decat ”Le Meridian”. Intampinarea lor a fost calduroasa si prietenoasa. In timp ce aveau loc prezentarile, am evaluat zona in minte, verificand mintal iesirile si scarile. Studiasem planurile cladirii trimise de Sandra. Cunosteam canalele de aer contidionat si gurile de ventilatie care puteau fi folosite ca ruta de evacuare in caz de urgenta.

-Este o cladire sigura, a spus unul din fratii lui William in timp ce-l scruta din priviri pe Henry. De ce nu-ti lasi garda de corp sa se odihneasca in salon?

Dupa cum repetasem, i-am facut un semn lui Henry, eliberandu-l din paza noastra. Era usor ca fratii sa-l creada pe Henry garda de corp principala. Arata mult mai dur decat mine. Stiam ca-si va folosi bine timpul.

Barbatii au discutat ceva timp in jurul unor bauturi si baclava (o prajitura consistenta, cu multe foi)), apoi intalnirea a inceput in forta. Debutul a fost foarte calm. Unul din colegii lui William a inceput sa explice dificultatea dezintegrarii si revanzarii pe bucatii a afacerii. N-a vorbit prea mult, cand fratii Fahali au inceput sa-si ridice tonul vocii cu nervozitate. Unul dintre frati parea ca-si pierde repede cumpatul.

-Familia mea nu si-a investit timp si bani in acesta afacere ca s-o vada facuta bucati de niste yanchei ca voi.

-Usor, l-a avertizat celalalt frate, pastrandu-si mai mult calmul.

Aveam impresia ca ni se juca scena de politist bun – politist rau.

-Nu, l-a intrerupt fratele mai incins, dand cu palma in masa. Cineva trebuie sa plateasca pentru aceasta jignire adusa numelui nostru.

Pe masura ce intalnirea era tot mai incinsa, ii priveam pe frati ca un uliu, simtind ca situatia degenera treptat. Avedam incredere ca Henry va fi pregatit. William a preluat controlul dialogului, insa fratii i-au respins tentativele de negociere. Dintr-odata, fratele mai agresiv s-a ridicat in picioare. Mi-am indreptat mana instinctiv spre buzunarul interior. I-a vorbit fratelui lui in limba araba, apoi a iesit furios din incapere. A fost un moment de tacere inainte ca celalalt frate sa vorbeasca cu dezgust.

-Vom lua masuri pentru a ne proteja interesele, a scuipat el.

Am luat initiativa si l-am indrumat pe William repede afara din incapere.

Am reasuflat usurat cand am vazut ca Henry ne asteapta langa masina, desi situatia nu parea in regula. Henry era inconjurat de sase tipi duri cu ochelari de soare si costume occidentale. Henry mi-a citit totul pe fata. In timp ce ne apropiam de masini, un barbat pe care nu-l vazusem inainte a iesit de undeva din spatele nostru si a strigat ceva grupului de barbati in limba araba. Ei au inceput sa vina inspre noi. I-as fi pus bucuros la punct pe toti, sa-i invat o lectie usturatoare, dar siguranta lui William era de o importanta capitala. Trebuia sa stau aproape de el. Barbatii n-au facut nimic, ci ne-au intrumat doar spre masina. Banuiesc ca li s-a cerut sa se asigure ca am parasit cladirea.

Dupa ce ne-am instalat in Mercedes, William a inceput sa transpire.

-Pfiu! N-a fost prea placut, a spus el.

Nu s-a terminat inca, am raspuns eu, observand ca durii s-au impartit in doua grupuri.

Un grup a intrat intr-un BMW negru si a plecat in tromba prin fata noastra, iar ceilalti s-au imbulzit in alta masina.

-Condu, i-am poruncit soferului nostru.

Omar, un alt individ care arata ca un taran, statea pe scaunul din fata, langa sofer. Primise instructiuni de la Abdullah sa vina cu noi ca traducator. Si in privinta lui eram precaut. Stateam aproape de William pe bancheta din spate. Henry se lupta cu magazia de arme din portbagaj, la care avea acces prin spatarul banchetei.

Dupa ce-am pornit, am observat in oglinda retrovizoare ca al doilea BMW ne urmarea convoiul.

-Avem probleme, am spus eu.

Eu si Henry puteam comunica foarte bine doar din priviri. Stia ca nu am incredere in cei doi barbati de pe scaunele din fata din masina noastra. Mi-am tinut ochii fixati pe ei, iar el privea inapoi.

-La naiba! A exclamat el.

Am aruncat o privire rapida in spate. Durii din al doilea BMW depasisera masina din spate si erau chiar in spatele nostru. Eram furios. Aceasta nu s-ar fi intamplat niciodata daca am fi avut proprii nostri soferi, care erau antrenati sa conduca in convoaie rapide cu mai putin de 30 de centimetri distanta intre masini. Nu ar fi permis niciodata ca cele doua Mercedesuri sa fie despartite in acest fel. Am luat o arma si am plantat-o in capul soferului. El a inceput sa se vaite si sa-l implore pe Allah.

Dupa cum m-am temut, masina care s-a interpus a incetinit, fortand al doilea Mercedes cu colegii lui William sa se opreasca. Doi barbati au iesit din masina. Au mers la Mercedes si au tras mai multe focuri de arma prin geamurile din spate.

Am sarit peste William, fortandu-l sa se ascunda in spatele scaunelor din fata.

-Da-i drumul! Am urlat la soferul care scancea.

Si-a apasat pedala la podea, dar n-am mers prea mult pana cand a oprit brusc masina. Am sarit si i-am pus arma la cap, urland la el sa conduca in continuare. In loc sa ma asculte, a sarit din masina si a inceput sa fuga dezonorat, tipand de teama ca-si va pierde viata. Inca nu stiam daca facea parte din acest complot. Ne condusese spre o ambuscada sau chiar era speriat si cedase sub presiune? Nu aveam timp sa aflam.

Henry a sarit peste scaunul din fata si a preluat volanul. Acum aveam mai multe sanse. Henry era unul din soferii cei mai experimentati din FIKE. Bineinteles, am inceput sa gonim pe strazile inguste si pline de oameni, tarabe si animale; n-aveam nici o idee in ce directie ne indreptam. MBW-ul era in urmarire stransa, dar Henry nu si-a pierdut avantul, manevrand masina ca un expert, in timp ce oamenii fugeau din calea noastra. In mare viteza, ne unduiam prin traficul lent, ridicand nori de praf si lovind un vehicul ciudat care era in calea noastra, pentru a scapa de urmaritori.

-Uaa! A strigat Henry cand am trecut direct printr-o taraba.

Un arab speriat a sarit din calea noastra, chiar la timp, iar o ploaie de curmale si smochine a cazut pe masina noastra. Am agatat acoperisul de material textil al tarabei, care a aterizat pe parbriz, iar Henry a condus orbeste drept inainte pana cand acoperisul a cazut pe marginea drumului.

Tinand capul lui William jos, l-am impuns cu arma pe Omar, care incerca cu disperare sa-si dea seama unde eram. Era evident ca habar n-avea.

-Du-ne la ambasada, am urlat eu. Britanica sau americana. Haide, omule, andeste-te!

-Aici, aici, ia stanga, a spus el, temandu-se pentru viata lui.

Henry a intors masina pe o strada ingusta.

Nu, nu, nu aici, a strigat traducatorul nostru tot mai agitat. Incercam aici.

Henry a intors in dreapta pe o strada ma larga.

-Blocaj rutier, a strigat el dintr-odata.

I-am impuns mai tare arma in coaste.Ne condusese el la acest blocaj? Henry a rasucit masina la nouazeci de grade si a luat-o pe o strada care ducea spre o alee ingusta si intunecata.

-Tine-ti-va bine!

Oglinzile noastre laterale zgariau marginile cladirilor, insa Henry Nu incetinea. Am iesit la lumina zilei. O alta strada aglomerata. Omar era de-acum plin de lacrimi de frica. Mi-am aruncat o privire scurta in spate. Se parea ca scapasem de BMW.

-Opreste masina, i-am spus lui Henry.

El a tras scurt pe dreapta.

-Iesi!Iesi! i-am strigat traducatorului.

Omar s-a chinuit sa deschida usa. Blestemand, injurand si temandu-se penru viata lui, a cazut din masina, iar Henry a calcat-o din nou.

Pana la urma am dat de noroc, iesind din labirintul orasului pe o strada mai deschisa. Nu vedeam nimic in fata decat desert. Am condus vreo doua ore.

-Trebuie sa scapam de masina, a spus Henry. Or sa ne caute.

Am continuat in tacere. Imi storceam creierii incercand sa formulez un plan. Trebuia sa-l scoatem pe William din tara prin mijloace sub acoperire. Era un loc sigur in Iordania, cu oamenii buni in care stiam ca pot avea incredere, dar eram probabil la 800 de kilometri departare. Imi pierdusem toata increderea in Abdullah, astfel incat toate persoanele noastre de contactsaudite erau nule. Mai existau si alte case sigure in Kuweit si Bahrain. Bahrain trebuia sa fie cel mai aproape. Daca puteam sa dam de Sandra, ne-ar fi putut face rost de actele necesare pentru a parasi tara. Henry m-a intrerupt sirul gandurilor.

-Becul de la rezervorul de benzina este aprins de cateva mile.

-Glumesti?

-Nu. Rezervorul nu putea fi plin cand am plecat.

Am dat din cap a dezgust. Era prima regula a sofatului de protectie: intotdeauna sa ai rezervorul plin. M-am uitat la William. De-acum statea normal pe bancheta, insa tremura, transpira si era rosu la fata. Ma intrebam daca ar rezista la mersul pe jos. N-aveam nici o idee unde ne indreptam sau cat mai aveam pana la urmatoarea localitate. Era septembrie si inca era ingrozitor de cald in desert. Am verificat stocul de provizii de urgenta. Era putina mancare si patru sticle de apa minerala. Nu aveau sa ne ajunga prea mult, in special pe caldura.

Decizia mi-a fost luata din mana

-Gata, asta a fost, a spus Henry lovind cu mana peste volan, in timp ce rotile masinii s-au oprit. Nu mai aveam combustibil.

William statea pe marginea drumului, largindu-si cravata si tinandu-si batista la cap pentru a se feri de soare. Eu si Henry am impins masina in afara carosabilului in ceva plante. Era imposibil sa o ascundem complet.

Am pornit la drum pe jos. Nu intalnisem inca nici o masina, dar eram nerabdator sa ies de pe autostrada.

-Cred ca drumul duce spre Harad, a spus Henry.

In stanga noastra, terenul era arid si cu ceva lastris. In dreapta era o intindere mare de desert.

-Daca ne continuam drumul in paralel cu soseaua ar trebui sa ajungem pana la apusul soarelui.

-Cat de sigur esti?

Deloc.

N-aveam nici o idee proprie si aveam incredere in instinctul lui Henry. Am smuls sticla de apa din mana lui William. El galgaia apa pe gat, lasand-o sa-i picure pe barbie, pana pe piept.

-Trebuie sa fim disciplinati cu apa, i-am spus eu. Nu stiam cat vom mai fi pe drum.

Dupa ce am mers cateva ore, am gasit ceva umbra sub niste stanci mai mari, prin lastris, si ne-am odihnit putin.

-Cred ca mai aveam creo doua ore de lumina, a spus Henry.

M-as fi simtit mai in siguranta in intuneric. Insa in desert putea fi extrem de frig noaptea. Cu fiecare minut care trecea eram tot mai nelinistit.

Pana la urma, am ajuns la o asezare.

-Bravo, i-am spus lui Henry, lovindu-l usor pe spate.

Era Harad. Deja era intuneric si william tremura din cauza schimbarilor extreme de temperatura. Strazile erau tacute. Doar cateva grupuri de oameni,

stand asezati, furmand si discutand insa au disparut repede cand au vazut ca ne apropiem.

-Multumim pentru ajutor, a spus William sarcastic.

In cele din urma am ajuns la o cladire care semana cu o statie de benzina. Un arab batut de soare se uita la noi cu ochii intredeschisi in timp ce intram inauntrau. Henry si William au inceput sa se aprovizioneze cu mancare si bauturi.

-Trebuie sa dau un telefon, i-am spus eu, partial in engleza, partial in araba mea proasta si partial prin gesturi.

Omul se holba la mine si nu se misca. Eram sigur ca intelegea. William a venit si si-a deschis portofelul. Omul s-a uitat cu lacomie la teancul de bancnote si a zambit. A ridicat telefonul din spatele tejghelei si mi l-a dat.

Am rasuflat usurat sa aud vocea Sandrei. Stiind cat de vulnerabili eram in acel loc, i-am explicat repede situatia.

-Sunteti la aproape 100 de kilometri de un adapost din Bahrain, mi-a spus ea. Apucati-o spre est. Va rezolv eu pasapoartele pentru a iesi din tara.

Mi-a dat apoi detalii codificate despre locul si persoana de contact, chiar inainte sa observ o masina cunoscuta parcand in curte.

Henry l-a apucat pe William si l-a impins printr-o usa care era evident privata.

-Nu, nu, a strigat omul din spatele tejghelei.

I-am aruncat o bancnota de 100 de dolari, dar el inca gesticula ca nu voia sa ne ajute. M-am napustit pe usa dupa Henry si William si le-am urlat sa continue sa fuga. Din fericire penru noi, era o usa descuiata in spate. Se auzeau strigate din magazinul din spatele nostru. Fugind si aproape taraindu-l pe william, am gonit pe strazile satului. Harad era plin de mici pasaje si alei intunecat. Se auzeau pasi grabiti in spatele nostru. Dintr-odata am auzit o impuscatura si un glont a ricosat intr-o cladire, chiar deasupra capetelor noastre.

-Continuati si nu va uitati inapoi, a srigat Henry, incepand sa traga si el in spate cu cele doua pistoale.

L-am tras pe William pe o alee.

-Suntem morti, spunea el.

Nu inca. Nu te opri, l-am repezit eu.

Alte impuscaturi. Henry era aproape de noi in spate, tinandu-i la distanta pe urmaritori. Dintr-odata, am auzit o impuscatura si un tipat care mi-a inghetat sangele in vine. M-am uitat inapoi, continuand sa fug. Henry era doborat. Nu puteam face nimic. Treaba mea era sa-l tin pe William in viata. Am continuat sa

fugim, trecand prin porti si curti ascunse, catarandu-ne peste ziduri joase si strecurandu-ne printre casele adormite.

-Stai, stai, trebuie sa ne oprim, gafaia William. Nu mai pot, omule.

Am incetinit. Henry crease o diversiune si se parea ca scapasem de urmaritori. Ne-am urcat pe un zid scund si ne-am trezit pe o alta strada ingusta. Imi venea rau la stomac pentru Henry.

-Nu suntem in siguranta, i-am spus lui William, trangandu-l intr-un zid gros de vita-de-vie care crestea pe o cladire.

-Daca nu ma omoara ei, ma omoara un atac de cord, a spus William, incercand sa respire mai adanc.

Trebuia  sa-mi dau seama ce-am de facut. Ei se asteptau sa ne ascundem in sat, mai degraba decat sa o luam prin desert. Sa indraznesc sa joc la cacialma? Cat timp puteam supravietui in desert? Aveam de ales? Ma indoiam ca cineva din sat ne putea proteja.

Dintr-odata am auzit un zgomot. Un arab urias a iesit din casa.Probabil ca ne auzise. L-am impins pe William in spatele meu, inainte ca omul sa dea la o parte frunzele vitei-de-vie. Ochii ni s-au intalnit si el a inceput imediat sa strige. Ii faceam gesturi disperate sa taca, dar el nu voia sa inceteze. N-am avut de ales. L-am lovit cu piciorul in gat, fracturandu-i fara indoiala traheea. In timp ce cadea la pamant, mi-am dat seama ca unul dintre atacatori venea dinspre aleea din spate. I-am preluat prmul pumn, stiind ca aveam nevoie sa am bratele libere si sa ma concentrez asupra celeilalte maini. Incercat sa-si scoata arma din buzunar. L-am prins de degetul mare si i l-am dat peste cap. scotandu-i bratul din lupta. El a tipat si a cazut jos. I-am smuls arma si l-am impuscat in cap.

Zona s-a umplut brusc de oameni si ii puteam vedea pe ceilalti agresori, venind rapid spre mine. L-am insfacat pe William si am tras un foc in aer, facandu-i pe oameni sa fuga care incotro.

Din nou, ne-am impiedicat prin mici pasaje si strazi, pana cand am putut vedea desertul.

-Pe-aici! I-am spus lui William.

El nu mai avea nici timp, nici energie ca sa se opuna. Ne-am afundat in intunericul campului deschis.

Am continuat sa fugim, impiedicandu-ne prin nisip aproape o ora intreaga. Nisipul ne provoca usturimi in nari si ni se lipea de picioare, tragandu-ne in jos in timp ce gafaiam aerul uscat.

-Continua sa respiri, da-i inainte, il incurajam pe William.

Se parea ca planul meu functiona.

-Probabil ca inca periaza satul, cautandu-ne, am spus eu, dar trebuie sa mergem in continuare.

-Cat mai avem pana la Bahrain?

-Nu vrei sa stii.

Am mers in tacere, mentinand pasul pe cat de alert puteam. Stiam ca luasem ceva distanta de ei si ca nu puteau sa mearga cu masina prin desert. Totusi, nu aveau sa renunte prea usor. Pana la urma tot si-ar fi dat seama de directia in care o apucasem.

La un moment dat, mi s-a parut ca aud voci in departare. Am stat pe loc, incercand sa privim inapoi in directia urmelor noastre.

-Ei sunt, am spus eu.

Pe fata lui William se citea groaza si teama. Acum terenul devenise si mai dificil. Ne-am fortat membrele pentru a ne misca, alunecand prin nisipul gros. Ma temeam ca urma o furtuna.

-Ce-i acolo? A intrebat William dupa ce am urcat peste inca o duna.

Am scrutat intunericul. Erau cateva focuri mici si abia puteam sa observ silueta unor corturi si ale unor animale.

-Beduini.

Aveam o singura sansa. William isi pierdea tot mai mult puterile si nu mai era mult pana cand urmaritorii nostri ne-ar fi ajuns din urma. Am fugit pe cealalta parte a dunei, inspre asezare.

Cand am ajuns la marginea taberei de corturi, am vazut un om care se ingrijea de camile. Ne-a ranjit cand ne-am apropiat. Am ramas socat. Nu ma asteptam la o fata asa prietenoasa. Am incercat sa-i vorbesc in limba araba. Un alt soc. Vorbea o engleza aproape decenta.

-Care e problema voastra, domnilor, a spus el, inca zambind si masurandu-ne din priviri.

-Avem necazuri, am gafait eu, incercand sa-mi trag sufletul. Niste oameni vor sa ne omoare.

-Ce? Dar ce-ati facut?

-N-am facut nimic rau…am inceput eu.

Nu voiam sa-i dau prea multe detalii. Din fericire, si-a ridicat mana intrerupandu-ma.

-Haideti, haideti, a spus el. Imi pareti inofensivi, a ranjit el, conducandu-ne spre un cort mai mare. Astazi veti manca, veti bea si va veti odihni la noi.

Usurat ca nu continua sa ne iscodeasca cu intrebari despre afacerile noastre, m-am uitat la William si am ridicat din umeri. William mai avea putin si lesina de epuizare. Ne-am lasat condusi de strain la unul din corturi.

Cativa barbati stateau jos si fumau dintr-o pipa comuna. S-au uitat la noi cand am intrat, dar nu prea au reactionat. Prietenul nostru a bolborosit ceva in araba si in cateva minute am fost serviti cu paine nedospita, branza, miere si o mancare condimentata din linte.

Dupa ce-am mancat, William a adormit repede printre covoarele din piele de oaie, in miros de hasis. Prietenul nostru s-a asezat panga mine si mi-a spus ca-l cheama Hashanni. Am observat ca ceilalti barbati isi pasrau aceeasi expresie faciala de gheata, insa el vorbea cu insufletire, ranjind tot timpul cu generozitate. Engleza lui era remarcabil de buna, insa avea un accent puternic, astfel incat trebuia sa ma concentrez serios pentru a intelege ce-mi spunea. La un moment dat, s-a mai linistit.

-Mi-ai spus ca aveti ceva necazuri, a zis el. Puteti sta aici trei zile. Va vom proteja si nu va vom pune intrebari.

-Multumesc…am inceput eu.

-Dupa trei zile, ne veti explica situatia voastra sau veti pleca.

A facut o mica pauza.

Sau va vom ucide. Asa-i obiceiul la beduini.

Hashanni zambea in timp ce-mi spunea acestea, dar stiam ca era mortal de serios.

I-am facut o plecaciune.

-Multumim pentru ospitaliteatea voastra generoasa, am spus eu.

El a ras zgomotos, batand din palme incantat.

Oboseala m-a ajuns si pe mine si am adormit.

In ziua urmatoare, eu si William am stat aproape de Hashanni, privindu-l cum se ingrijeste de camile. Eu studiasem multe animale in timpul antrenamentului meu in Kung Fu, insa camila era un mister pentru mine. La un moment dat, am facut greseala sa atung un sac cu mancare. Inainte sa-mi dauseama ce se intampla, una din camile s-a repezit la mine fornaind si scuipand. Am tipat, incercand s-o indepartez de mine, insa ea s-a repezit din nou indirectia mea, incercand sa ma muste. Am inceput sa fug si bestia a inceput sa ma urmareasca. Tot ce puteam auzi erau rasetele lui William, ale lui Hashanni si chiar ale unora dintre fetele de piatra in timp ce m-am ascuns intr-un cort pentru a scapa de animal.

-A crezut ca-i vei lua hrana, mi-a explicat Hashanni, inca razand si sarindu-mi in ajutor.

A priponi animalul, care si-a infipt botul in sacul cu mancare. Ne-am uitat unul la altul cu precautie.

-Mai tarziu o sa te invat sa calaresti, mi-a spus el.

Ideea nu ma prea incanta, dar miam dat seama ca aceasta era singura noastra cale de-a iesit din desert.

-Vom rade intr-o zi cand ne vom aminti de asta, glumea William in timp ce armasarii nostrii se taraiau in soarele dupa-amiezii tarzii, in spatele lui Hashanni, care canta bucuros.

-Da, poti sa-mi spui Lawrence, am zis eu.

Eu si William am ramas sub protectia beduinilor doua zile. Era uimitor sa le observam stilul de viata. Erau un popor foarte serios si religios; musulmani dedicati care se rugau de cinci ori pe zi si ii aduceau multumiri lui Allah inainte de fiecare masa. Hashanni ne-a dus din cort in cort, unde barbati, femei si copii lucrau la tapiserii frumoase si la alte feluri de artizanat pe care le vindeau in orase. Ne minunam de faptul ca pareau a se autosustine, in ciuda conditiilor aride ale desertului.

Gazda parea sa se bucure de prezenta noastra. Ne-a invatat sa calarim camile si a discutat mult cu William despre tot felul de afaceri. Tineam totusi cont de avertizarea lui. In dimineata celei de-a treia zi am pornit in desert. Cu doua sute de dolari ne-am cumparat cate o camila si destule provizii pentru a ajunge in Quatar. Hashanni ne-a dat cateva detalii despre un om pe care-l puteam contacta pentru ajutor.

-Ma simt bine acum ca am pornit-o spre casa, a spus William in timp ce ne indreptam spre oras.

Inca nu stiam ce ne statea inainte. Nu aveam sa ma relaxez pana cand nu eram in siguranta, pe teritoriul Statelor Unite.

-Intrati, intrati, ne-a invitat un om micut si rotofei, la fel de zambaret si de vesel ca si prietenul lui beduin.

Din nou, am fost surprinsi sa observam ca vorbea engleza aproape perfecta.

-Nu-i spune ca am parcat camilele in zona interzisa, mi-a soptit William, in timp ce ne aplecam pentru a ne strecura pe sub pragul scund al usii magazinului lui. Mirosea a tamaie si a hasis. Era un fel de agentie de voiaj. Am reusit sa o contactam pe Sandra, iar omul ne-a facut rost de doua bilete de vapor din Qatar pana in Bahrain.

-In seara asta stati aici cu mine, ne-a spus el. Porniti la prima ora a diminetii.

-Nu prea seamana cu ”Le Meridian„, nu-i asa? A spus William, dupa ce barbatul ne-a lasat intr-o camera mica cu doua paturi inguste.

De fapt, nu se plangea de conditii. Beduinul ne daduse apa sa ne spalam, si era o usurare sa ne putem rade, sa facem un dus decent si sa ne culcam in cearsafuri relativ curate.

Vasul era incarcat pana la refuz cu tarani si animale. Calatoria a durat putin peste o ora si am rasuflat usurati cand am ajuns in Bahrain. Un neamt pe nume Julian ne-a intalnit si ne-a dus in adapost. Acolo ni s-au dat pasapoarte, acte si bilete de avion.

-Este prea riscant sa calatoriti pe rutele principale, ne-a informat el.

M-am uitat la bilete. Bulgarian Airlines. Urma sa luam o ruta intortocheata inapoi in statele Unite. Stiam ca Sandra aranjase totul. Ce fata buna! Nu mai voia sa-si asume nici un risc. Conform pasapoartelor noastre, eu eram acum un om de afaceri italian, Antonio Carreras. William era Walter Schmidt, din Olanda.

Doua zile mai tarziu, am aterizat in siguranta pe aeroportul JFK din New York. William m-a recompensat din plin pentru munca mea.

-Nu m-as supara daca n-as mai calca in Arabia Saudita, i-am spus eu, facandu-i din ochi.

Ironia a facut ca m-am trezit curand cu o noua insarcinare: garda de corp principala a lui Amin Fahed, ambasadorul Arabiei Saudite in Marea Britanie, Italia si Cipru.

# Capitolul 7

Amin Fahed a devenit clientul meu cu prioritate maxima. FIKF ma mai chema la unele insarcinari de scurta durata, dar Fahed era important pentru ei. Guvernul lui platea bine pentru protectia lui. In functie de locatie si de climatul politic schimbator, el era un client cu factor de risc ridicat. Am condus echipa de protectie formata din cinci oameni si m-am trezit ca zbor peste tot in lume, cu sejururi mai extinse in casele lui luxoase din Londra, Napoli si Limassol.

Amin era un cartofor inrait si era un magnet de necazuri, fara sa-i peste de ceva. Avea puterea si banii pentru a le rezolva. Putea fi milostiv cu datornicii lui, insa cand isi pierdea rabdarea, era nemilos in recuperarea banilor. Era o parte a afacerii lui fata de care echipa de protectie statea departe. Ne-a oferit fiecaruia dintre noi bani seriosi pentru a lucra in plus in recuperarea banilor, dar nici unul dintre noi nu era atat de nebun pentru a periclita pozitia FIKF. De altfel, eram bine finantati.

In acel moment devenisem unul dintre cei mai bine platiti bodyguarzi ai FIKF. Am inchiriat u napartament scump in London Paddington, unde parintii mei locuiau pe cheltuiala mea. In sfarsit, se parea ca mama avea parte de viata la care aspirase dintotdeauna.

In vara anului 1985 mi-am luat doua saptamani libere din slujba lui Amin. El era in siguranta, acasa in Arabia Saudita, iar eu m-am intors in Londra. Stiam ca tata se va bucura sa ma aiba in preajma. Abia daca mai putea iesi din apartament. De asemenea, abia asteptam sa ma mai intalnesc cu vechi prieteni.

Era o dimineata de vara minunata cand m-am intalnit in Hyde Park cu prietenul meu chinez, Gerry. Era un student in arte martiale pe care-l intalnisem in scoala domnului Chang. Am mers cu barca pe lac, iar Gerry era bucuros sa vasleasca, in timp ce eu stateam pe spate, relaxandu-ma la soare.

-Hey, Tony, fii atent.

M-am ridicat, incercand sa zaresc printre razele soarelui. Erau trei fete blonde intr-o barca, nu foarte departe de noi. Scapasera o vasla in apa si doua dintre ele erau aplecate peste marginea barcii, icnercand s-o recupereze. Se distrau de minune, radeau si strigau. Noi priveam amuzati cum stropeala lor indeparta si mai mult barca de vasla.

-Nu-mi vine sa cred, radea Gerry, in timp ce o fata incerca sa agate vasla scapata cu ajutorul celeilalte.

Barca se legana si ea radea asa de tare, incat in curand a scapat si cea de-a doua vasla, lasandu-le sa pluteasca in deriva in mijlocul lacului.

-Hai, Gerry, i-am spus eu incantat de situatia creata, e vremea sa le sarim in ajutor.

-A, cavalerii in armura stralucitoare, a ras una din fete, in timp ce ne apropiam de ele.

Eram sigur ca vorbisera intre ele intr-o limba scandinava, insa noua ne vobeau in engleza. N-aveam nici o intentie sa le recuperam vaslele. Mai bine sa se urce in barca noastra. Chicotind, au fost de acord, prezentandu-se ca fiind surori, Leah, Lena si Aiya. Ambele barci s-au leganat periculos cand Leah s-a urcat in barca noastra. Apoi s-a intors si i-a oferit mana Aiyey, care se ghemuia in barca, tinandu-se crispata de margine. Lena parea ca ii ofera un sprijin supraprotectiv din spate. Abia atunci mi-am dat seama ca Aiya era oarba. Pe masura ce greutatea ei trecea dintr-o parte in alta, barcile se leganau foarte tare, iar eu m-am temut ca va calca gresit. Leah a tipat si a cazut pe spate, aterizand pe Gerry, care radea ragusit. Prinzand-o de bratul ei ridicat, i-am pus o mana pe sold si am tras-o in siguranta pe Aiya in barca noastra. In acel moment ceva s-a intamplat cu mine. Am tinut-o aproape pentru o fractiune de secunda, insa, ciudat, am simtit ca-mi pierd rasuflarea. Era minunata: misterioasa in orbirea si frumusetea ei. Am pus-o sa stea langa mine si i-am oferit mana Lenei, insa Gerry era deja pe faza.

Ne-am intors pe un drum mai lung spre malul raului, iar fetele au insistat sa mergem cu ele sa bem ceva, ca semn de multumire. Nu a fost nevoie sa insiste prea mult. Gerry, Lena si Leah au sarit din barca si eu am ramas la urma s-o ajut pe Aiya. Eram emotionat si nesigur pe mine. Nestiind cum s-o ajut, m-am pozitionat s-o ridic, asa cum faceam cu tatal meu. Surorile ei chicoteau:

-Usor a gafait ea, tragandu-ma sa merg in fata ei, mi-a pus o mana pe umar si m-a indemnat sa o conduc.

Folosind pasul meu ca sprijin, s-a ridicat cu incredere pe mal. Mana ei dreapta nu s-a desprins de pe umarul meu, insa acum se misca pe langa mine si a inceput sa-si treaca mana stanga peste fata mea. Am zambit emotionat, privind in ochii ei albastri, care nu ma puteau vedea. A inceput pe frunte si, cu degete blande, dar ferme, si-a trecut mana peste ochii mei, pana la nas. Si-a oprit degetele pe buze, apoi mi-a cercetat linia maxilarului, odihnindu-se oarecum pe barbia mea.

-Hmm, esti foarte aratos, a spus ea strengareste.

Eram uimit de cat de directa era.

-Flirtezi cu mine? Am ras eu.

s-a agatat cu bratul de mine si i-am urmat pe ceilalti.

Am petrecut ore intregi la o cafea si placinte cu branza si am aflat ca Lena si Leah erau in vizita din Suedia. Spre surprinderea mea mult prea evidenta, Aiya era studenta in primul an la drept in Londra.

-Sunt oarba, nu proasta, a spus ea cu indignare.

Apoi a zambit, distrandu-se de stanjeneala mea, in timp ce ma chinuiam sa-mi cer iertare si sa incerc cu stangacie sa compensez insensibilitatea mea.

In acea seara am dus-o pe Aiya la unul din restaurantele mele preferate din Chinatown, unde se servea Dim Sum. In zilele care au urmat, am devenit de nedespartit. Ceva cu totul deosebit se intampla intre noi. Partidele de flirt si aventurile ciudate si incinse nu-mi erau necunoscute. Insa acum, totul era diferit. Aiya parea sa fie capabila sa vada adanc in sufletul meu. Nu intelegeam cum de reusea sa ma atinga in acest fel. Provenea dintr-o familie minunata si iubitoare si parea sa nu aiba nici o grija pe lume. In ciuda orbirii ei, fata ei stralucea de incredere si siguranta de sine, iar pe undeva din adancul fiintei ei, s-a atins de singuratatea si disperarea din mine, de care nu fusesem niciodata constient. Era enervant. Gustand dragostea, aduceam la suprafata o gama intreaga de alte emotii. M-am batut cu indarjire. MI-ar fi fost usor sa ma indepartez de ea, insa reusea in mod ciudat sa ma tina langa ea. Totusi, existau locuri intunecat in sufletul meu in care nici eu nu voiam sa intru, daramite sa las pe cineva.

Intoarcerea la datoria mea a fost grea, insa m-am bucurat cand munca lui Amin ne-a adus inapoi in Londra pentru perioade mai lungi. Eram cu adevarat fericit pentru prima data in viata.

In urmatorii trei ani, eu si Aiya ne-am vazut cat s-a putut de des. Mi-am petrecut sarbatorile cu ea si cu familia ei in Stockholm. Acolo m-am trezit prima data de partea cealalta a legii. Ar fi trebuit sa stiu din studiile mele in drept penal ca in unele tari este ilegal sa folosesti artele martiale. Iesisem singur sa cumpar tigari, cand am auzit tipete care veneau dinspre o zona impadurita de langa casa parintilor lui Aiya. Am fugit intr-un magazin din apropiere si am strigat la omul din spatele tejghelei sa sune la politie. Afara, tipetele se transformasera in strigate surde. Am intrat printre copaci. Spre oroarea mea, am vazut o femeie peste care statea un barbat. Era cu pantalonii jos, o lovea cu pumnii si ii smulgea hainele. Am sarit imediat pe el. L-am tras de pe ea si am continuat sa-l bat, in timnp ce femeia atacata se ridica de pe jos. Nici nu mi-am dat seama cand am fost trantit la pamant.

-Halt! Polis! Stop!

Sergentul ma tinea intr-o prinsoare de judo. Nu am opus rezistenta si am privit cum ceilalti doi ofiteri l-au arestat pe violator. Femeia statea langa un copac,

plangand nestapanit si incercand sa se acopere cu hainele rupte. Parea ca sangereaza mult. Voiam sa-i ofer mangaiere, dar politistul nu ma elibera. Fara-ndoiala ca isi dadea seama ce se intamplase! Pana la urma m-a lasat sa ma ridic. Insa spre surprinderea mea, m-a arestat si pe mine si m-a dus, alaturi de violator, la unitatea locala de politie.

Le-am explicat cat am putut, in putina suedeza pe care o stiam, ce se intamplase, dar am simtit o eliberare cand la unitatea de politie au sosit Aiya si tatal ei. A avut loc o dezbatere aprinsa intre tatal ei si sergentul de politie. Ma chinuiam sa inteleg ce spuneau.

-Spune ca iti intelege situatia, mi-a tradus Aiya in soapta, dar ai incalcat legea. Este ilegal sa folosesti artele martiale in aceasta tarra.

M-am albit la fata.

-Dar ce puteam sa fac cu saraca femeie? am intrebat nervos.

-Asta ii spune si tatal meu. Ai salvat-o de la o soarta cumplita.

-Ei inteleg asta?

-O, da, dar ne tot repeta ca legea este lege.

Pana la urma, sergenul de politie s-a apropiat de mine. Mi-a vorbit rar, in suedeza, si mi-a dat o avertizare oficiala inainte sa-mi spuna ca pot pleca. Tatal Aiyei i-a strans mana, multumindu-i.

-Era cat pe ce, mi-a spus el in timp ce plecam. Era sa-ti petreci noaptea in celula.

Aiya ma sustinea in tot ce faceam, dar stiam ca se ingrijora din cauza muncii mele. Si eu eram constient de riscurile implicate. Puteam fi ucis in orice moment. Eram eu cinstit cu ea? Aiya incepea sa vorbeasca despre casatorie. Eu o iubeam mult, iar timpul petrecut cu parintii si cu surorile ei m-au facut sa-mi dau seama de ceea ce pierdusem in toti acei ani. Tanjeam dupa o viata de familie normala, plina de iubire. Poate ca intr-o zi vom avea si noi copii. Poate ca era timpul sa-mi schimb stilul de viata.

A trebuit sa ma intorc la Napoli pentru a ma pregati pentru urmatoarea misiune cu Amin. Aveam un apartament acolo, pe care-l imparteam cu William si Kevin, doi baschetbalisti profesionisti. Si ei erau finantati de FIKF.

William a raspuns la telefon. El era un urias, un tip negru din Chicago, care era pus tot timpul pe sotii. Mi-am dat seama ca a raspuns la telefon, dar eram atat de captivat de un film, incat nu i-am perceput tonul vocii. Dintr-odata a oprit televizorul si a stat in fata mea.

-Tony, omule, am niste vesti triste. Aiya a avut un accident…

Mi-a spus ca Aiya fusese ucisa intr-un accident de masina in Londra. Doi indivizi pusesera mana pe un tir si au intrat direct in masina prietenei ei. Amandoua au murit pe loc.

Mania s-a aprins in mine.

Ce? Cine a fost la telefon, de ce nu mi-au spus mie, despre ce vorbesti?

Nu stiam ce sa cred. L-am injurat urat pe William si m-am repezit la el, lovindu- cu piciorul in piept. El a cazut la podea. Nu voiam sa-l cred.

-Asta-i o gluma proasta de-a ta, am urlat eu la el, blestemandu-l si injurandu-l in toate felurile posibile.

Insa stiam in adancul sufletului meu ca-mi spunea adevarul. Nici William n-ar fi glumit cu asa ceva.

In zilele urmatoare m-am simtit de parca ceva in mine s-ar fi frant. Mania mea era de necontrolat. Intr-o npapte am iesit pe motocicleta, conducand ca un nebun, pana cand am ajuns sa fiu urmarit de doi ofiteri de politie. Totul din interiorul meu voia sa-i bag in pamant sau sa-i fac sa se prabuseasca in prapastie. Nu-mi pasa daca traiam sau muream. Am facut intrecere cu politistii care ma urmareau indeaproape. Pana la urma, m-am calmat si m-am oprit. Ofiterii erau furiosi. Scrasnind din dinti, le-am aratat legitimatia diplomatica si n-am spus nimic. Ei abia daca mai respirau dupa urmarire. ~Haideti, faceti-ma sa va lovesc~, m-am gandit eu in mania care clocotea in mine. Ei au cercetat legitimatia, si, re renuntand, s-au urcat inapoi pe motociclete. Statutul meu diplomatic le interzicea sa ma atinga.

Prietenii mei nu stiau cum sa se raporteze la mania care ma mistuia. Incercau sa nu-mi stea in cale. Nu erau genul de oameni cu care sa vorbesti inima de la inima. Intr-o seara, William a incercat din rasputeri sa vorbeasca cu mine. L-am amenintat ca-i sparg fata.

Iesind afara, am intrat intr-un club slab iluminat, aproape de strada principala din centrul orasului. Napoli. Voiam sa fiu singur, sa stau, sa ma gandesc, sa ma ascund. Am mers la bar si am cerut un pahar cu lapte. Barmanul a ras, insa vazandu-mi privirea agresiva, a luat o fata serioasa. Din nou , am spus:

-Da-mi odata laptele si ia banii.

I-am intins o bancnota.

-Nu pot sa te servesc cu lapte.

-Atunci da-mi suc.

-Nu intelegi, a spus el, aratand spre o pancarta deasupra capului lui.

-O bere de 5000 de lire sau o sticla de sampanie de 12000 de lire. Apoi primesti fata.

-Fata? Care fat? Nu vreau nici o fata. Da-mi numai sa beau.

Nu-mi dadeam seama ce-mi spunea. Eu voiam doar sa stau jos.

-Vrei bere sau sampanie?

-Da-mi bere! Am cerut eu; daca mai astepta vreo doua secunde l-as fi luat la bataie.

Am luat berea, pe care n-aveam intentie s-o beau, si m-am asezat la o masa din coltul cel mai indepartat al barului. Ma aflam acolo doar de cateva minute, cand a venit o fata si s-a asezat in partea opusa a mesei. Era evident foarte tanara, insa era machiata strident si era data cu un parfum puternic. M-am uitat la ea, intrebandu-ma ce doreste.

-Ce vrei? Am intrebat-o eu.

-Nu-mi cumperi ceva de baut? A venit raspunsul ei.

Am fost putin luat prin surprindere. S-a uitat la mine printre genele lungi si negre si a zambit cu coltul gurii. Eram iritat.

-Bine, ce vrei sa bei?

-Sampanie.

„Ce nerusinare!” m-am gandit eu, insa nu voiam sa-mi bat capul cu ea, asa ca i-am facut semn barmanului. Spre indignarea si surprinderea mea a adus sticla de sampanie si a lasat-o pe masa impreuna cu o nota de 17000 de lire.

-Despre ce vrei sa discutam? M-a intrebat fata seducator.

Eu incepeam sa ma enervez.

-Nu prea am chef sa discut cu tine.

Acum ea era cea surprinsa.

-Atunci de ce mi-ai cumparat sampanie?

-Pentru ca mi-ai cerut ceva de baut.

In timp ce vorbeam, incepeam sa inteleg ce se petrecea.

-Ai platit acea bautura ca sa vorbesti cu mie, spunea ea.

M-am ingrozit.

-Am facut o greseala. Vreau doar sa fiu singur, am spus eu, ridicandu-ma sa plec.

-Nu, te rog, nu!

Simteam o disperare in vocea ei.

-Deci nu vrei sa te culci cu mine?

-Nu!

Am dat din nou sa plec, insa m-a prins de mana.

-Re rog, ma multumesc si cu o conversatie. Nu-mi fa asta.

Se uita tematoare in directia barului. Nu stiam c e sa fac. Voiam sa fiu singur, insa imi parea rau pentru fata. Daca plecam acum, unde ma duceam? Nu voiam sa ma gandesc la asta. Am stat impreuna in bar vreo doua ore, sub privirile insistente ale sefului.

In ziua urmatoare, am intrat intr-o cafenea locala si am fost surprins s-o vad pe aceeasi fata stand la o masa; isi rodea unghiile si se facea ca citeste o revista. A trebuit sa ma uit de doua ori. IN bar fusese intuneric in seara anterioara, insa am recunoscut aceleasi haine vulgare, mirosul si machiajul strident. A zambit cand m-a vazut, apoi s-a rusinat. Am comandat doua cafele si m-am asezat la masa cu ea. In seara precedenta ii povestisem cate ceva din viata mea, despre Aiya si despre accident. Acum era randul ei. Mi-a spus ca o cheama Rosanna si ca vine din Romania. Voise sa mearga la facultate, dar acum lucra ca prostituata. Ura aceasta munca si era coplesita de rusine. Curand a inceput sa se lupte cu lacrimile.

-De ce faci asta? Am intrebat-o.

-Pentru ca le apartin, mi-a raspuns ea. Parintii mei m-au vandut inainte sa implinesc 16 ani. Nu-si permiteau sa ma intretina acasa.

-Dar de ce nu pleci? Pleaca pur si simplu.

-Nu pot, ti-am spus, le apartin. Mi-au luat pasaportul si nu am nici un ban.

-Nu esti proprietatea nimanui, Te voi ajuta sa scapi.

Pentru prima data de la moartea Aiyei, mintea mea nu mai era mistuita de propriile mele probleme. Miam amintit de Siu Ming, care fusese rapita si fotata sa lucreze intr-un bordel din Shanghai. Nu-i suportam pe cei care abuzau de femei in felul acesta. In timp ce vobeam, Rosanna invartea un inel de aur pe degetul mijlociu. I-am promis ca o voi ajuta. Si-a scos inelul si a insistat sa-l iau. S-a potrivit in degetul meu mic. A mazgalit o adresa pe o foita de tigara si a plecat.

Mai tarziu in acea dupa-amiaza am mers cu motocicleta la un bloc de locuinte la mica distanta de barul in care o intalnisem pe Rosanna. Ea ma astepta afara. Abia putea vorbi de emotie, insa eu eram gata de actiune. Am urcat pe niste scari, pe un coridor lung cu camere de-o parte si de alta. Unele usi erau deschise si puteam vedea fete intinse pe paturi, dormind sau citinde reviste. Unele dintre ele au fluierat in timp ce treceam pe langa ele. Doi tipi masivi si duri patrulau coridorul; unul a venit la mine si m-a intrebat ce caut. Era o ora nepotrivita pentru „vizite". Atitudinea lui m-a enervat. N-am spus nimic, ci l-am lovit cu piciorul, trantindu-l la pamant, si l-am apasat cu genunchiul pe fata pana cand i-au trosnit oasele.

Cealalta gorila s-a repezit la mine, dar a suferit aceeasi soarta. Rosanna si-a luat o sacosa mica cu lucrurile ei din camera si apoi m-a condus pe scari in jos spre

biroul sefului. Acesta era un om bolnavicios cu fata de nevastuica. I-am cerut sa-i dea pasaportul Rosannei si, vazand ca-s pus pe fapte mari, a inceput sa caute imediat prin sertare, pana cand i-a gasit actele. Nu a opus rezistenta, insa eu l-am dat cu capul de masa pana cand m-a improscat cu sange pe haine. M-am simtit bine. Am vazut cutitul de deschis scrisori pe care il folosise si l-am ridicat, intentionand sa-l injunghii. Abia atunci mi-am dat seama ca Rosanna ma privea. M-am oprit si am aruncat obiectul in partea cealalt a camerei. Luand-o de mana, am tras-o pe fata afara din cladire, am pus-o pe motocicleta si am plecat in viteza spre apartamentul meu.

Rosanna inca tremura cand am deschis usa. Fata ei era terorizata de scena din biroul sefului. Stiam ce-i trecea prin minte. Am incercat s-o linistesc. In conditii normale, eu nu eram asa de violent. I-am spus mai multe despre ceea ce mi se intamplase in ultimele saptamani. Treptat, ea a inceput sa se relaxeze si am codus-o spre dormitorul meu.

-Ai fost atat de bun cu mine, mi-a spus ea. Trebuie sa te rasplatesc.

Mi-a luat fata in maini si a inceput sa-si ridice buzele spre mine.

-Nu!

-Dar e tot ce pot sa fac. N-am nici un ban.

-Nu vreau bani. Nu vreau nimic de la tine.

Am indrumat-o spre pat si i-am dat o patura din dulap.

-Sa-mispui daca ai nevoie de ceva. Voi fi aici pe canapea, in sufragerie, i-am spus eu, dandu-ma inapoi si iesind agitat din camera.

In ziua urmatoare, am dus-o pe Rosanna la aeroport si i-am cumparat un bilet spre casa. Ea purta blugi, un pulover mare si nu era machiata. Era chiar frumoasa.

-Nu voi putea niciodata sa-ti multumesc indeajuns, a spus ea.

I-am dat un plic cu un teanc de bancnote.

-Acum ai grija sa te inscrii la facultate buna, i-am spus eu, cu sentimente paterne ciudate.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Mi-a dat un sarut pe obraz si am privit-o cum pleaca.

Mergand inapoi in oras, am retrait ziua precedenta si felul in care i-am brutalizat pe acei oameni. Ma simtisem atat de bine. Voisem sa-i bat pana cand crapau, pana puteam sa le simt gustul sangelui. Cu fiecare lovitura simtisem ca o parte din mania mea scadea, dar voisem mai mult. Conducand motocicleta tot mai nebunatic, mi-am inchis ochii strans, incercand sa scap de acele imagini. Eram mistuit de rusine; cu toate acestea, in mine se nastea o noua foame, ceva rau,

ceva vicios si de necontrolat. Am intors motocicleta cu 180 de grade, m-am sprijinit in acceleratie si am luat-o spre dealuri.

# Capitolul 8

Nu suportam sa fiu singur, dar nici nu voiam sa fiu in compania altora. Imi petreceam vremea in baruri si in cluburi, privind la oamenii fericiti, zambitori si fara griji. Nu voiam sa vorbesc cu nimeni. Zgomotul barului ma ajuta sa-mi ascund durerea, insa in adancul subconstientului meu, era un alt motiv, mult mai sinistru, pentru care alegeam acele locuri. Aveam inca o senzatie ciudata in gura. Era acelasi gust metalic pe care il simtisem prima data cand il batusem pe barbatul din bordelul Rosannei. Am incercat sa uit. Dar iar l-am simtit. Era gustul maniei mele, o sete feroce si extrem de tangibila de sange. Era ca si cum, peste noapte, m-as fi transformat intr-un alt om. Disciplina vocatiei mele disparuse si eram avid de confruntari.

FIKF m-a oferit un concediu, insa Amin Fahed era nerabdator sa ma aiba din nou in slujba. M-a contactat direct, cerandu-mi sa il intalnesc in noua sa baza din Lefkosia, Cipru. Eram cat se poate de neraabdator sa accept noua misiune.

In prima mea noapte libera, am pornit spre viata de noapte din Nicosia. Afrikanas era un bar plin de viata si ticsit de lume, insa am reusit sa gasesc un scaun liber intr-un colt si m-am asezat sa-i privesc pe ceilalti. Era un grup mare de soldati danezi. Ii priveam cu dispret: fiecare era provocat sa dea bautura pe gat, in timp ce colegii lui il incurajau si bateau din palme. Majoritatea alegeau bauturi tari, insa unul dintre ei, o bruta solida, peste 1,8 metri, a avut parte de cele mai puternice aplauze – a dat pe gat sase halbe de bere, una dupa alta.

„Idiotii", ma gandeam eu. Tare as vrea sa-i invat o lectie sau doua, sa vad cat de duri sunt de fapt." Ii priveam cum se imbatau si cum vorbeau din ce in ce mai ragusit. In unul din separeuri erau trei fete, discutand si band ceva impreuna. Nu m-am putut abtine sa nu ma gandesc la Aiya si la surorile ei. Una dintre ele era blonda si cu piele deschisa la culoare, exact ca si ea. Ele isi vedeau de treaba lor, insa soldatii incepusera sa devina interesati de ele. Cand blonda s-a ridicat pentru a se duce la bar, unul dintre ei a urmarit-o. A inceput sa-mi fiarba sangele in vine, urmarind cum fata incerca sa-i respinga politicos avansurile. In timp ce astepta sa fie servita, soldatul a devenit tot mai insistent. Ea s-a intors cu spatele la el, dar el tot n-o lasa in pace. M-am aplecat in fata pe scaun, supraveghinu-i indeaproape colegii, in timp ce el se tot foia prin fata ei. Ea s-a intors din nou si de aceasta data el a prins-o de umar, intorcand-o cu duritate spre el. Puteam vedea teama pe fata ei, in incercarea de a scapa de el.

Mania si ura s-au trezit in mine. Fara sa ma mai gandesc, am mers la bar, mi-am spart paharul si l-am tinut la fata soldatului.

Sp-a starnit vacarmul. Zece sau doisprezece soldati au fugit inspre bar. Folosind o miscare de invaluire rapida a sarpelui, am alunecat printre ei si am zburat pe scari afara, pe strada puternic luminata, castigandu-mi astfel un spatiu vital. Soldatii erau foarte ametiti de bautura si stiam ca puteam sa-i dovedesc pe toti, dar nu in spatiul ingust al barului.

-Haideti, baieti. Haideti s-o incasati! Am urlat eu.

Adrenalina imi pompa prin tot corpul, infometat de lupta. Pe masura ce fiecare soldat iesea din intuneric, il loveam cu cate un pumn in fata sau in stomac, trimitandu-l la pamant. Unul a reusit sa ma loveasca in cap, insa in timp ce durerea ma ardea in jurul ochiului, ea imi hranea si furia. Nu ma multumeam doar sa-i culc la pamant. Voiam ca fiecare sa se aleaga si cu rani serioase.

Insetat de sange, m-am aruncat inspre ei, spargand nasuri, rupand oase si ranindu-i intr-un fel sau altul.

In toiul furiei mele, imi simteam sangele galopand prin vene si artere, in timp ce fiecare pumn imi hranea mania. Voiam mai mult si mai mult.

Apoi, dintr-odata, am auzit sirenele politiei. Am fugit in noapte.

-Asa, am auzit ca ai avut parte de ceva bubuiala aseara, mi-a spus Amin, facandu-mi din ochi si ranjind pana la urechi.

-M-am descurcat, am spus eu, netezindu-mi pielea sensibila din jurul ochiului.

Ma irita faptul ca aflase deja de isprava mea. Totusi, era un om puternic. Era viclean si ager si stia cum sa opereze.

Amin isi daduse seama de schimbarea din mine, pe care credea ca o poate folosi in avantajul lui.

-In seara asta ne jucam, a anuntat el, batand din palme; a deschis seiful si a scos mai multe teancuri graose de bancnote prinse cu elastice.

Cazinoul era aglomerat si, in timp ce treceam prin holul privat, aproape toti l-au salutat pe Amin cu un semn de respect sau o strangere de mana.

-A, domnul Fahed, v a simtiti norocos astazi, da? A spus managerul in timp ce ne-a insotit personal la masa preferata a lui Amin.

Amin si-a zambit in barba. Placerea sigurantei de sine si a lacomiei i-a inflorit pe fata i timp ce crupierul facea cartile. Jocul era gata sa inceapa cand un om a venit la masa si a inceput sa vorbeasca cu Amin. Era agitat si puteam observa ca seful meu era tot mai iritat de prezenta lui. Am asteptat pana cand Amin mi-a facut un semn, apoi am mers langa el si am stat foarte aproape. Omul era in mod clar intimidat, insa continua sa-l bata pe Amin la cap, vorbind tot mai repede si mai disperat. Nu mai aveam nevoie de nici un semna. Cand a incercat sa

intinda mana pentru a atinge bratul lui Amin, l-am saltat de langa el si l-am trantit la podea. Nu trebuia sa fac mai mult decat atat. S-a ridicat si a fugit. Amin mi-a aprobat gestul, dand din cap, si a continuat jocul.

In ziua urmatoare, seful meu m-a chemat la apartamentul lui luxos. Era neobisnuit de prietenos si stiam ce urma. De data aceasta, eram gata sa accept.

In acea seara i-am facut o vizita unui om care avea o datorie imensa la Amin. Era un traficant notoriu de arme. L-am luat prin surprindere. Angajatii lui plecasera deja si el era singur in casa. I-am spus ca am venit sa iau banii pe care-i datora domnului Fahed. El a zambit, cu aceeasi figura increzatoare si aroganta care caracteriza fetele multora dintre clientii mei bogati si puternici. Imi facea greata. Cine se credea?

-spune-i sefului tau ca nu am banii, a spus el. O sa-i dau toti banii pana la sfarsitul saptamanii viitoare.

Acestea fiind spuse, mi-a aratat usa. Eram iritat, dar mi-am amintit ca asta nu era lupta mea.

Amin clocotea de manie.

-Du-te inapoi si fa-l sa-mi plateasca in seara asta, mi-a ordonat el. Dupa ce-ti plateste, da-i oricum o bataie buna!

Desi nu-mi placea sa fiu abordat in felul acesta, simteam o loialitate imensa fata de Amin. FIKF ma platea sa-l protejez, dar eu mergeam mai departe. Poate ca avea ceva de-a face cu educatia mea. Singura mea motivatie era satisfactia clientului meu. Amin imi cerea ca eu sa depasesc prerogativele FIKF, insa acum eram dispus sa trec acel prag. Ma infuria faptul ca cineva isi inchipuia ca poate sa nu-i arate respect si sa-mi dezonoreze clientul in acest fel. M-am intors la casa individului si am facut cum mi se ceruse.

Amin a fost mai mult decat satisfacut si m-a recompensat cu generozitate, insa eu m-am bucurat mai mult de violenta insarcinarii. Imi hranise din nou foamea bolnavicioasa de violenta care ardea nebuneste in mine.

Inapoi in cazinou, mania mea s-a trezit, observandu-l pe Chad, un african urias care-si flutura banii. Defiland tantos prin incapere, comanda sampanie pentru toti cei cu care vorbea si le indesa bancnote in decolteul chelneritelor imbracate sumar, care-i faceau toate mofturile. Imi era foarte cunoscut. Ii datora lui Amin o multime de bani – o datorie de la jocurile de noroc. In acea seara am mers acasa la el.

Avea o casa mare si, cand majordomul nu m-a lasat sa intru am lovit usa cu piciorul trandind-o la podea. Dupa ce l-am culcat la podea pe majordomul speriat, am dat buzna in camera de zi a lui Chad. A inceput sa protesteze, spunandu-mi ca

n-am nici un drept sa intru in casa lui. N-a apucat sa-si termine propozitia. L-am luat de par, bruscandu-l, pana cand m-a dus la un seif mare, incastrat intr-un perete cu rafturi de carti. Am luat eu insumi banii din seif, apoi l-am impins la perete si am continuat sa-l lovesc, savurand ruperea oaselor lui si mirosul sangelui. In acel moment, doi copii au intrat fugind in camera, tipand isteric:

-Tati, tati!

Vaietele lor m-au trezit la realitate. L-am lasat sa cada si el s-a prabusit pe o treapta din podea. Am trecut pe langa ei si am disparut.

Afara, eram inca drogat de fiorul bataii si am strigat victorios in timp ce rotile motocilcletei auscartait puternic. Imaginea copiilor imi parea mereu in minte, insa ma fortam sa nu ma gandesc la ei, respirand adanc. Savuram mirosul de sange proaspat pe care-l mia simteam inca in nari.

Au mai fost cateva astfel de incidente si bataile pe care le aplicam erau din ce in ce mai brutale. Stiam ca ar putea urma o razbunare fata de Amin, ca intr-o zi un asasin platit avea sa fie angajat pentru a-l gasi si a contraataca. Stiam de asemenea ca FIKF m-ar fi penalizat cumplit daca ar fi aflat cu ce ma ocupam. Singurul mod de-a preveni acestea era sa ma asigur ca oamenii pe care-i atacam erau atat de speriati sau de vatamati fizic, incat nici macar nu voiam sau nu puteam sa vorbeasca despre ce li se intamplase.

Acasa, parintii mei ramaneau la fel de ignoranti si de dezinteresati cu privire la viata mea. Ma infuria ca nu mentionau niciodata numele Aiyei. Era ca si cum n-ar fi existat niciodata. Totusi, ii vizitam de fiecare data cand eram in Londra si incercam sa le fac viata cat mai confortabila. Intr-o seara, mama m-a anuntat ca exista posibilitatea unui nou tratament pentru boala tatalui meu.

-Desigur, nu aveam atatia bani, a spus ea. Aveam nevoie de o suma in jurul a 30000 de lire sterline pentru a-l trimite pe tatal tau in Elvetia pentru analize. Ne-am gandit ca poate ai putea…

M-am uitat la fata tatalui meu. Pentru prima data in multi ani vedeam o urma de speranta si un zambet pe fata lui. Eram bine platit, dar nu aveam o astfel de suma pusa deoparte.

-Voi vedea ce pot sa fac, le-am spus eu.

Cand am aterizat in Cipru, mintea mea era concentrata asupra modului in care aveam sa fac rost de bani. As fi putut sa ma duc la Amin, insa nu voiam sa am datorii fata de nimeni. Nici nu trebuia sa am. Ajunsesem sa-mi pierd tot respectul pentru oameni si pentru proprietatile lor. Lucrand pentru Amin, devenisem un recuperator nemilos de datorii si un hot. Mi-am reanalizat obiectivul. Scopul meu

era sa fac rost de bani pentru operatia tatalui meu. Era usor. Stiam care erau cei mai bogati oameni din zona si nu era greu sa-mi aleg o tinta.

Alegerea a fost facuta. De fapt, nu era deloc un tip dragut. O merita. In acea noapte am intrat in casa lui si am luat toti banii pe care i-am putut gasi, batandu-l cumplit cand am fost deranjat. Nu intentionasem sa lovesc pe nimeni, insa lupta a fost un bonus pentru mine. M-a drogat si m-a facut sa vreau mai mult. Eram invincibil. Inapoi in oras, am intrat cu hotarare intr-un hotel de cinci stele.

-Camera 507, am cerut eu cu incredere, dupa ce scrutasem cu atentie rafturile cu chei. Receptionerul mi-a dat cheia.

-Sa aveti o seara buna domnule.

M-am dus la lift si am ajuns imediat la etajul cinci. „Asta e prea usor”, ma gandeam eu, in timp ce m-am poftit in camera si am inceput sa caut prin sertare. Am gasit repede ce cautam. Oricine erau oamenii astia, aveau o multime de bani de cheltuiala. I-am luat pe toti si apoi am mers la urmatorul hotel, iar apoi la urmatorul.

De data asta am observat mult mai bine ce chei erau la receptie. Am cerut cheia de la o camera, apoi, dupa ce am jefuit-o, m-am catarat pe balcon la urmatoarea camera, stiind ca ocupantii erau plecati. Am dat usile de sticla la o parte si am intrat cu usurinta inauntru. In timp ce incepeam sa vanez banii, am fost dintr-odata surprins de niste voci si de sunetul unei chei varate in usa. Ascunzandu-ma in spatele draperiei, mi-am calmat respiratia. Un tanar si o tanara au intrat inauntru. Habar nu aveau ca eram acolo. Ce ma faceam daca veneau la fereastra? Simteam din nou gustul metalic in gura. Cuplul era fericit, chicoteau si incepeau sa se comporte ca doi amorezi. Le luasem banii. Nu trebuia sa-i ranesc. Incet, m-am strecurat pe usa balconului si am inchis-o cu atentie inainte sa ma cobor pe balconul de dedesubt. IN acea noapte am reusit sa strang toti banii de care aveam nevoie pentru tatal meu.

Cateva zile mai tarziu i-am adus pe parintii mei cu avionul in Cipru si le-am dat banii. Erau incantati. Au stat in apartamentul meu pentru o scurta pauza, inainte de-a se intoarce la Londra pentru a se pregati de tratament.

Lasandu-mi parintii la aeroport, am plecat spre Limassol unde am aranjat sa ma intalnesc cu doi prieteni. Era o seara fierbinte si orasul era plin de viata, cu turisti si agenti de publicitate peste tot. Am povestit unii cu altii in timp ce ne uitam la oamenii care treceau pe langa noi. Dupa putin timp, un grup de englezi au venit si au instalat o cruce de lemn la putina distanta de noi.

-O, nu, crestini, a zis in batjocura Kevin, prietenul meu canadian.

Grupul a inceput sa cante la chitara si cu vocile, iar el continua sa-si bata joc de ei.

-Obsedati de Biblie, sunt la fel in toata lumea.

Am ras, insa nu aveam nici o problema cu ei, atat timp cat nu ma deranjau. Cand au terminat de cantat, unul dintre barbati a inceput sa vorbeasca. Avea o voce puternica si in ciuda batjocurilor si a strigatelor trecatorilor, el a continuat sa se adreseze unei mici multimi care se adunase. Tinand o sticla in mana, a strigat:

-Cine vrea aceasta sticla de vin?

Nu erau amatori.

Haideti, nu glumesc. E doar o sticla de vin. Este a ta pe gratis, un dar.

-Ce nebun, spunea Kevin. Haideti sa plecam de aici.

Si eu radeam batjocoritor la predicator, dar voiam sa stau sa-mi termin cafeaua. Kevin a plecat la un club pentru a se intalni cu niste agenti de publicitate. Ii uram pe acestia. Erau plini de ei si nu mai conteneau sa vorbeasca despre slujba lor.

-Mergi inainte, te ajung eu din urma, i-am spus eu.

Predicatorul a continuat sa ofere sticla de vin multimii. Era un barbat cam de varsta mea cu par lung, imbracat cu un tricou si bermude. „Probabil un student”, m-am gandit eu. Pana la urma, o femeie de varsta mijlocie s-a apropiat incet.

-Aici. O iau eu, a spus ea.

Multimea a ramas in asteptare, uitandu-se cum predicatorul i-a dat sticla.

-Vedeti? E neconditionat. Este un dar gratuit, a repetat el. Tot ce trebuie sa faci este sa vii in fata si sa o iei.

Femeia si-a luat locul in multime, in timp ce predicatorul a ajuns la esenta mesajului lui.

-Acesta este ca si darul lui Isus de mantuire, a spus el. Isus ne iubeste pe toti si darul Lui de mantuire este gratuit. Tot ce avem de facut este sa-l acceptam. Dumnezeu nu ne va forta mana. Depinde de noi sa venim in fata.

Mintea mea s-a intors la domnul Sizer, profesorul meu de educatie religioasa de la scoala. Imi amintesc ca ne explica cuvantul „mantuire”, spunandu-ne ca inseamna indepartarea tuturor lucrurilor rele din viata, sa fi iertat, astfel incat sa o poti lua de la inceput si sa fi curat in fata lui Dumnezeu. „Ar avea multe d ecuratat la mine”, m-am gandit eu cu tristete.

Pana la urma, multimea s-a dispersat si crestinii au inceput sa-si stranga lucrurile. La un moment dat, predicatorul m-a observat privirea si a venit la mine.

-Pot sa stau si eu la masa ta? M-a intrebat el.

-sigur.

Ma intrebam ce voia, insa imi parea un tip simpatic si eram chiar curios. Mi-a spus ca il cheama Martin. Am dscutat putin, in special despre ceea ce facea grupul. Ei venisera sa lucreze cu o biserica locala din Limassol pentru vreo doua luni si abia ajunsesera de cateva zile. I-am dat unele indicatii si sfaturi despre zona si m-am trezit ca am inceput sa-i spun ce fac in Cipru.

-Trebuie sa vii sa te intalnesti cu Michael Wright, mi-a spus el. E un tip minunat. E din Irlanda de Nord, dar locuieste acum aici. Voi doi v-ati intelege de minune.

Martin avea ceva special. Mi se parea foarte autentic. Mi-a vorbit despre el, despre grup si despre Dumnezeu. Nu-mi puteam da seama ce urmarea de fapt. Nu-mi parea sa aiba ceva de ascuns. Mi-a spus direct in fata ca este crestin si ca voia ca toti sa-L cunoasca pe Isus si cat de mult ne iubeste El pe toti. Nu eram interesat de toate chestiile alea religioase, dar Martin parea un tip de treaba. Era clar ca voia doar sa-i ajute pe oameni. Eu nu prea avedam de-a face cu astfel de oameni. Cand prietenii lui au inceput sa plece, Martin s-a ridicat ca si cum ar fi vrut si el sa plece. Dandu-mi seama de cat de mult m-am bucurat de compania lui, i-am intins mana penru a-i spune la revedere. El a ezitat.

Uite, ne ducem cu totii la apartamentul nostru. De ce nu vi sa mananci cu noi? A intrebat el.

Eram luat prin surprindere, asa ca i-am acceptat oferta. Aveam sa merg cu ei si daca ar fi incercat ceva dubios, ii bateam pe toti mar, m-am decis eu.

Apartamentul inchiriat era la fel ca multe alte apartamente de vacanta din Limassol, iar Martin mi-a facut cunostinta cu restul echipei. Toti erau tineri si foarte primitori. Am rasuflat usurat ca nu faceau mare caz de prezenta mea si nu-mi puneau prea multe intrebari. Am mancat impreuna si discutiile si-au pastrat tonul relaxat si distractiv. Aveau ceva proaspat si atragator. Cativa dintre ei au mentionat numele lui Michael Wright.

-Vino la biserica noastra, au spus ei. Il vei intalni acolo.

Am promis ca ma voi gandi la asta. I-am lasat cu un zambet pe fata si m-am gandit ca poate o sa-i mai caut. Acum, era timpul sa ma intalnesc din nou cu Kevin si sa cautam ceva actiune serioasa prin cluburi.

N-am ajuns niciodata la biserica lor. Cateva zile mai tarziu, mergeam pe strada, cand o masina de politie a oprit langa mine. Doi ofiteri au iesit si mi-au aratat legitimatiile.

-Intra in masina, mi-a cerut unul dintre ei.

L-am injurat.

Nu ma poti atinge, i-am spus eu, aratandu-i legitimatia mea diplomatica.

A scos un pistol. M-am uitat la el si am inceput sa rad. Era un obiect antic si probabil incapabil de a trage.

-Bine, daca asa vreti sa ne jucam, am suierat eu. Duceti-ma la sectia de politie si uitati-va la mine cum voi iesi pe usa.

Nu eram ingrjorat si m-am decis sa ma iau dupa ei. Nu mai aveam nimic de facut in acea dupa-amiaza.

Odata ajunsi la sectie, imunitatea mea diplomatica n-a mai contat. Am fost rapid incarcerat intr-o celul care arata ca o temnita. Cererea mea de a contacta pe cineva de la ambasada britanica a fost ignorata. N-am auzit nimic pana la ora zece seara, cand un grup de politisti in uniforma au intrat in celula. Mi-au pus catusele pe maini si m-au condus pe scari inspre o sala de interogatoriu. „Aici se va sfarsi totul”, ma gandeam eu. „Ma vor acuza, ma vor elibera pe cautiune si apoi voi pleca din tara.” Deja incepusem sa ma ingrijorez ca ar putea sa-mi gaseasca ceva in neregula, avand atat timp la dispozitie.

Pe birou era un teanc mare de dosare. Ofiterul de garda le-a deschis pe primele si a inceput sa-mi puna intrebari. Fiecare dosar reprezenta o camera de hotel care fusese jefuita. Am recunoscut ca stiam despre primele, insa erau mai multe dosare si detalii despre care nu stiam nimic. Cand am inceput sa neg implicarea mea in acestea, ofiterul s-a iritat. El nu voia sa renunte. Broboade de sudoare incepeau sa se adune pe sprancenele lui si in jurul mustatii lui murdare. Interogatoriul s-a incins si mai mult si stiam ca incearca sa ma prinda. Era mai sigur sa tac din gura.

-Nu mai spun nimic pana nu dau un telefon, i-am spus eu.

El a ras in batjocura si s-a scarpinat pe gatul uleios.

-Cer sa vorbesc cu cineva de la ambasada.

Dintr-odata, si-a ridicat bratul drept si m-a lovit cu palma deschisa peste fata.

-Tu nu-mi ceri nimic. Ambasada nu vrea sa auda de indivizi ca tine. Acum esti in tara mea si ai necazuri mari, mi-a scuipat el, apropiindu-se de fata mea.

Mania s-a aprins in mine.

-Nenorocitule! Am marait eu, gustand sangele din buza mea crapata. Nimeni nu ma trateaza pe mine ca pe un idiot.

Catusele mi-au intrat in carne cand mi-am ridicat piciorul si l-am lovit in cap, zvarlindu-l in cealalta parte a camerei. Restul politistilor au sarit imediat pe mine, palmuindu-ma si lovindu-ma cu pumnii si picioarele. M-am tinut bine, incasand fiecare lovitura.

Intors in celula, m-am gandit la situatia mea. Poate chiar aveam probleme serioase. Fara-ndoiala ca Amin auzise despre mine si avea sa ma scoata de aici! N-am vazut pe nimeni pana la ora zece in seara urmatoare. Din nou, acelasi politist a venit sa ma ia. De aceasta data, incatusat si la picioare am refuzat sa vorbesc si am fost din nou batut cu brutalitate.

Acelasi lucru s-a intamlat in mai multe seri, iar bataile erau din ce in ce mai brutale. Incepea sa fie o distractie pentru politist. Pareau sa fie din ce in ce mai multe. Nu eram singurul care era batut. Am auzit conversatii dintre alti prizonieri din celulele apropiate. Se parea ca saracii oameni sufereau o tortura teribila. In fiecare noapte, interogatoriul era condus de acelasi ofiter slinos, care incerca sa ma faca sa recunosc crime pe care nu le comisesem. Am impartit niste ordine acolitilor lui si ei m-au pregatit de un nou atac salbatic. Scotandu-mi incaltamintea, mi-au pus picioarele prin gaura din spatarul unui scaun. Un gardian statea pe picioarele mele, iar ofiterul a ranjit cu rautate spre mine. Si-a ridicat incept bastonul si m-a lovit cu toata forta peste calcaiele picioarelor. Valuri de agonie mi-au explodat prin picioare si prin spate. Era o forma de tortura pe care o studiasem in antrenamentul meu. Asa-numita „bastinado” fusese abolita de conventia de la Geneva printr-o lege a crimelor de razboi, insa aceasta nu insemna nimic pentru acesti oameni. Am scrasnit din dinti. Din nou, ofiterul si-a ridicat bastonul. Am incercat sa ma trag inapoi, iar lovitura a venit cu putere. „Dati-mi numai o secunda si va omor pe toti”, m-am gandit eu. Bataia a continua pana cand am inceput sa simt lesin de durere. Intr-un final, pe pardoseala de piatra. Printr-un nou val de durere, mi-au scufundat picioarele in apa inghetata penru a preveni ranile vizibile. Dupa sapte nopti de asemenea tortura, abia mai puteam merge.

Nu prea avea sens sa ma apar. Eram prins bine in lanturi si erau mai mult de opt oameni prezenti la acele spectacole. Ce urmau sa mai inventeze?

Mi-au indesat o casca de protectie pe cap, m-au ridicat ca pe un berbec si m-au trantit inainte in dulapurile de metal. Am simtit cum fulgere orbitoare imi explodeaza in ochi pana am inceput sa-mi pierd cunostinta. I-am blestemat cand m-au lasat sa cad pe podea, cu fetele lor ranjind deasupra mea. Am incercat sa ma ridic, dar imediat am fost lovit cu bastoanele intre picioare. Am urlat cu tot corpul.

Deja nu-mi mai pasa daca traiam sau muream si am inceput sa-i enervez dinadins. Unul dintre ei s-a apropiat de mine cu un mixer de carne.

-Ridica mana, mi-a cerut el in timp ce lamele mixerului se invarteau frenetic.

-Lasa mana, baga-mi toata fata, i-am scuipat eu.

Oamenii erau innebuniti de incantare, insa ofiterul care comanda se saturase.

-Am terminat cu tine, Anthony, a tipat el in timp ce a deschis butoiasul unui pistol antic.

-Il vezi pe asta? E pentru tine.

Mi-a impins glontul in fata inainte sa-l incarce in pistol. Ceilalti au amutit imediat. Nu-mi pasa.

-Haide, atunci, fa-o daca ai curaj, il indemnam eu.

Eram fericit sa mor. De cand o pierdusem pe Aiya viata mea era o groapa mizerabila lipsita de sens, iar glontul era o sursa de eliberare bine venita. Nu voiam sa-i dau satisfactia de-a ma vedea tremurand si-l priveam drept in ochi. Ca un dur ce eram, jucam bucuros runda aceasta de ruleta ruseasca. Ofiterul si-a incetinit avantul, asteptandu-se sa pledez pentru viata mea. O tacere ciudata a umplut incaperea. Transpiratia ii curgea pe fata in timp ce tinea acum pistolul cu doua maini pentru a opri tremurul furiei lui. Stiam exact unde este glontul.

-Hai odata, grec puturos nenorocit! Sunt gata sa-mi incerc norocul.

L-am scuipat. Cu un torent nestavilit de injuraturi mi-a bagat teava pistolului pana in gat, provocandu-mi rani pe cerul gurii.

Un clic ascutit. Nici n-am tresarit. A trantit arma pe podea si a iesit furios din incapere.

Trebuia sa ies din mizeria asta. Dimineata, cand ofiterul de garda mi-a adus micul de jun dimineata, din mainile mele curgea sange – le frecasem toata noaptea de catusele arhaice. Ofiterul arata speriat.

-Tiam spus, ma bat tot timpul. Trebuie sa-mi chemi un doctor, m-am rugat eu de el.

Era un om decent si nu facea parte din hoarda din timpul noptii. Trebuia sa-l conving sa ma duca la un spital. O ora mai tarziu eram in custodia a doi ofiteri in uniforma.

La spital, mi-au scos catusele si mi-au tratat ranile. Mi-au pus bandaje groase in jurul incheieturilor mainii, astfel incat nu-mi mai puteau pune catuse. Planul meu functiona. Aproape ca imi parea rau pentru ofiterii care m-au condus afara, fiecare tinandu-ma de cate un brat. In cateva secunde, un salt rapid inapoi mi-a asigurat eliberarea.

-Stai, ca trag!

In timp ce politistii isi scoteau armele din tocuri am inceput sa fug pe strada in stilul cobrei, in zigzag. Nu au tras niciodata.

Nu a durat prea mult pana cand am auzit vuietul sirenelor de politie. Era liniste in acea zona din Limassol si erau putini oameni pe strada. N-am vrut s arisc si m-am urcat pe un acoperis, m-am linistit si am asteptat sa vina noaptea. Pe strada, politistii ma cautau din usa in usa si au fost adusi mai multi ofiteri sa ma caute in zona. Am ramas ascuns. Stand in intuneric, m-am gandit la ultimele doua luni. Dintr-odata m-a coplesit jalea. Ce devenisem? Ce faceam? Sentimentul unei nevoi profunde parea sa-mi umple sufletul, insa mai eram inca plin de manie, de pofta de-a lupta, de-a-i rani pe altii, de-a simti gustul sangelui. Mi-am pus pumnii in ochi, incercand sa-mi opresc tortura gandurilor si am cazut intr-un somn usor si nelinistit.

Inainte de primele raze ale soarelui, m-am strecurat inapoi in apartamentul meu.

Tinandu-mi receptorul la ureche, mi-am tinut respiratia, asteptand legatura la mare distanta. Am auzit tonul familiar din Londra.

-Haideti, haideti, unde sunteti?

Era ora 8 dimieata si parintii mei nu ieseau niciodata inainte de pranz. Au trecut mai multe minute. Am pus telefonul in furca si mi-am pus capul in maini, incercand sa-mi dau seama ce am de facut. Nu mai era mult pana ma prindea din nou politia. Trebuia sa vorbesc cu mama si cutata. Unde erau? De ce nu-mi raspundeau la telefon?

Au trecut doua ore, tot incercand sa dau de ei.

-Doamna Downing, Tony Anthony la telefon, ma iertati ca va deranjez.

Vecina mea a facut o pauza pana cand si-a dat seama cine sunt.

-A, da, Tony, din Cipru. Ce mai faceti?

-Incerc sa dau de parintii mei, dar nu-mi raspund din apartament. Stiti unde sunt?

-Inca o pauza.

-Doamna Downing?

-Tony, au plecat!

-Au plecat?

-S-au mutat acum cateva zile. Amcrezut ca trebuie sa stii de asta. Inca mai am cheia de rezerva. Ti-au lasat niste lucruri de-ale tale in apartament, dar in afara de ele, apartamentul e gol, a spus ea.

Am simtit o durere de parca as fi fost lovit in stomac.

-Unde au plecat?

-Imi pare rau Tony…

-Nu aveti nici o adresa? Trebuie sa fi lasat ceva.

-Nu, nici macar nu si-au luat ramas bun. A venit un microbuz si au plecat.

Am pus receptorul jos si am inghitit puternic pentru a-mi elibera gatul de nodul care se ridica tot mai sus. Mania din sufletul meu a inceput sa ma striveasca si am lovit cu pumnii de trei ori intrun zid, incercand sa-mi adun gandurile. Dupa tot ce facusem pentru ei, cum au putut sa-mi faca una ca asta?

In urmatoarele ore am simtit ca ma inec intr-un ocean de singuratate. Era ca si cum parintii mei, abandonandu-ma inca o data, imi nenorocisera complet viata. Toti anii aceia de durere inabusita si de suferinta tacuta dupa pierderea Aiyei imi fierbeau acum in sange si incepeau sa ma sufoce pe dinauntru. Mi-am aprins tigara dupa tigara, tragand adanc si disperat din fiecare. In accese de manie, loveam mobila cu pumnii si imi blestemam parintii nenorociti si viata mea mizerabila.

Frenezia a fost intrerupta de sonerie.

# Capitolul 9

Fara sa ma gandesc, am deschis usa. M-am trezit cu teava unui pistor proptita in fata mea.

-Nu te misca!

Mi-am revenit imediat si l-am recunoscut pe politistul bun care ma ajutase sa primesc ingrijire medicala in ziua precedenta.

-De ce-ai fugit, Tony? M-a intrebat el.

Parea sa fie singur. Politia nu se asteptase sa fiu in apartament. As fi putut fugi cu usurinta, insa m-am uitat doar obosit la el.

-ti-am spus. Ma bateau tot timpul.

-Stii ca trebuie sa te duc inapoi.

Avea ceva aproape bland in vocea lui si a intins catusele mai mult ca indemn, decat ca o impunere.

-Daca fugi, te voi impusca, a spus el.

Mi-am intins mainile. Eram obosit.

-Va rog, opriti bataile si aduceti-mi pe cineva de la ambasada.

-Voi vedea ce pot face, a spus el si m-a condus la masina.

Am aflat mai tarziu ca si-a tinut promisiunea. La scurta vreme dupa aceea mai multi dintre batausi si-au pierdut slujbele. In acea noapte, insa, am fost iarasi supus aceluiasi tratament de la ora 10. Ofiterul vanjos a intrat cu aceeasi aroganta impertinenta.

-Asa deci, domnule Anthony. Ai ajuns din nou in grija mea. Nu te ingrijora. O sa ne ocupam foarte bine de tine.

Zicand acestea, m-a lovit cu dosul palmei peste fata.

-Esti gata sa vorbesti?

Mi-am pironit ochii in podea si n-am spus nimic. A inceput sa ma bata. Nu a mai folosit bastinado, dar am fost palmuit, batut si tras puternic de par. Intr-un final, mi-au proptit iarasi trupul ranit pe un scaun si mi-au oferit o tigara. Mi-am intors capul.

-Hai, hai, sunt un om rezonabil, a spus el cu vocea lui taraganata de grec slinos.

A aprins o tigara si mi-a impins-o intre buze. Am scuitat-o imediat. A urmat o noua bataie.

Pana la urma am decis sa cooperez. Avea putin de-a face cu pedepsele lor. Eram pur si simplu obosit si nu-mi mai pasa. Tot ce puteam face era sa ma

gandesc la parintii mei si la faptul ca m-au abandonat. Ii uram mai mult ca oricand.

Am recunoscut toate jafurile comise si chiar pe cele pe care nu le-am comis.

Dupa cateva zile, a aparut un om de la Ambasada Britanica. Era un englez care vorbea corect, imbracat intr-un costum deschis la culoare si purta ochelari de oare de marca.

-Ce v-a luat asa de mult? Am intrebat eu nervos.

Mi-a oferit un Marlboro.

-Ni s-a spus ca nu vreti sa vedeti pe nimeni.

Mainile imi tremurau in timp ce mi-am aprins tigara.

-Ce vreti sa spuneti? Am cerut sa vina cineva de la ambasada in fiecare zi de cand m-au adus aici.

-Am aflat despre arestarea dumneavoastra, insa ne-au spus ca ne refuzati ajutorul, a repetat el. Nu am putut face nimic.

Nu-mi venea sa cred.

-Imi pare rau, a tontinuat el. Am primit un telefon abia ieri de la cineva care ne-a spus ca ati fi pregatit sa ne vorbiti.

Cand i-am povestit despre tratamentul primit, si-a ajustat nodul la cravata si s-a foit jenat pe scaun.

-Ne voim da toate silintele sa va ajutam, a promis el, insa ati comis infractiuni serioase. Grecii nu vor fi intelegatori.

Am stat cateva momente in liniste.

-Am putea sa va facem rost de un avocat, dar nu sunt garantii, mi-a spus el. Speram ca audierea dumneavoastra la tribunal va avea loc in urmatoarele trei zile.

Acestea fiind zise, am fost condus la o celula de detentie.

-Buna ziua, prietene, am auzit eu o voce dinauntru, cand ofiterul a deschis usa celulei.

Eram surprins sa aud limba engleza. Un nigerian de varsta mijlocie s-a ridicat de unde statea si citea o carte, si mi-a strans mana. Nu aveam chef sa fiu prietenos, insa, simtindu-ma eliberat ca nu amfost inchis cu un nebun, i-am suportat plezanteriile si conversatia usoara. Cu timpul m-am obisnuit cu prezenta lui calda. Se parea ca nu comisese nici o infractiune. Era o incurcatura cu viza lui si fusese pus in celula pana cand era clarificata situatia. M-am gandit dintr-odata ca ar putea fi ingrozit sa fie inchis cu un om ca mine, insa imi parea remarcabil de linistit.

-Stii, fratele mei, ar trebui sa citesti cartea asta, mi-a spus el intinzandu-mi cartea lui. Am citit titlul: through Gates of Splendor (Prin portile splendorii).

-Despre ce este? Am intrebat eu dezinteresat.

-Este o marturie despre dragostea minunata a Domnului Isus, mi-a raspuns el.

Am rasfoit cartea din politete in timp ce el continua sa vorbeasca. Cuvintele lui mi-au amintit de Martin, tanarul predicator, si de studentii pe care i-am intalnit in Limassol.

Orele au trecut si gardienii au venit sa-l elibereze pe prietenul meu.

-Trebuie sa pastram legatura, mi-a zambit el. Vino sa ma vizitezi in Lagos.

Si-a scris numele si adresa pe carte si mi-a lasat-o, intinzandu-si mana.

-Dumnezeu sa te binecuvanteze, Tony Anthony, mi-a spus el si a plecat.

Celula imi paruse a fi ciudat de plina de pace pana atunci. Descutia cu nigerianul imi linistise sufletul, insa pe masura ce se lasa seara, mania si panica incepeau din nou sa ma mistuie. M-am impietrit fata de parintii mei, dar inca ma simteam indemnat si disperat sa-i gasesc. Trebuia sa ies. In timp ce agitatia crestea, peretii au inceput sa se apropie de mine. Nu ma puteam stapani. Am gafait incercand sa respir, simtind ca ma sufoc in propria mea piele. Lovind in barele de fier si tipand sa fiu lasat afara, m-am aruncat in pereti pana cand am cazut de epuizare.

Podeaua era umeda si murdara, iar transpiratia mea a creat mici baltoace in praf. Zacand acolo, am zarit un morman de mizerii sub o banca de lemn. Era o cutie veche si turtita de cola. Tremurand si transpirand din abundenta, am smuls inelul pe jumatate rupt si am inceput sa-mi tai venele de la incheieturile mainii. Tipand, blestemand si injurand, mi-am zgariat pielea, dorindu-mi sa mor. Inelul de metal s-a indoit si s-a rupt. Cu fragmentul mai mic am incercat sa-mi sectionez arterele principale, dar nu am reusit. Ratasem complet. Incheieturile mainilor sangerau si ma dureau, insa nu puteam sa-mi fac o rana fatala. Intr-un final, m-am ghemuit cu genunchii la piept si am adormit.

Un ventilator mare si antic de plafon vantura aerul statut din sala de tribunal cu miros e mucegai. Ambasada mi-a aranjat din sala de tribunal cu miros de mucegai. Ambasada mi-a aranjat un reprezentant, insa eu eram in mainile grecilor guralivi si ma chinuiam sa inteleg ce se intampla. Nimeni nu traducea. Ma simteam fara speranta, fara ajutor si epuizat de mania si ura care imi otraveau sufletul dupa moartea Aiyei. Am primit o sentinta de trei ani si eram prea bolnav si obosit ca sa-mi pese. Dupa o ora am fost dus la inchisoarea centrala din Nicosia sau „fylaki”, dupa cum aveam s-o cunosc. Era Ajunul Craciunului din anul 1989.

Un singur bec arunca o lumina verzuie pe zidurile de un alb spalacit. Doi ofiteri, amandoi cu tigari balanganindu-li-se in coltul gurii, m-au trecut prin procesul de inregistrare. Am fost perchezitonat, fotografiat, mi s-au luat amprente si cele cateva lucruri personale mi-au fost luate. Am primit o patura aspra, un sapun, hartie igienica si un pachet mic de lame de ras si am fost condus in adancurile inchisorii. Era un loc antic, cu ziduri darapanate si cu raze de lumina iesind razlet din plafonul scund. Am coborat pe niste scari inguste si m-a intampinat un miros greu. Incepeam din nou safiu cuprin de panica. Mi-am infipt unghiile care mi-au mai ramas in palme si mi-am spus ca trebuie sa-mi pastrez autocontrolul. Gardienii isi mormaiau unul altuia si radeau prefacut. Scarile s-au largit intr-un coridor lung de celule. La capatul lor puteam vedea o usa grea de fier. Tipete, urlete si rasete isterice se auzeau printre zidurile de piatra si barele de metal. In curand, gardienii s-au oprit si au deschis usa unei celule. Au gesticulat inspre un pat de jos si au bolborosit niste instructiuni in greceste.

Celula putea a transpiratie statuta si urina. Erau sapte paturi de metal suspendate si asigurate de podea cu lanturi grele. Fiecare forma imaginabila de depravare umana isi gasea locul in acea celula. Doi barbati se inghesuiau unul in altul in paturile de sus, grohaind si gemand impreuna. Sub ei, un barbat febril isi baga un ac murdar in bratul infestat de raie. Un altul isi cresta linistit pielea cu o lama de ras, cantandu-si si leganandu-se hipnotic. Un altul era dezbracat si statea intr-o balta de urina, bolborosind de unul singur.

Era ca un spectacol cu monstri interzis minorilor.

Panica a pus stapanire pe mine. M-am repezit spre pat, am smuls salteaua subtire si infestata cu pureci si am aruncat-o spre gardieni. Haosul s-a declansat in celula. Barbatii se catarau unii peste altii se se dea din calea mea in timp ce loveam cu mainile si picioarele in toate partile, incercand sa ies afara cu orice pret. Un gardian incerca sa-si scoata bastonul din cingatoare, insa eu i l-am smuls din mana si l-am aruncat inspre ferestrele cu gratii. Bastonul l-a lovit pe unul dintre condamnati si sangele i-a sarit pe pereti. Mugind ca un animal salbatic ma aruncam de pe un pat pe altul, in timp ce condamnatii tipau si urlau, incercand sa scape din fata freneziei mele.

Un sir intreg de gardieni au intrat in celula inarmati cu arme si bastoane. M-au batut si m-au tinut la podea cu armele indreptate pre capul meu, tipand:

-Hei, fylakismenos (prizonier), Stamada! Stamada! Stop!

In timp ce ma zbateam, simteam o ploaie de lovituri de baston care cadea ca grindina. S-au chinuit sa-mi traga mainile la spate si sa le lege cu o curea groasa

de piele. Insa mai loveam si ma zbateam, cand o lovitura puternica in ceafa m-a facut sa lesin.

Mi-am revenit pentru un moment; simteam ca sunt tarait si pe jumatate purtat peste pardoseala pietruita. Aveam o vaga impresie ca aerul era mai proaspat. Eram afara. Fiecare centimetru patrat din corpul meu pulsa de durere si mi-am inchis ochii din cauza soarelui puternic. Capul mi se invartea si mi-am pierdut din nou cunostinta.

Cand m-am trezit, eram intr-o camera ingrozitoare si friguroasa. In lumina slaba de lumanare puteam vedea sobolani si gandaci care misunau prin fecale umane. Eram intins pe o banca ingusta de lemn, pe care multe suflete disperate isi lasasera amprenta. M-a trecut o transpiratie rece prin intreg corpul cand mi-am examinat cu atentie ranile. Nu erau stricaciuni serioase, insa capul imi pulsa ingrozitor si fiecare muschi ma durea. Era infiorator de liniste. Frica m-a sufocat si m-am simtit ca un animal in cusca. „Revino-ti. Controleaza-te!" imi spuneam eu. Am incercat sa meditez pentru a-mi aduna energia Ch'i, insa calea spre iluminare imi parea la un milion de ani lumina departare. „Pace interioara." Crezusem ca imi este la indemana. Acum nu mai era nimi, doar o gaura neagra de teroare.

Temandu-ma ca-mi pierd mintile, am incdrcat a ma concentrez mintal asupra ceea ce era afara: vaile impadurite de jungla din Hanshan Si unde urmaream tigrul alb; culoarea magnifica a padurilor din Cassia si Osmanthus, cu mirosul lor imbatator care trecea prin sat in timpul verii; Alpii Elvetieni unde schiam; Monaco, unde ma plimbam cu motocicleta, vantul care imi atingea fata arsa de soare; lacul cu barci din Hyde Park…

Imaginile imi inundau mintea, insa fiecare scena frumoasa si senzuala imi era imediat otravita: bataile bunicului meu, abandonul parintilor mei, Aiya in masina…

Orele au trecut si eu simteam ca innebunesc. Zidurile darapanate erau gata sa ma absoarba ca un rapitor diabolic. Habar nu aveam at era ceasul si de cat timp eram acolo. Am tremurat de frig si teroare.

Dintr-odata, am tresarit la auzul zgomotului unui carucior de metal.

Un gardian mi-a zambit si ceva din adancul meu mi-a fost temporar salvat. Am inteles foarte putin din greceasca pe care o vorbea, dar am primit cu bucurie prezenta lui.

-Lamarina, mi-a spus el, dandu-mi o tava de metal pe care erau oua fierte, rosii, paine uscata si ceai negru fierbinte.

M-am uitat la terciul dezgustator.

-Mananca. O sa-ti faca bine, m-a indemnat el. Sa fii puternic.

Am luat o imbucatura din mancare si am facut un gest de multumire.

Au trecut mai multe zile si am apucat sa-i cunosc pe mai multi gardieni (erau numiti „varianos”, cuvantul turcesc pentru gardieni) care patrulau in acel bloc de celule. Imi pareau a fi oameni decenti. Am aflat ca mai era un prizonier, un evreu, care era tinut in izolare pentru propria lui protectie. Aeam sa inteleg ca inchisoarea centrala din Nicosia era un stup de ura si nebunie politica. Fusesera mai multe tentative din partea palestinienilor si a arabilor de a-l ucide pe evreu. Cateodata, in mijlocul noptii, mi se parea ca-l aud cantand.

Mi-am petrecut timpul holbandu-ma la pereti si facand niste miscari de Tai Chi pentru a-mi mentine durerea in trup. Dupa sapte zile am fost eliberat din izolare si am fost dus prin curtea pietruita la un birou prafuit in cladirea principala a inchisorii. Un om statea in spatele unei masini de scris antice, cu mormane de dosare in fata lui. Abia daca si-a ridicat ochii cand varianos m-au dus inauntru.

-Antonion Antony, a rostit unul dintre ei in directia functionarului de la birou.

Functionarul a oftat puternic si a inceput sa scormoneasca prin dosare. Am stat in liniste, intrebandu-ma ce mai urma sa se intample. Ce idoi varianos s-au cocotat pe un birou mare si si-au aprins tigarile, discutand unul cu altul tot timpul, ca si cum nu as fi fost acolo. A trecut ceva timp. Dintr-odata, s-a deschis usa si cei doi varianos au luat imediat pozitie de drepti.

Un om inalt, in uniforma, a intrat in camera si le-a latrat ceva celor doi. Ei s-au stins imediat tigarile. Un omulet, care mi se parea ca arata ca un turc, il urma indeaproape pe ofiter. S-a grabit repede spre birou si a tras un scaun, pregatindu-l pentru superiorul lui. Apoi si-a bagat mana intr-o punga si a scos un trabuc urias si o cutie de chibrituri. Le-a pus pe birou cu mare grija, dupa care s-a dus inapoi intr-un colt al camerei. A ramas acolo, ca un iepure speriat.

Cele trei dungi de pe mansetele lui si aerul lui de superioritate m-au facut sa inteleg ca omul in uniforma era un ofiter superior. Mai tarziu am aflat ca el era unul din putinii „chowishi”, care erau fiecare in comanda unor blocuri de celule din inchisoarea imensa.

Chowishi a ignorat scaunul pregatit. In schimb, a defilat prin camera, in jurul meu, inainte sa se opreasca in fata mea, la doar cativa centimetri de nasul meu. Puteam mirosi usturoi si alcool in respiratia lui. S-a uitat la mine cu raceala, cu ochii lui caprui, ca de uliu. I-a spus ceva iepurelui speriat, care a sarit imediat la comanda. A luat un dosar de la functionar si i l-a dat ofiterului, care s-a uitat nonsalant pe foile din interior.

-A, da, domnul Anthony. Am hauzit multe despre tine, a spusel intr-o engleza cu accent greu.

Nu stiam cum sa raspund, asa ca am ramas in tacere.

-Asa…te-ai mai calmat, da?

Am dat din cap.

-O sa stai in aripa B. Daca ne faci din nou probleme, te intorci la izolare. Ai priceput?

Din nou, am dat din cap. Asta a fost tot. Le-a dat un semnal celor doi varianos, care m-au scos afara.

Aripa B semana foarte mult cu blocul incare fusesem dus in prima zi: un coridor lung de beton cu bare de metal la capete si randuri dupa randuri de celule. De aceasta data, am primit o celula mica in care eram singur. Dupa ce vazusera ca am lovit treisprezece oameni in prima celula, autoritatile s-au gandit, evident, ca era mai sigur asa. Era o gaura mizerabila de iad, iar macar nu trebuia s-o impart cu nimeni.

In timpul ziei, usile celulelor se deschideau si prizonierii puteau sa se plimbe pe coridor. Unii se ocupau cu lucrul manual, folosind materiale pentru care ii mituiau pe varianos. Am invatat foarte repede ca totul avea un pret si atat prizonierii, cat si gardienii, incheiau tranzactiile cu tigari, cu alte substante mai serioase si prin favoruri neplacute. Majoritatea prizonierilor erau greci si arabi, dar erau de asemenea si cativa evrei, germani, vreo doi italieni, un francez, un sri lankez si un englez din Halifax, pe care-l chema Andy. Intentionam sa raman retras, insa odata cu trecerea zilelor incepeam sa ma bucur de flecareala prietenoasa a lui Andy. Avusese probleme cu niste cecuri fara acoperire si executa o sentinta de doi ani in Nicosia. Stainii primeau de multe ori sentinte mult prea dure pentru infractiunile lor. Era un tip vesel, care se pastra curat si in forma. Mi-a facut un tur foarte colorat al fiecarei celule.

-Ucigas, ucigas, hot terorist, pedofil, terorist, hot incendiator… mi-a prezentat repede fiecare celula din cele aproapiate de a mea. Astia sunt in regula, mi-a spus el relaxat. De nebuni trebuie sa te feresti.

-De nebuni?

-Da, omule, de criminalii nebuni. Astia nu au nici o lege. Nu gandesc deloc, intelegi? Zicea el batandu-se cu degetul pe tampla. Sunt imprevizibili. Nu stii niciodata cand sar la tine cu o lama.

Avertismentul lui Andy nu ma ingrijora. Stiam ca ma pot descurca. Mai mult ma ingrijora starea in care erau acei oameni. Unii incercau sa-si mentina mintile si trupurile intr-o stare de alerta, insa multi nu erau mai mult decat niste cadavre

care pufaiau tutun. Mintea mea m-a trimis inapoi la prima celula cu paturi suprapuse. Andy mi-a oferit o tigara ranceda. Am ezitat, dar apoi am acceptat-o. Tanjeam dupa tigarile mele frantuzesti Gitanes, dar acum era buna si asta. El si-a continuat prezentarea.

-Nu-i ca inchisorile de acasa, omule, a spus el. Crede-ma, stiu ce vorbesc. Aici nu e nici o distinctie intre crime. Nu conteaza daca esti un hot de buzunare, un terorist sau un ucigas nebun in masa. Tine minte, aici fiecare e pe cont propriu. Trebuie sa-ti pazesti spatele tot timpul.

-O sa ma descurc, l-am asigurat eu.

-Asa e. Trebuie doar sa respecti regulile.

Nu aveam chef sa-l intreb despre aceste reguli. Aveam banuielile mele. Bineinteles, aveam sa aflu despre ce vorbea.

Fiecare aripa avea un „Papas” (numit de multe ori „Mamas” de ceilalti prizonieri). Fusesem in acel loc de celule doar de doua zile cand am primit o vizita. Papas era un condamnat care domina peste ceilalti prizonieri si isi impunea propria „lege”. Cu exceptia nebunilor, care aveau propriile lor legi, fiecare om era „proprietatea” unui Papas: lucrurile lui, castigurile lui, trupul lui. Varianos ii tolerau si chiar ii respectau. Papas mentineau o oarecare ordine, iar acelor varianos nu le pasa ce se intampla. Am aflat ca in aripa B era cel mai notoriu si mai dur dintre toti Papas.

-Salut, englezule, mi-a spus el intrand agale, neinvitat, in celula mea.

Patru sau cinci dintre lingaii lui l-au urmat si stateau langa usa. M-am ridicat de pe pat. Era un grec urias, ras, cu fata de buldog si ochi ca de porc.

-Bine ai venit in casa mea, mi-a spus el in engleza, asezandu-si o mana calduroasa pe spatele meu.

Stiam ce urmarea.

-Esti englez. Imi plac englezii, a spus el. Tu vei fi prietneul meu.

Mana lui a coborat sub baza spatelui meu.

Intr-o secunda, i-am infit cotul in gat. El a cazut la podea. Lingaii au fugit care incotro. Varianos au dat buzna din toate directiile si l-au gasit pe Papas chinuindu-se sa respire. L-au carat spre infirmerie. Ii zdrobisem probabil taheea. N-a mai fost vazut niciodata in aripa noastra. Am fost incuiat in celula pentru tot restul zilei. Eram sigur ca vor urma si alte repercursiuni in dreptul meu, insa nu s-a intamplat nimic. Dupa mai multe zile, mi-am dat seama ca se vorbea ca noul venit il eliminase pe Papas. Acest lucru mi-a castigat imediat un respect serios, care urma sa-mi asigure protectia.

Pentru majoritatea prizonierilor, fiecare zi era o lupta de supravietuire, insa nimeni nu ma deranja, cu exceptia nebunilor care altceva nu stiau. Trebuia sa-mi pazesc tot timpul spatele. Cei mai cunoscuti erau Akailas si cel numit „Alcaponey”. Alcaponey era un capcaun urias care se lua de ceilalti condamnati, pentru propria-i placere. Akalias era mai mic, dar care intimida la fel de mult. Avea ceva diabolic in el. Era inteligent si calculat si isi facea mereu loc printre varianos,, lingusidu-i. Toti stiau ca nu e de incredere. Era un om manios si gelos.

-Care-i povestea lui? L-am intrebat intr-o zi pe Andy.

-Se spune ca si-a gasit nevasta in pat cu altul, mi-a raspuns el.

-Se mai intampla.

-Da, dar nu toti i si taie in bucatele. Se spune ca a pastrat bucati din corpurile lor in congelator, luni de zile.

-Dezgustator!

-Sa nu-i stai in cale, omule. Daca te lasa el.

Spre deosebire de Alcaponey, erau momente cand Akalias parea sa fie sanatos la minte. Ii placea sa joace sah. Ii forta pe ceilalti condamnati sa joace, doar penru gloria de a castiga. Nimeni nu indraznea sa-l bata. Bunicul ma invatase sa joc sah si in ultimii ani imi petrecuse mulet ore cu tatal meu, care era un expert in acest joc. Akalias era un oponent pe masura si am savurat provocarea. Erau momente in care eram sigur ca l-as putea bate, insa trebuia sa-i apreciez cu atentie dispozitia inainte sa risc. Am aflat ca un american il batuse odata si i-a aruncat acestuia ulei incins in fata.

Au trecut mai multe saptamani si mi s-a incredintat o slujba la caruciorul de mancare, asa numita Lamarina, pe care trebuia sa-l duc la spital si la blocul celulelor de izolare. Castigam tigari si ocazia de-a mai iesi din aripa B. Intr-o zi, cand am intrat singur, mi s-a parut ca aud mai multe voci, razand si discutand. Varianos mi-au facut semn din mana in timp ce ma indreptam spre celule, in directia zgomotului. Am intrat in prima celula si am vazut trei barbati, doi palestinieni si un blond.

-Lamarina, am spus eu. A venit cina.

-Estin englez? M-a intrebat blondul sarind in sus.

-Da, am zambit eu, observand un accent metalic de Geordie*.

*Geordie – accept al unei persoane originare din Tyneside si din fosta zona miniera din nordul Comitatului Durham, din nord-estul Angliei. [n.trad.]

Ian Davidson, mi-a spus barbatul, intindanzu-mi mana printre bare.

-Tony, i-am raspuns eu, dand mana viguros cu el.

Numele imi suna cunoscut. Observand ca recunosc numele, omul s-a intors spre mine.

-Da, acel Ian Davidson. Numele meu a tinut paginile ziarelor de scandal ani de zile.

-OEP?

-Da, omule, asa e. Ei sunt fratii mei de arme, Elias si Mahmood.

Palestinienii mi-au facut din cap.

-Ceva schimb de focuri, nu-i asa?

-Exact, a zambit Ian. Dar sa nu crezi tot ce citesti in ziare Au scris ca victimele erau turisti, insa noi ii urmaream de ani de zile. Erau agenti Mossad. Femeia era notorie pentru plasarea de bombe in masini.

Imi aminteam povestea. Ian era din South Shields. Presa britanica facuse o deplasare in teren si raportase ca el era un fel de nebun caruia ii placeau armele si care s-a alaturat Organizatiei de Eliberare Palestiniana, in cautarea actiunii. El si prietenii lui au fost arestati in timpul unui incident major, in 1985. Au fost trimisi sa elimine trei tinte israelite, doi barbati si o femeie, care erau pe iahtul lor in Larnaca Marina. A fost un schimb de focuri si grupul s-a trezit inconjurat de politia cipriota. Ian si echipa lui stiau ca nu au cum sa scape, insa, executandu-i pe israeliti, ei urmau sa fie inchisi ca niste eroi. Facand aceasta, au primit sentinte pe viata.

Barbatii fusesera pusi in izolare pentru propria lor protectie, astfel incat varianos erau indulgenti cu ei. Aveau voie sa stea impreuna, sa joace jocuri, sa citeasca dicferite carti si sa se bucure de diverse alte privilegii. Gardienii au fost convinsi sa le dea niste seminte pentru a putea cultiva unele plante intr-o curte retrasa dni afara blocului respectiv. O astfel de placere nu poate fi subestimata intr-un cold de iad ca Nicosia.

Ian era in mod clar un om inteligent. Se implicase in cauza palestiniana in timpul calatoriei lui in America, in anii 1970. Nu puteam sa nu-i admir, pe el si pe prietenii lui. Erau perspicace, aveau o gandire profunda, erau de o blandete surprinzatoare, erau pasionati de cauza lor, pentru care erau gata sa-si dea viata. Ian avea si un teribil simt al umorului. M-am trezit ca abia astept cele douazeci de minute pe zi cand ii vizitam cu Lamarina Varianos nu erau prea interesati de ce faceam noi.

-Se vorbeste ca s-ar putea sa iesim de aici in cateva zile, mi-a spus Ian intr-o zi. Autoritatile par sa creada ca tensiunea politica s-a mai linistit, asa ca o sa ne transfere in cladirea principala.

-Crezi ca veti avea probleme?

-Va exista intotdeauna un pret pe capul meu, insa aici, nu stiu. Este intotdeauna posibil ca Mossadul sa aiba pe cineva in interior, gata sa se razbune.

-Sunt greu de reperat printre toti nebunii de aici, am ras eu.

-Da, totusi, mai sunt cativa frati acolo. Ei cred ca stiu ce se intampla.

Au trecut cateva zile si am fost incantat sa aflu ca Ian a fost pus in aripa B. In lunile care au urmat, am devenit prieteni buni. In ultimii ani, desi locatia lui ramane secreta, am tinut legatura cu Ian de la eliberarea lui din Inchisoare. In acel moment nu mi-am imaginat ca prietenia mea cu el si cu alti terorist iar putea fi o legatura periculoasa.

# Capitolul 10

Un alt intemnitat de care mam apropiat in acele zile a fost Nikos Samson. El vorbea bine engleza si avea comportamentul unui om educat. Ca si Ian Davidson, el iesea in evidenta fata de multi dintre ceilalti fylakismenos si ma bucuram de compania lui. La randul sau, parea sa se apropie de mine. Puteam sa vorbim despre politica si evenimente curente la nevelul lui si juca foarte bine Tavli (table). Ca membru pasionat al grupului terorist EOKA, el se lupta pentr ua uni iprul sub dominatie greceasca. Ca lider important al unui puci, el il eliminase pentru putin timp pe presedintele Ciprului in 1974. Multi prizonieri si varianos inca il mai salutau ca „presedintele de opt zile." In anii,'50 si ,'60 a fost bine cunoscut armatei britanice si politiei ca pistolar de temut si crud. Acum, la peste 70 de ani, Samson fusese in exil in Franta pentru multi ani, insa isi doreise mereu sa se intoarca acasa, in mult iubitul lui Cipru. A fost arestat imediat cum a coborat din avion in Larnaca.

Samson era tratat ca un erou care s-a intors acasa. Chiar si in inchisoare nu parea sa-i lipseasca nimic. Ca prieten al lui, puteam sa scap de mizeria blocului principal de celule si ma bucur de luxul relativ al celulei lui. Fusese decorfata cu tablouri si obiecte de arta frumoase, avea un televizor, un radio si cateva fotolii usoare. Era aproape suprarealist sa ma gandesc ca aceasta camera era la mica distanta de gaura mea de celula. Nu ducea lipsa de ciocolata si fructe si nici chiar de cate o sticla ocazionala de coniac. Stiind ca prefer tigarile frantuzesti, Samson mi-a procurat un stoc serios de Gitanes.

Am ramas insa precaut. Poti usor sa devii „proprietatea" cuiva intr-o astfel de situatie. Ii plateam pentru tigari cu desenele si picturile mele. In acest fel imi „castigam traiul", pictand portrete dupa fotografiile oamenilor sau caligrafiindu-le numele. Cu ajutorul lui Samson, nu mi-au lipsit niciodata materialele. Insa eram foarte atent fata de pozitia lui rasiala. Cred ca stia ca am pasaport britanic, insa nu si-a ascuns niciodata ura fata de englezi.

-Vezi asta? M-a intrebat el, ridicandu-si camasa pentru a-mi arata niste cicatrici adanci. Britanicii. Va multumesc, Majestatea Voastra! Astea sunt serviciile secrete britanice. Astia habar nu au.

-Cum? Te-au torturat?

-Cum altfel crezi ca am capatat asta? Totusi, n-au scos nimic de la mine, m-a spus el cu un zambe crispat.

Samson era o persoana pe care era bine s-o cunosti, insa cu timpul am inceput sa-midau seama ce urmarea. Mi-am incheiat repede asocierea cu el.

In unele nopti se vobea ca nimeni n-are voie sa se apropie de celula lui Samson. Era o regula nescrisa, insa chiar si ofiterii o impuneau. Doar anumiti condamnati aveau permisiunea de a-l vizita in acele momente. Ei erau cei vulnerabili.

Intr-o noapte rece, cativa dintre noi eram adunati in jurul unui cuptor, agatandu-ne de fiecare urma de caldura, inainte ca varianos sa ne incuie in celulele noastre inghetate. Frigul era mecanismul natural de tortura al inchisorii. Zi dupa zi ma trezeam tremurand, expirand nori de vapori in aer. Era imposibil sa te incalzesti peste zi. Chiar daca ramaneai activ, mainile si picioarele erau tot tipul niste blocuri de gheata. Gandul la inca o noapte de gheata era destul sa-ti inghete mintea si trupul.

Spionandu-l pe Panayiotos cum tremura nervos in intuneric, l-am chemat langa mine. El era un grec tanar si aratos, care era inchis pentru putin timp pentru un furt minor. Nu suporta bine detentia si incercam sa il supraveghez cat puteam. Nu eram genul de om plin de compasiune, insa modul in care se abuza de prizonierii mai slabi nu mi se parea deloc corect. Umblau tot felul de soapte printre ceilalti barbati, in timp ce Panayiotos venea inspre noi din directia celulei lui Samson.

-Haide si tu cu noi, l-am chemat eu din nou. Focul e aproape stins, dar e mai bine decat nimic.

Fara sa se uite la ceilalti, Panayiotos si-a tras un scaun. Isi tinea mainile una in alta. Tremura si mi-am dat seama ca nu tremura doar din cauza frigului.

-Ce se intampla, Panayiotos? L-am intrebat eu in greaca.

El statea tacut, uitandu-se fix la flacarile care se stingeau.

In saptamanile care au urmat, Panayiotos s-a retras tot mai mult in starea lui palida, torturata. Ochii lui erau mereu umflati si nu putea sa ma priveasca in ochi cand vorbeam cu el. In fiecare seara, la o anumita ora, Panayiotos vizita celula lui Samson. Devenise sclavul lui. Circulau zvonuri cumplite despre ce se intampla acolo. Varianos s-au scapat si au spus cate prezervative folosite au luat din celula lui Samson. De obicei nu aveam timp pentru barfa din inchisoare, insa, desi Samson nu-mi facuse niciodata astfel de avansuri, avusesem propriile mele suspiciuni de la ovreme. Samson urma sa fie eliberat si circula zvonul ca ii pregatise o slujba noului sau prieten tanar, sa „lucreze" pentru el in afara.

Ma apuca o greata profunda de fiecare data can priveam la fata torturata a lui Panayiotos. Cateodata ma simteam aproape de manie si dezgust. Insa Samson nu era un om cu care sa te pui. Chiar si eu stiam asta.

In ciuda prietenilor pe care mi i-am facut si a camaraderiei intre condamnatii vorbitori de limba engleza, inchisoarea facea putine pentru a-mi calma agresivitatea. Iarna a fost dureroasa, dar scurta. Vara parea sa vina repede. In cateva zile, caldura inabusitoare din inchisoare a ajuns sa fi o tortura la fel de mare ca frigul iernii. In timp ce frigul ii facea pe prizonieri sa fie letargici si lenesi, caldura parea doar sa le mareasca chinul. Multi se enervau si zilnic erau incaierari.

Cateodata se pornea o lupta din nimic si escalada foarte repede intr-un razboi total. Poate cineva se aseza pe un scaun care nu-i apartinea sau spunea ce nu trebuia, cui nu trebuia. Se isca din orice. Alte lupte erau motivate politic, de obicei intre arabi si greci, dar cu totii luam parte la batalie. Intr-o zi, in blocul de celule s-a instalat inca de dimineata o atmosfera electrizanta. Pana la exercitiul diminetii tarzii, murmurele si batjocurile rasiale se transformasera in injuraturi zgomotoase. Dintr-odata, un lider al arabilor i-a dat un pumn unui grec. Batalia a inceput. In curte se ridicau nori de praf si sangele sarea pe pietrele pavajului in timp ce carnea se lovea de beton. Adrenalina mi-a inundat venele.

Nu era razboiul meu, dar eram mai mult decat bucuros sa particip. Nu-mi pasa pe cine loveam; dadeam in toate partile. Unul dintre maniaci s-a repezit inspre mine din spate, incercand sa-mi dea un pumn in ceafa. M-am rotit si l-am vazut apropiindu-se, razand, pregatit sa-mi mai dea o lovitura. I-am lansat un pumn scurt in nas, aruncandu-l intr-un zid, iar sangele lui mi-a tasnit in fata. Era o bruta imensa. A venit iar spre mine. Mi-am unduit corpul pentru a-i absorbi urmatoarea lovitura in stomac si i-am infipt ghearele de tigru in ochi. Bataia a continuat fara incetare. Au aparut tot felul de arme ca din pamant: lame, cutite, bastoane. Dintr-odata s-a auzit o impuscatura. Sosise armata. Ne-au aliniat pe toti si au carat pe cei raniti la infirmerie. Restul am fost incuiati in celule devreme, in acea zi.

Intr-o alta zi, la putin timp dupa aceea, Andy a venit sa ia micul dejun cu mine. Locul acela incepea sa ma enerveze si el cred ca stia.

-Vad ca nimeni nu te viziteaza, Tony, nu-i asa?

Mi-am ridicat privirea din terciul de ovaz.

-Asta pentru ca n-are cine ma vizita, i-am spus eu zambind usor. Dar tu?

-E un tip pe care-l cheama Michael Wright…

-Michael Wright? L-am intrerupt eu. Stiam numele asta. E cumva un rilandez.?

-Da, din Belfast. E cu ceva biserica. Un fel de facator de bine, cunosti genul.

Am fornait, fiind de acord cu el, iar Andy a continuat.

-Iti spun, omule, daca nu mai ai pe nimeni, e bine si numai sa vezi pe cineva din afara.

Am stat amandoi in liniste.

-I-am povestit despre tine, mi-a spus Andy intr-o doara. Mi-a spus ca i-ar placea sa te cunoasca.

Am fost luat putin prin surprindere. De ce ar fi el interesat de mine? Incepeam sa-mi pun intrebari.

-Nu, am spus eu. Nu cred ca am nevoie de cineva. Multumesc oricum, prietene.

Am schimbat subiectul.

Cateva zile mai tarziu am primit o scrisoare. Era pentru prima data cand primeam o scrisoare in inchisoare. La inceput mi-a sarit inima din piept, insa am observat imediat ca nu era scrisul mamei sau al tatalui meu pe scrisoare. Curios, am deschis-o. Era de fapt de la tipul ala, Michael Wright. Era o scrisoare frumoasa, fluenta si prietenoasa. Am trecut peste cuvinte mereu si mereu, ca un om infometat de comunicare. Mesajul lui era direct. Michael nu incerca sa ascunda ce urmarea. Mi-a spus pur si simplu ca i-ar placea sa ma cunoasca, sa ma viziteze ca prieten, din cauza dragostei lui Isus. Am ras. Ce chestie ciudata a putut sa scrie. Totusi, eram intrigat. Ce rau era in a-l intalni? Daca el era dispus sa vina in gaura asta puturoasa, puteam cel putin sa-i accept vizita. Macar o data. Astfel puteam obtine o jumatate de ora de schimbare de atmosfera si poate chiar o ciocolata Mars sau o bautura din cantina vizitatorilor.

I-am trimis lui Michael un ordin de vizitare. A venit ziua de jo si un variano m-a condus la camera vizitatorilor pentru a-l intalni. Camera inca avea acel miros de mucegai si putrefactie care iesea din toate ungherele inchisorii, insa aerul era mai proaspat aici si razele soarelui intrau prin ferestre. Eram surprins sa fiu emotionat la gandul ca ma intalneam cu cineva. Variano mi-a facut semn sa ma asez la o masa lunga si ingusta de lemn. Oaspetii stateau de o parte, iar condamnatii de cealalta. Michael nu ajunsese inca. Incaperea era plina de greci zgomotosi pe care-i vizitau nevestele, copiii, prietenele si parintii. Era ciudat sa vad din nou oameni normali. Simteam ca nu am ce cauta acolo.

Rusc, mi-am dat seama cu durere de infatisarea mea ravasita si ma simteam de parca as fi purtat toate faptele mele rele pe maneca. Ce voia acest om cu frica lui Dumnezeu? Eram din ce in e mai emotionat si ma simteam tot mai incomod. Exact cand ma gandeam sa ma ridic si sa ma intorc la intrarea prizonierilor, am vazut cum un barbat inalt, cu barba, a fost introdus in incapere si indrumat inspre

mine. „Ce idiot”, ma gandeam eu vazandu-i zambetul radios. Purta pantaloni largi de nailon si o camasa sifonata, cu manecile putin cam scurte.

-tony, mi-a spus el u accentul lui nord-irlandez. Inca radiind si intindandu-mi mana. Ma bucur foarte mult sa te vad. Iti multumesc ca mi-ai permis sa te intalnesc. Am auzit multe despre tine.

Imediat am intrat intr-o stare de alerta, insa mi-am intins mana. Mi-a prins-o cu ambele maini si mi-a scuturat-o cu caldura. Acest gest m-a iritat si mai mult. Am inceput sa simt mania mea caracteristica trezindu-se din nou.

Michael s-a asezat in fata mea, inca zambind. Era clar ca imi observa chinul.

-Tony, sunt aici ca prieten, mi-a spus el. Nu am venit sa-ti predic…

M-am uitat la el cu dispret.

-Sunt aici din cauza dragostei lui Isus Cristos, a continuat el. Fiecare din biserica noastra se roaga pentru tine si vrem sa te sustinem cat putem de mult.

Nu mi se vorbise niciodata in acest fel. Nu stiam ce sa spun, dar nu puteam sa-mi permit sa am incredere in el. Furia incepea sa ma stapaneasca. Am stat puti in liniste, in timp ce mintea mi se invartea. Ce voia tipul asta?

La o masa de langa noi, un tanar grec si-a luat la revedere de la parintii lui. Mama lui a izbucnit in lacrimi in timp ce se imbratisau si a fost condusa afara plangand. Parintii mei nu m-ar vizita niciodata in acest cold de iat. Stiau macar ca sunt acolo? Gandurile ma loveau repede si cu furie, insa mi-am dat seama ca Michael inca mai vorbea. Macar se deranjase sa vina acolo. Poate reuseam sa-i fac pe plac ovreme. Daca ma enerva prea tare, puteam sa-l trag cu usurinta peste masa si sa-l dau cu capul de ea.

I-am ascultat vorbele, fara a spune mare lucru si fara a-l privi in ochi.

-Tony, as vrea sa mai vin sa te vad. Poate saptamana viitoare. Ce zici?

N-aveam nici o idee ce voiam, insa am dat usor din cap.

-Dumnezeu sa te binecuvanteze, tony. Abia astept sa ne vedeam din nou.

L-am privit cum se indeparta. „Idiotul”, ma gandeam eu, injurandu-l in gand.

Totusi, in joia urmatoare am fost de acord sa il vad din nou pe Michael. Dupa alte doua-trei vizite, am inceput sa astept cu nerabdare sa-i vad zambetul prostesc. El era fereastra mea catre lumea de afara. Imi vorbea despre lucruri de fiecare zi: despre pepenele verde in racoarea serii, despre un restaurant Diary Queen care se deschidea in Nicosia…

-O, un burger. A trecut atat timp, am zambit eu.

-Eu ma lupt cu cafeaua greceasca, a ras el. Ma innebuneste de cap! Vizitez o multime de cafenele de sat, „kafeneions” se numesc, nu-i asa?

Am dat din cap, zambind la incercarea lui de-a pronunta in limba greaca.

-Batranii de acolo sunt de obicei foarte primitori. Le-am tot dus calendar „good See” (Samanta buna).

Si-a scos unul din buzunar.

-Vezi, sunt niste fotografii pentru meditatie si cate un verset pentru fiecare zi.

i-a citit si mie cateva.

Prin noutatile si povestirile lui Michael imi puteam aminti ce inseamna sa fii liber. Mentiona cateodata cuvantul „libertate”, insa el n-avea nimic de-a face cu inchisoarea sau cu celulele. El vorbea despre „libertatea in Cristos”. Nu l-am intrebat ce inseamna aceasta si el si-a tinut promisiunea de a nu-mi predica. Mentiona pur si simplu cate ceva in timpul conversatiei despre ceea ce a facut „Domnul” in viata lui in acea saptamana. Imi spunea ce se intampla in biserica lui si era entuziasmat de taberele de tineri pe care le conducea in muntii Troodos. Ii toleram discutiile usoare despre biserica. Imi placea sa aud despre vietile altor oameni. El ma ajuta sa-mi mentin legatura cu realitatea.

Sustinerea din partea lui Michael implica mai mul decat simpla vizitare. Imi scria in fiecare saptamana si imi trimitea de asemenea scrisori de la alti membri ai bisericii lui. Eu le devoram. A inceput sa-mi trimita carti. Subiectul lor nu conta. Savuram pur si simplu cuvintele. Majoritatea celorlalte carti si reviste care umblau printre prizonieri erau pornografice. Tanjeam dupa ceva, orice, care avea continut.

Michael a venit sa ma vada aproape in fiecare joi in urmatoarele sase luni. Intotdeauna se ruga inainte sa plece. „Ce prostanac, ma gandeam eu, zambeste acolo cu ochii inchisi, vorbind in aer ca si cum Dumnezeu l-ar putea auzi.”

Au fost cateva ocazii cand nu a reusit sa ma viziteze, insa ii trimitea pe altii in locul lui. Intr-o zi a venit o batranica simpatica Valerie. Ii admiram curajul de-a venit intr-un astfel de loc, insa avea aceeasi caldura ca si Micahael si ma bucuram de vorbele ei blande. Alta data a venit richard Knox. Richard imi scrisese deja vreo doua scrisori. Fusese misionar in Beirut, in Liban, mai multi ani si aveam in comun experientele noastre in orientul Apropiat. Povestirile lui erau foarte diferite de amintirile pecare le aveam eu in acea zona cu unitatea de protectie, insa ii respectam curajul. Nu era usor sa locuiesti acolo, mai ales cu o sotie si un copil. Ca si Michael, el avea o pasiune de-a-i ajuta pe oameni, doar din cauza „dragostei lui Issu cRistos”, dupa cum spuneau ei.

Abia daca mi-am putut da seama atunci, insa Michael si prietenii lui incepeau cumva sa se apropie de inima mea. Erau foarte diferiti de toti oamenii

cu care avusesem de-a face pana atunci. Aveau un interes ciudat in ceea ce ma privea, pe care chiar nu-l puteam intelege. Ma uimea faptul ca niste straini puteau fi atat de prietenosi cu cineva care in mod clar nu o merita. Abia asteptam sa-i vad si sa le primesc scrisorile.

Totusi, sase luni in fylaki iti afecteaza mintea. Toata viata mea invatasem sa nu am incredere in nimeni si sa fiu constant in garda. Nu-mi placea faptul ca deveneam tot mai dependent de noii mei prieteni. Cu cat ma gandeam mai mult la aceasta, cu atat deveneam mai paranoic. Intr-o joi dimineata, in 3 mai 1990, stateam pe pat, gandindu-ma la Michael. Ma trezise mnervos, gandindu-ma la el. Ce urmarea? Ce voia de fapt de la mine? Teancul de carti pe care mi le trimisese era frumos aranjat pe podea. Recent imi trimisese o Biblie, insa nu ma ostenisem s-o citesc. Am citit doar cateva pagini la inceput si mi-am pierdut interesul. Incerca sa-mi spele creierul. Asta era. Voia sa ma recruteze in vreo secta cudata. Cum indraznea sa se joace cu mine in felul acesta? Cum indraznea sa-mi vorbeasca despre libertate si sa ma intarate cu povestiri din afara. M-am gandit la momentul cand am aflat despre numele lui, in saptamana dinaintea arestarii mele. Apoi iata-l razand la mine in inchisoare. Cine era el de fapt? Trebuia sa-l pun la punct. Nu mai voiam sa ma joc.

Mi-a intrat ca un cui in creier. In acea dupa-amiaza aveam sa-l confrunt. Daca nu voia sa-mi spuna ce urmarea de fapt, urma sa-i sparg fata.

Cand am intrat in camera vizitatorilor in acea dupa-amiaza, in mine incepuse sa fiarba deja furia. Clocoteam de manie, asteptandu-l la masa. Multimea de vizitatori greci din partea familiilor ma irita sau ma supara de obicei, insa astzi ma concentram doar asupra animozitatii mele fata de Michael. Unde era? Intarzia. Se juca cu mine, chiar si acum.

Usa s-a deschis si Michael a intrat, cu zambetul lui stupid, pana la urechi. Ma simteam ca un sarpe incolacit, asteptandu-mi prada. L-am blestemat in gand. Tragandu-si un scaun, nu a putut sa nu observe tensiunea. A devenit dintr-odata serios.

-Ce-i, Tony? Ce s-a intamplat a intrebat el nelinistit.

-De ce vii aici, Michael? L-am intrebat eu agresiv. Ce vrei de fapt de la mine?

Michael s-a indreptatin scaun si m-a privit calm. Voiam sa-l lovesc chiar in acel moment.

-Tony, vin sa te vad din cauza lui Isus.

A facut o pauza. Puteam sa ajung la el cu usurinta i sa-l trag dincolo de masa.

-Isus te iubeste, Tony.

Am injurat in gand. Michael nu descuraja.

-Cred ca Dumnezeu vrea sa comunice cu tine prin mine.

„Iar incepe, m-am gandit eu, iar vrea sa-mi spele creierul."

Michael a continuat sa ma priveasca drept in ochi.

-Isus te poate elibera din inchisoarea in care esti, a spus el.

Asta chiar m-a infuriat. Cum indraznea sa-mi vorbeasca despre libertate cand eu eram dupa gratii? Sigur ca el putea sa vorbeasca; se putea ridica si putea iesi afara oricand voia.

-Continua, Michael, am marait eu. Spune-mi cum ma poate scoate Isus de aici. Cum crezi ca o sa ma elibereze? Cum poti sa vorbesti despre Isus ca si cand chiar ar exista? L-ai intalnit vreodata pe acest Isus, L-ai vazut?

Ii scuipam intrebarile cu aroganta si cu dispret grosolan, insa Michael nu se clatina. Nu cunostea teama. De ce nu dadea inapoi, de ce nu incerca sa scape de mine? De ce nu se temea de mine? Stia ca puteam sa-l ranesc cu usurinta. In schimb, Michael a inceput sa-mi raspunda la intrebari. Nul puteam lovi. Nu inca.

-Da, Tony, mi-a spus el, cu o convingere adanca. Da, L-am intalnit.

M-am strambat la el neincrezator, insa el a continuat.

-Parintii mei mi-au aratat adevarul despre Isus de cand eram mic, Tony, a spus el. Am mers cu ei la clubul de tineri al bisericii si am invatat mai multe despre acest om, Isus, Fiul lui Dumnezeu.

A continuat:

-Ne spune in Biblie…daca marturisesti cu gura ca Isus este Domnul si crezi in inima ta ca Dumnezeu L-a inviat din morti, vei fi salvat. Exact asa am facut si eu. Am crezut ca Isus a platit un mare pret pentru mine.

-Ce pret?

-Eram un pacatos. Meritam sa mor, insa atunci cand Isus a ales sa moara pe cruce, El mi-a luat locul si a platit pentru pacatele mele cu propriul Lui sange, astfel incat sa cunosc dragostea lui Dumnezeu si sa fiu iertat.

Am ras in batjocura de el.

-Ce? Erai un copil. Cum puteai sa gandesti ca meriti sa mori?

Pariez ca nu apucasesi sa faci nimic rau.

Michael a revenit:

-Biblia spune ca nimeni nu este perfect. Cu totii suntem pacatosi, Tony. Avem libertatea sa alegem intre bine si rau si, chiar copii fiind, ne indepartam de voia perfecta a lui Dumnezeu. Tu stii ca faci lucruri care nu sunt corect. Eu stiu de asemenea ca fac greseli…

-Da, si ce vrei sa spui? Haide, Michael, spune-o pe sleau, am spus eu cu rautate.

El s-a aplecat pe scaun.

-Dumnezeu ne-a creat. El a creat universul si tot ce este in el. El este adevaratul Tata. Insa El este un Dumnezeu perfect si nu poate privi la noi din cauza ca untem plini de pacat, de greseli. Din aceasta cauza, noi suntem despartiti de el.

Il fixam manios pe Michael, insa nu l-am intrerupt.

-am ajuns sa inteleg, pe cand eram inca un copil, ca Dumnezeu inca ne mai iubeste, ca un tata. El vrea sa aiba o relatie cu noi, chiar daca suntem rai si pacatosi. De aceea El a trebuit sa-si trimita Fiul pe pamant, sa traiasca printre noi si sa moara in locul nostru. Isus era Dumnezeu, care a devenit om.

Faptul ca Michael vorbea despre un tata iubitor ma enerva si mai mult. Ma facea sa ma gandesc din nou la felul in care parintii mei ma abandonasera. Se parea ca Michael mi-a citit gandurile.

-Tony, oamenii te vor dezamagi tot titmpul. Parintii tai te dezamagesc. Prietenii te dezamagesc. Si eu te voi dezamagi. Daca nu te-as vizita saptamana viitoare cand m-ai astepta? S-ar putea sa nu vin, insa nu din vina mea. As putea fi blocati in trafic. Dar tot te-as dezamagi.

-Si?

-Si, Dumnezu nu te va dezamagi. El te iubeste atat de mult. Dumnezeu a promis in Biblie ca nu te va uita si nu te va parasi niciodata.

Asta m-a facut sa tac pentru un moment. Mi-am muscat tare buzele. Incepeam sa tremur de manie.

-Bine, Michael, deci daca El exista si ma iueste atat de mult unde este El acum? De ce nu ma ajuta cand sunt blocat in groapa asta de rahat?

-Dumnezeu te-a vizitat de ceva timp, Tony, prin mine, prin Valerie si Richard si prin ceilalti pe care i-ai cunoscut. El incearca sa-ti spuna cat de mult vrea sa-L cunosti. Asculta, Biblia ne spune in Evanghelia dupa Ioan, capitolul 3, versetul 16: „Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, ca a dat pe singurul lui fiu, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica."

Michael s-a oprit din nou, lasand cuvintele sa rasune.

-Viata vesnica? De ce, naiba, asvrea eu asa ceva. Michael? Imi urasc viata.

-Iti urasti viata pentru ca esti prizonier, pentru ca nu esti liber, mi-a raspuns el.

Iarasi incepea sa vorbeasca de libertate. Totusi, trebuia sa-i recunosc meritul; nu voia sa renunte la mine.

-Insa asta nu-mi raspunde la intrebare, Michael, i-am scuipateu. Daca acest Dumnezeu minunat ma iubeste atat de mult, de ce nu apare pur si simplu? De ce trebuie El sa Se ascunda in tine, in Richard sau in Valerie? Este fricos?

Credeam ca era o intrebare destul de inteligenta. Michael s-a dat putin pe spate in scaun si s-a gandit o clipa.

-Ha, te-am prins.

Apoi a vorbit cu calm si autoritate.

-Tony, daca Dumnezeu ar aparea acum in aceasta camera, tu ai cadea cu fata la pamant. Ai fi ingrozit de-a dreptul. Nici macar n-ai putea sa incerci sa te uiti la fata Lui glorioasa. Si tocmai de aceea L-a trimis pe Isus, astfel incat prin El tu sa poti veni inaintea lui Dumnezeu si sa-I cunosti dragostea, a incheiat Michael.

Nici macar n-am incercat sa digerez ce mi-a spus. Inca incercam sa-l provoc.

-M-am descurcat foarte bine fara Dumnezeu inviata mea. Ce te face sa crezi ca as avea nevoie de El acum, ei? Haide, Michael, raspunde la asta!

Am dat cu pumnul in masa. Un varianno a tresarit atent, insa Michael a ridicat mana linistindu-l. Nu si-a luat nici o clipa ochii de pe mine.

-toata viata ta ai avut o gaura in forma lui Dumnezeu pe care ai incercat s-o umpli, a inceput Michael. Ai incercat s-o umpli prin Kung Fu, prin budism; ai incercat gloria unui invingator si ai fost cel mai bun in slujba ta; ai incercat sexul, drogurile, mania, violenta…Nici unul din aceste lucruri nu ti-au dat satisfactia pe care o cauti. Singurul lucr pe care nu l-ai incercat este Isus Cristos.

Acum el a dat cu palma in masa. Michael era patimas si agitat. A tinut niste chei in mana.

-tony, imagineaza-ti pentru un minut ca aceste chei sunt cheile de la celula ta. Imagineaza-ti ca ti le-as da si la noapte toti gardienii ar dormi si tu ai putea iesi.

Acum chiar ca se apropia de o bataie. Ce prostii tot indruga?

Michael continua:

-imagineaza-ti ca te cateri peste zidul inchisorii si iesi in sectorul turcesc si scapi.

S-a uitat la mine cu subinteles.

-Ai fi liber? A intrebat el.

-Ce intrebare stupida e asta? Am intrebat eu. Normal ca as fi liber. Ce vrei sa spui?

-Nu, Tony, nu ai fi liber.

El zambea acum.

-Nu ai fi liber pentru ca ai fi acelasi Tony. Iti poti schimba frizura, hainele, cati bani ai in buzunar, unde locuiesti. Poti sa schimbi multe lucruri la tine, insa ve

ifi intotdeauna Tony. Vei face intotdeauna aceleasi greseli pe care le-aifacut toata viata ta. Nu-ti vei putea sterge niciodata trecutul plin de pacat. Intotdeauna te vei mania. S-ar putea sa te calmezi putin, insa daca apas butonul asta sau butonul celalalt, tot vei izbucni. Si asta din cauza ca nu ai umplut golul imens din inima ta cu Isus. Tu nu esti satisfacut cu viata ta. Si nu vei fi niciodata satisfacut fara El.

Am incercat sa intervin cu ceva stupid, insa Michael a continuat.

-Ai putea sa iesi de-aici si sa castigi o multime de bani, sa ai o casa mare si o masina, chiar si o familie, insa iti garantez, Tony, ca vei fi neschimbat. Aceste lucruri nu-ti vor obtine ceea ce cauti. Si ce s-ar inamla daca viata ta s-ar sfarsi astazi? Banii nu te pot ajuta. Nici familia si nici prietenii sau alte lucruri pe care ti le-ai adunat in jurul tau. Nici unul dintre acestea nu te pot elibera.

Transpiratia incepea sa se adune pe sprancenele lui. El a continuat:

-Lucrurile astea sunt ca drogurile, iti dau temprorar o senzatie placuta, te fac sa te simti fericit pentru un timp, insa nici unul dintre ele nu te poate elibera. Nici unul dinre ele nu-ti poate aduce satisfactie. Tony, asculta-ma, a facut el o pauza si a tras aer in piept. Biblia spune: „Daca Fiul va face slobozi, veti fi cu adevarat slobozi."

Aceasta fraza parea sa-mi ramana in minte. „Veti fi cu adevarat slobozi." Am simtit fiori pe pielea bratelor.

Clopotelul a sunat pentru a anunta ultimele cinci minute d evizitare. Michael incepea sa ajunga la inima mea, insa mai eram inca manios si voiam sa-i arat asta. Inca ma gandeam ca as putea sa-l lovesc, insa avea argumente foarte solide. S-a aplecat pe scaun, uitandu-se fix la mine.

-Oricine crede in El, Tony. Asta-i tot ce trebuie sa faci. Isus a facut deja ce trebuia. El a pregatit deja calea prin care te poti intoarce de la pacatele tale, pot fi iertat. Nu ma refer la practici religioase sau la a devenit „un baietel cuminte". Ma refer la increderea in lucrarea lui Dumnezeu de mantuire. Tot ce trebuie sa faci este sa crezi si sa accepti darul Lui gratuit.

Memoria m-a facut sa ma gandesc la noaptea aceea in Limassol, cand il priveam pe predicatorul din strada cu sticla lui de vin.

-Tony, mi-ai vorbit mai demult despre faptul ca tu urmezi calea Kung Fu, insa da-mi voie sa-ti spun ca Isus a spus: „Eu sunt calea, adevarul si viata. Nimeni nu vine la Tatal decat prin Mine." Accept acest lucru, Tony.

Acum chiar ma prinsese. Imi vorbea pe limba mea. M-am uitat in jos spre masa. Eram mai linistit.

-N-ai idee cum sunt. Lucrurile pe care le-am facut. Cum ar putea cineva sa ma ajute? Am spus eu, luptandu-ma cu ceva care se intampla in duhul meu.

-In Romani 8, versetul 1, ni se spune: „Acum dar nu este nici o osandire pentru cei ce sunt in Cristos Isus, care nu traiesc dupa indemnurile firii paantesti, ci dupa indemnurile Duhului. In adevar, legea Duhului de viata in Cristos Isus m-a izbavit de legea pacatului si a mortii."

M-am uitat la Michael. A observat ca ma chinuiam sa asimilez ce-mi spusese.

-Nici o condamnare, Tony. Trecutul tau este curatit. O iei de la inceput. Isus iti ia pacatul si-l distruge. Aceste cuvinte au fost scrise de apostolul Pavel.

Michael a inceput sa-mi explice.

-El era un ucigas care-i persecuta pe crestini. Insa, asta incerc sati spun. Nimeni nu este dincolo de dragostea lui Dumnezeu, Tony. Pavel, cand era in cel mai adanc pacat, s-a intalnit cu Domnul Isus si a fost transformat de El. El a mers mai departe si a adus mii de oameni in aceeasi relatie mantuitoare cu Dumnezeu. Isus a lucrat in el, in ciuda faptelor groaznice din trecutul lui si a esecurilor lui omenesti de dupa aceea. Vezi tu, Tony, Dumnezeu este un Dumnezeu al celei de-a doua sansa.

Michael a atins teama mea cea mai adanca. In ultimele luni, incepusem sa ma gandesc ca viata mea era cu adevarat fara valoare, ca in inchisoare primeam exact ceea ce meritam si ca nimic sau nimeni nu ma putea ajuta. Credeam ca nimeni nu poate ajunge la inima mea, insa Michael a tontinuat sa-mi vorbeasca despre oamenii din Biblie pe care Dumnezeu i-a transformat.

-Mai tii minte cand am venit astazi si ti-am spus ca toti facem greseli, ca toti suntem pacatosi? M-a intrebat el. Cu totii avem nevoie de iertare. Prin Isus, aceasta ne este data fara nici o plata. Tot ce trebuie sa facem este sa cerem.

Michael vorbea mai repede acum, citand mai multe versete din Biblie

-Romani capitolul 3, versetul 22: „Neprihanirea data de Dumnezeu, care vine prin credinta in Isus Hristos, pentru toti si peste toti cei ce cred in El. Nu este nici o deosebire. Caci toti au pacatuit si sunt lipsiti de slava lui Dumnezeu. Si sunt socotiti neprihaniti, fara plata, prin harul Sau, prin rascumpararea, care este in Cristos Isus."

Din nou am incercat sa ma lupt cu ce spunea Michael. Eram inca agita, insa cuvintele „veti fi cu adevarat slobozi" inca imi rasunau in minte. Michael s-a aplecat si mai mult spre mine, pana era aproape culcat pe masa.

-Poti sa alegi sa-L accepti pe Isus in inima ta oricand vrei, Tony, a spus el. Insa tine minte, nu stii cand ti se va lua viata. Biblia spune ca „acum este ziua mantuirii", asa ca nu intarzia.

Evitam sa-l privesc in ochi.

-Cum pot sa fac ast? Am intrebat eu incet.

-Trebuie sa te rogi la Dumnezeu si sa-I ceri sa te ierte. Spune-I ca vrei sa-L primesti pe Isus ca mantuitor. Spune-I ca vrei sa crezi in El si sa-ti pui increderea in El, desi nu-L poti vedea. Multumeste-I lui Isus ca a murit pentru tne pe cruce, astfel incat sa poti primi dragostea lui Dumnezeu.

Clopotelul a sunat, anuntand finalul vizitei.

-Asta-i tot?

-Da, insa daca spui aceasta rugaciune, Tony, trebuie sa fii sincer. Trebuie sa te intorci de la fosta ta viata, sa nu mai faci greselile pe care le faci. Nu va fi usor, dar Isus te va ajuta.

Incaperea incepea sa se elibereze. Michael si-a inchis ochii sa se roage.

-Doamne Isuse, Iti multumesc ca esti cu noi aici, in aceasta inchisoare. Iti multumesc pentru lucrarea pe care ai facut-o in viata lui Tony. Iti multumesc ca il iubesti pe Tony atat de mult. Ma rog, Tata, ca Tony sa Iti accepte dragostea cat mai curand. Amin

Nu mi-am ridicat privirea de pe masa.

-Ne vedem saptamana viitoare, prietene, a spus Michael.

Mi-am infipt degetele in palme si nu am spus nimic.

# Capitolul 11

Am mers repede spre aripa B, iar cuvintele lui ichael mi se invarteau in minte. Toropeala, mirosul apasator si mizeria generala a celui loc erau mai apasatoare ca oricand. Peretii pareau sa se apropie de mine. Eram ca un animal in cusca, feroce, dar speriat. Unul dintre maniaci zabovea in fata celulei mele, tragand dintr-o tigara si razand singur, in timp ce scotea fum pe nari. Cand am trecut pe langa el, m-a impuns cu tigara in bratul drept, provocandu-mi imediat o arsura urata. Nu-si alesese bine ziua in care sa se lege de mine. Intreaga greutate a furiei mele s-a napustit asupra lui. L-am apucat de par si l-am trantit cu fata intr-un perete, continuand sa-l imping si sa razuiesc peretele din piatra dura cu fata lui, pana cand sangele ne-a improscat pe amandoi. Cand am terminat, el era de nerecunoscut, iar nasul practic ii atarna de fata.

Inapoi in celula, eram ca un suflet chinuit. Cuvintele lui Michael nu-mi dadeau pace. Mi-am inchis ochii strans si mi-am acoperit urechile, incercand sa mi le scot din minte, insa ele apareau din nou si din nou. Apoi mai era zambetul lui Michael si ochii lu patrunzatori care nu-mi dadeau pace. De ce eram atat de important pentru el? am inceput sa ma gandesc la cine eram si la ce devenisem. Toata viata mea nu aveusesem nevoie de nimeni. Am fost puternic, plin de succes si detinusem controlul. Insa Michael vorbea despre „viata din belsug" si „bucurie din plin". Desigur, in aceste luni petrecute in inchisoare, nu avusesem nici o satisfactie in viata. M-am gandit la cunostintele mele in Kung Fu, la competitiile castigate si la slujba mea in domeniul sigurantei si protectiei. Poate ca Michael avea dreptate. Ma bucurasem de bani, de o viata activa si de culmile pe care ma aruncase de atatea ori adrenalina, dar nu a fost niciodata destul. Intotdeauna am vrut sa fiu mai bun, sa am mai mult. Acum totul imi fusese luat, iar arta mea nu mai era ce fusese candva. Chiar si cand eram cel mai ocupat, aveam intotdeauna un program de antrenament zilnic, facand exercitii cel putin cinci ore pe zi. Acum aveam tot timpul din lume, dar nu mai conta. Nu ma mai interesa. Cat despre meditatie si cautarea iluminarii, acestea cereau o minte disciplinata si impacata. Capul meu era plin de violenta, de lupta continua pentru supravietuire. Devenisem ca restul animalelor de acolo, drogandu-ma ca si ei si implicnadu-ma in luptele lor fara sens, doar pentru a-mi omora timpul. „viata din belsug" – ce insemna asta? Singurele momente in care simtisem ceva apropiat acestea fusesera in anii petrecuti cu Aiya.

Acum eram pe teren periculos. In ultimele luni nu-mi permisesem sa ma gandesc la ea. Mi-am amintit de fata ei frumoasa si inocenta si am inceput sa

tremur. Da, ma invatase ce inseamna dragostea, insa acum ea nu mai era. Mi-am inchis ochii si mi-am amintit cum isi trecea cu gingasie degetele peste fata mea, vazandu-ma chiar daca era oarba. Dintr-odata, mintea mea s-a umplut cu imaginea maniacului de langa celula mea si de felul in care ii distrusesem fata. Mi-am imaginat ca Aiya „il vede”, atingandu-i oasele rupte si pielea sfasiata, simtindu-i sangele lipicios. In imaginatia mea, Aiya a scapat un tipat. Ma iubise, insa m-ar mai iubi ea acum, daca ar sti ce am devenit? In nici un caz! Cum ar putea sa ma iubeasca cand tocmai am batut un om si aproape l-am omorat, schilodindu-l pe viata?

Mi-am ingropat capul in saltea si mi-am tras perna peste ochi, incercand sa-mi scot imaginile acelea din cap. Intregul meu trup era zguduit de teroare.

„Dumnezeu te iubeste atat de mult, Tony.”

Erau cuvintele lui Michael. Imi sunau mereu si mereu in cap si nu puteam face nimic sa le opresc. M-am luptat cu ele, insa pe masura ce timpul trecea, cuvintele pareau sa ma calmeze. Am incercat sa-mi amintesc versetul despre care imi vorbise Michael. Mi l-a amintit pe bucati. „Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea ca a dat pe singurul Lui Fiu…” Intr-un fel sau altul, am inceput sa inteleg. Dumnezeu L-a „dat” deja, Isus murise deja si nimic din ce-am facut in trecut sau voi face in viitor nu putea sa schimbe asta. M-am gandit din nou la omul de afara. Desigur. Dumnezeu nu va tolera asta, cu siguranta trebuia sa fiu pedepsit. „…pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata.” Din nou, m-am gandit la fiecare cuvant, incercand sa pun cap la cap mesajul din memorie. Propozitiile pareau sa-mi vina in minte ca si cum cineva ar fi fost cu mine in camera, recitandu-mi-le, ajutandu-ma sa inteleg. „Oricine crede…oricine crede.” Luptandu-ma cu aceste cuvinte, am ajuns la o descoperire stranie. Mingea era clar in terenul meu. Daca era sa merg mai departe, trebuia sa cred ceea ce imi spusese Michael despre Isus.

Unde sa incep? Imaginea omului zdrobit in bataie ma bantuia din nou. Am strigat in gura mare:

-Imi pare rau, Dumnezeue, imi pare rau!

Barierele au cazut.

Viata mea a inceput sa-mi treaca prin fata ochilor ca un film. Era ca si cum cadeam in gol printr-un tunel de tortura si chin. Intr-o agonie a mintii, ochii memoriei mele s-au oprit asupra trupurilor frante si desfigurate, asupra vietilor pe care le distrusesem si a terorii pe care o raspandisem in jurul meu.

-Te rog, Dumnezeule, daca existi, iarta-ma, am strigat eu.

Filmul se derula mai repede. Am incercat sa-l incetinesc, sa-mi amintesc totul, insa in chinul meu, ii ceream iertare lui Dumnezeu chiar si pentru lucrurile pe care nu mi le aminteam. Ma tanguiam si ma chinuiam sa respir. Abia daca puteam inghiti si eram constient ca strigatele mele erau din ce in ce mai puternice si mai agitate. Mi-am indesat perna pe fata de frica sa nu ma auda ceilalti. Totusi am continuat sa ma decopar descoperindu-ma in fata lui Dumnezeu. Cred ca trecusera mai multe ore.

Cand m-am ridicat intr-un final, celula mea era in intuneric. Usa fusese incuiata si inchisoarea era linistita. M-am uitat prn fereastra mica si am vazut luna. Ochii mei s-au concentrat asupra barelor de fier si am vazut lumina care stralucea pe barele care se intersectau. M-am gandit la crucea de la Calvar, crucea pe care a murit Isus. Nu mai trebuia sa ma chinuiesc sa-mi amintesc cuvintele lui Michael. Ele au inceput sa-mi curga in minte. M-am rugat, I-am cerut iertare lui Isus, I-am cerut sa-mi umple acel gol din viata mea, promitandu-I ca-mi voi schimba felul in care traiam si voi incepe o noua viata cu El. am vorbit cu Isus toata noaptea, pana cand am adormit.

In dimineata urmatoare, totul parea sa fie diferit. Toata viata mea fusesem manios. Acum acel sentiment disparuse. Intr-un fel sau altul, eram calcmsi aveam pace. M-am ridicat in pat si am privit la micul patrat de lumina de dincolo de gratii. Era o zi frumoasa afara. Mi-am dat seama ca in ultimele luni abia dacaprivisem pe fereastra. Nu voisem sa ma chinuiesc cu ganduri despre ce pierdeam. Am simtit o caldura ciudata, chiar daca soarele mai avea mult pana sa incalzeasca zidurile groase ale inchisorii. Amintinu-mi de ziua precedenta si de caderea noptii, am zambit si am soptit.

-Multumesc, Isuse.

Nu incepusem sa ma dumiresc cu privire la cele ce mi se intamplasera, insa stiam ca ceva se schimbase. Am simtit ca o povara imensa mi-a fost ridicata. Voiam sa vorbesc cu Michael si m-am decis sa-i scriu o scrisoare in care sa-i spun ca m-am rugat si ca stiam ca Isus m-a mantuit. Cu siguranta ar fi fost bucuros sa afle.

Zgomotul usii celulei mele m-a speriat atunci cand s-a descuiat. Inchisoarea revenea la viata si incepusera deja strigatele si zgomotul general al oamenilor care ieseau pe coridorul principal. Dintr-odata mi-am dat seama ca imi era ingrozitor de foame. Nu simtisem niciodata vreo atractie fata de terciul din ichisoare, insa acum abia asteptam farfuria de terci cald. Am sarit de pe pat, mi-am vazut tigarile si mi-am dat seama ca, desi eram treaz de o ora, nici nu magandisem sa-mi aprin vreuna. De obice, nu puteam sa ma scol din pat pana can nu fumam cel putin vreo

doua tigari. Am zambit surprins, am luat pachetul si l-am aruncat sub pat, sa nu-l mai vad.

O bruta imensa si roscata statea in fata usii mele. El era unul dintre nebuni, iar mintea m-a dus inapoi la seara precedenta. Mai era inca sange pe podea. M-am chircit sub povara mintirii si am incercat sa ma strecor pe langa roscat. El s-a intors, m-a injurat si m-a atis cu tigara pe bratul stang. M-am uitat drept in ochii lui, mi-am scuturat scrumul de pe piele si am plecat mai departe. In timp ce mergeam spre zona incare se lua micul dejun, nu-mi venea sa cred ce se intamplase. Mi-am examinat bratul acolo unde trebuia sa fie arsura. Nu era nimic.Bratele imi erau acoperite de cicatrice din alte incidente de acest fel; arsura din seara precedenta inca ma mai durea, insa nu aveam nici o rna noua, nici macar un semn.

Dupa cateva zile stateam in biblioteca si scriam o alta scrisoare lui Michael. Aveam multe intrebari pentru el si eram chiar mai infometat sa comunic cu el. Shane, un tanar din Sri Lanka statea aproape de mine, lucrand la ceva artizanal. Acel loc abia daca putea fi considerat o biblioteca. Era o camera ca de temnita, cu cateva carti prafuite asezate pe niste mese mobile. Totusi, era un loc linistit unde imi petrecusem mult timp in ultima vreme, departe de urletele si luptele continue din blocul principal de celule. Scriind scrisoarea, inima imi salta de bucurie. In ciuda imprejurimilor sordide, simteam ca viata mea nu putea fi mai buna.

Shane reusise sa faca rost de osticla de apa calda si de ceva zat vechi de cafea. Mi-a intins o cana de tinichea.

-Ce-i cu tine, Tony? M-a intrebat el. Ai un zambet stupide pe fata si arati de parca in orice moment ai fi gata sa dansezi prin camera.

Am ras cu pofta.

-Hai, omule, ce ai luat? Da-mi si mie putin, mi-a spus srilankezul.

-N-am luat nimic, Shane, i-am spus eu inca razand.

El s-a apropiat de mine si m-a privit in ochi. Era inchis pentru contrabanda cu droguri si cunostea toate semnele consumului de droguri.

-Iei tu ceva, altfel n-ai fi atat de fericit, mi-a spus el cu suspiciune.

Simteam intr-adevar ca zburam, insa n-avea nimic de-a face cu vreo substanta chimica.

-Sunt doar fericit, Shane. Il am pe Isus in viata mea.

Gata. Am spus-o.

-A, „Isus”, asta chiar e noua. N-am auzit niciodata sa i se spuna asa. De unde ai luat-o? m-a intrebat Shane.

-Nu, omule, vorbesc serios. Acum cateva nopti m-am rugat lui Dumnezeu si sunt un om schimbat. Sunt pur si simplu fericit.

Acum si Shane a inceput sa rada. Era clar ca nu credea ce-i spuneam, insa eu am continuat sa-i povestesc despre Michael, despre vizitele lui si despre lucrurile pe care mi le spusese despre Isus.

-Nu am nevoie de droguri pentr ua ma simti atat de bine, Shane. Asculta-ma; stii despre ce vorbesc, nu? De fiecare data cand iei o doza, te simti bine. Insa apoi ai nevoie de mai mult si mai mult ca sa te mentii in acea stare. Asta nu-i fericire, Shane, este dependenta. Ti se strecoara in viata pana cand te prinde, si cand esti cel mai disperat, te termina complet.

Shane a dat din cap, stiind despre ce vorbesc.

I-am spus lui Shane despre rugaciunea mea si despre mania care mi-a disparut. I-am spus despre arsurile de tigara si despre alte lucruri surprinzatoare care mi se intamplasera din noaptea in care imi predasem viata lui Isus.

-Am observat eu o schimbare in tine, mi-a spus el. am crezut ca ai pus mana pe niste droguri ca lumea.

Dadea din cap a uimire. I-am amintit de cuvintele din Ioan 3:16 si i-am spus:

-Tot ce trebuie sa face este sa spui o rugaciune si sa crezi.

Shane se uita la fata mea. Stia ca ce spuneam este adevarat. Imi punea intrebari, insa nu se certa cu mine, asa cum facusem eu cu Michael.

-Ceea ce nu pricep, totusi, este de ce a trebuit Isus sa moara. De ce a vrut Dumnezeu ca El sa moara? M-a intrebat el.

M-am gandit pentru cateva momente. Totul era foarte nou si pentru mine. Acum credeam. Traisem eu insumi experienta cu Dumnezeu, cunoscand darul Lui minunat de iertare prin Isus, insa a explica aceste lucruri altuia – in special cuiva pentru care limba engleza nu era limba materna – era o provocare reala.

-Dumnezeu este un Dumnezeu perfect, Shane, am inceput eu. Noi nu suntem perfecti. Cu totii suntem pacatosi. Chiar si cel mai sfant om din lume nu se ridica la standardul lui Dumnezeu. Biblia ne spune lucrul acesta. Insa asta nu inseamna ca Dunezeu nu ne iubeste. De fapt, el vrea ca noi sa fim cu El. Cand Si-a trimis Fiul, Isus, pe pamant, a facut-o pentru ca voia, in singurul mod in care putea, sa devina om pentru un timp. Acesta a fost modul in care jEl ne-a arata a intelege cu adevarat ce inseamna sa traiesti pe pamant si sa te chinuiesti asa can oi.

-Da, bine, continua, a spus Shane nerabdator.

-Astfel, cand Isus a murit, El a murit in locul nostru. El ne-a luat tot pacatul, astfel incat sa fim iertati si facuti perfecti inaintea lui Dumnezeu. De aceea Isus a

fost jertfa perfecta. El a suferit moartea pe care noi o meritam, astfel incat sa nu murim noi. Noi putem alege viata.

-Deci, asta inseamna ca toti ar trebui sa fim pedepsiti pentr urelele pe care le-am facut,, insa Dumnezeu ne scapa de pedeapsa?

-Da, de fapt, aproape. Dumnezeu nu ne-a scapat pur si simplu. Sentinta pronuntata pentru pacatele noastre tot trebuie dusa la indeplinire. Asta a facut Isus.

M-am gandit putin si am incercat sa-i explic mai clar printr-o povestire.

-Erau odata doi baieti care au crescut impreuna ca cei mai buni prieteni. Cand au crescut mari, au mers fiecare pe drumul lui. Unul dintre ei a avut o cariera de succes si a devenit judecator. Celalalt a intrat in bucluc, s-a asociat cu cine nu trebuia si a devenit un hot.. Intr-o zi, judecatorul si-a dat seama ca omul care statea aum in boa acuzatilor nu era altul decat prietenul lui drag din copilarie, pe care il iubea foarte mult. Era intr-o dilema ingrozitoare. Ca judecator, el trebuia sa respecte legea. Stia ca trebuie sa-i dea hotului o amenda mare. Stia de asemenea ca prietenul lui nu putea plati. Daca nu platea, trebuia sa intre la inchisoare.

-Si ce s-a intamplat? A intrebat Shane.

-E bine, judecatorul a dat sentinta, dupa cum era obligat sa o faca. Insa dupa aceea a coborat, si-a dat jor peruca si haina de judecator. Spre uimirea tuturor oamenilor din sala de judecata a intrat cu prietenul lui in boxa acuzatilor, si-a scos carnetul de cecuri si a platit amenda in locul celui pe care-l iubea. Prietenul lui era liber sa plece. Nu mai era nici o amenda, nici o sentinta la inchisoare, nici o datorie.

-Judecatorul este atunci Isus, nu-i asa?

-Exact, de fapt, Il reprezinta pe Dumnezeu. Tine minte, el era obligat de lege, pentru ca el era legea. Nu putea decide pur si simplu sa ignore pacatul prieetnului sau. In schimb el a trebuit sa fie cel care plateste. Nu putea face aceasta din pozitia lui de judecator. De aceea, pentru un timp, si-a scos hainele de judecator si s-a asezat in boxa acuzatilor, langa hot.

-Aha, acum am priceput. Spune-mi din nou versetul acela. Cel despre credinta si viata…

-E din Evanghelia dupa Ioan, capitolul 3, versetul 16: „Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, ca a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede in El, sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica.”

In timp ce vorbeam, lacrimile u inceput sa apara in ochii lui Shane.

-Vrei sa faci si tu asta? L-am indemnat eu. Vrei sa gasesti iertarea, pacea si bucuria cu Dumnezeu pe care am gasit-o si eu?

-Da, a spus Shane, cu un sentiment al urgentei. Dar nu stiu ce sa spun. Nu stiu cum sa ma rog.

-Nici eu nu m-am mai rugat inaintede acea noapte, i-am amintit eu. Putm sa ne rugam impreuna daca vrei.

L-am condus in acea rugaciune. El a repetat dupa mine, I-a cerut lui Dumnezeu sa-l ierte, I-a spus ca vrea sa se intoarca de la viata lui din trecut si sa-L ilase pe Isus sa intre in inima lui. Era pentru prima data cand ma rugam cu sau pentru cineva. Ma simteam bine. Shane a inceput sa lacrimeze si mi-a luat mainile in ale lui, rostind propria lui rugaciune, lasand cuvintele sa curga in limba lui materna. Nu itelegeam nimic din ce spunea, dar stiam ca este o rugaciune din inima.

Am aranjat ca Michael Sa-l viziteze pe Shane si el ne-a adus niste cursuri de studiu biblic Emmaus. Shane vorbea destul de bine englezeste, insa Michael si eu eram disperati sa gasim o biblie in limba lui materna. Nu puteam face prea multe din inchisoare, in afara de rugaciune. Intre timp, Michael a vorbit cu cei din biserica lui. De necrezut, dar o doamna a venit in fata spunand ca a gasit in casa ei o Biblie in limba srilankeza. Shane era coplesit de bucurie. In cateva saptamani a fost vindecat in mod miraculos de dependenta lui indelungata de droguri.

In curand, Michael a inceput sa vaneze o Biblie in limba germana. Ziggy-Zeigfreid Von Greber, dupa cum s-a prezentat – era un urias care fuma tigara dupa tigara, avea in jurul a 40 de ani si era din Berlin. Era un bisnitar care arata ca un bodyguard de la concertele de rock cu par lungsi cenusiu, o mustata mare si neingrijita si o burta care-i iesea de sub tricou. Era tantos si arogant – un rebel fara cauza care se incadra in sistem, in orice sistem, doar ca sa se afla in treaba. Reusea intotdeauna sa faca rost de mancare in plus de la bucatarie. Era inchis pentru contrabanda si ne-a spus o poveste bine ticluita, desi ma indoiam ca era adevarata. Era o legatura europeana intre noi si din primele zile in inchisoare ne-am inteles bine. Era un om creativ care-si petrecea timpul facand modele complicate de vapoare din bete de chibrituri. Faceam afaraceri impreuna – eu pictand, el lucrand la modelele lui: munca noastra era o moneda buna de schimb si ne lipseau rareori tigarile sau alte lucruri.

Am ras cand i-am spus prima data de intalnirea mea cu Isus si a inceput sa ma numeasca „predicator”. Ma respecta, dar la fel ca multi altii din inchisoare, lumea il corupsese si nu avea timp penru religie. Stiam ca nu-l vizita nimeni, asa ca dupa mai multe saptamani de „ademenire”, l-am convins sa-i trimita un ordin de

vizitare lui Michael Wright. Parea sa-i placa vizitele, insa cand a inceput sa-l vorbeasca de rau pe Michael pe la spate, mi-am dat seama ca acele vizite faceau parte din schemele lui. A accepta un vizitator era un mod usor de-a obtine o bautura sau o ciocolata din cantina vizitatorilor.

Intr-o zi l-am confruntat in celula lui. O luase pe un drum periculos. L-a blestemat pe Michael si pe Dumnezeu, ceea ce m-a maniat foarte mult.

-Spune-mi, predicatorule, a scuipat el, unde este Isus al tau aici, in celula, in gaura asta mizerabila de iad?

I-am raspuns scrasnind din dinti, apropiindu-ma de el.

-Isus te viziteaza prin Michael…

-Ha! Tantalaul ala slab, cu prostiile lui despre biserica, cu zambetul ala idiot, cu cartile si scrisorile lui? As vrea sa-l tarasc pana aici sa vada care este realitatea.

Simteam din nou cum vechea mea manie se trezea in mine, scapand de sub control. L-am apucat de camasa.

-Mai spune un singur lucru rau despre Michael si iti sparg dintii.

-Hai, predicatorule, fa-o! a ranjit el, impingandu-si fata inspre mine.

Am facut-o. Nu a fost o lovitura cu toata forta, insa l-am plesnit peste gura, facandu-l sa zboare pe masa. Saptamani la rand, Ziggy lucrase la un model de iaht, dupa o fotografie pe care i-o daduse Chico unul dintre condamnatii spanioli. Era in stadiile finale, frumos decorat si asezat cu mandrie pe masa. Cand Ziggy a sarit inapoi spre mine, rosu la fata de manie. L-am plesnit din nou si de data aceasta l-am tintuit la podea. Se zbatea si ma blestema, incercand sa se elibereze. Am strigat la el de deasupra:

-Ziggy, Ziggy, opreste-te. Iti spun asta mentru ca sunt prietenul tau. Isus te iubeste, El vrea sa te mantuiasca.

Ne-am luptat in continuare, iar eu ii repetam mereu acele cuvinte, pana cand zbaterea lui a inceput sa mai slabeasc.

Plangea.

-Vreau sa cred, chiar vreau sa cred. Dar e atat de greu aici. Nu pot suporta.

Corpul lui urias a inceput sa tremure si s-a prabusit in fata mea. Ma durea inima. Inchisoarea era un loc dificil. In fiecare zi vedeamcum ii frangea pe oamenii cei mai rezistenti – unii se sinucideau, altii isi pierdeau mintile de disperare si singuratate, chiar in fata noastra. Am plans amandoi.

-Ziggy, haide sa ne rugam, i-am spus eu. Chiar aici, chiar acum. Nu stiu ce altceva sa fac, ce altceva sa-ti spun. Vrei sa te rogi cu mine?

Ziggy a dat usor din cap, iar prezenta lui Dumnezeu s-a facut imediat simtita in mizeria si murdaria acelei mici celule.

In saptamanile care au urmat, unii dintre cei mai duri si mai rai oameni au fost adusi in genunchi in fata Dumnezeului atotputernic. Le era usor sa inteleaga ca sunt „pacatosi”. Acestor oameni nu le era dificil sa recunoasca faptul ca sunt pacatori. Povara pacatului lor era de multe ori coplesitoare. Multi plangeau ca niste copii, in timp ce-i multumeau lui Isus pentru iertarea Lui; pentru harul lui Dumnezeu care ii elibera chiar in abisul celulei lor.

Michael Wright era mai ocupat ca oricand. Misiunea mea era sa ma imprietenesc cu oamenii si sa-i determin sa-i trimita un ordin de vizitare, astfel incat Michael sa poata venit sa-i intalneasca. La un moment dat, a ajuns sa viziteze peste zece condamnati, timp in care continua sa ma hraneasca si pe mine cu intelepciunea si intelegerea lui din scriptturi. Si biserica lui se ruga. Valerie m-a vizitat intr-o zi si mi-a spus ca ei se rugau ca mai multi crestini sa intre in inchisoare, astfel incat micul nostru grup sa creasca la numar si sa ne sprijinim unii pe altii. Cuvintele ei m-au ingrozit.

-Nu, am implorat-o. Sa nu va rugati sa intre cineva aici. Rugati-va doar ca sufletele pierdute care sun deja dupa gratii sa ajunga sa-L cunoasca pe Cristos.

Unul dintre acestia era Mohammed, un musulman – un individ urias cu probleme la fel de uriase, care primise o sentinta pe viata pentru ca ucisese un sofer de taxi grec. Sotia lui, Tamman, si fratele lui, Ahmed, erau de asemenea in inchisoare. Tamman, care era insarcinata, era in blocul de femei din inchisoarea din Nicosia. L-am privit pe Mohammed, saptamana de saptamana, cum i se alatura imamului pentru rugaciune. Unii dintre musulmani aveau chiar niste adancituri in cap de la plecaciunile rituale. Intr-o zi, i-am facut semn cand se intorcea spre celula lui cu presul lui zdrentaros de rugaciune sub brat.

-Haide, vorbeste cu mine, Mohammed, i-am zambit eu.

Mohammed era un singuratic. Era urat de greci. Le ucisese un compatriot si avea parte numai de necazuri atat din partea prizonierilor, cat si din partea acelor varianos. In acelasi timp, el era ostracizat de musulmani pentru ca isi dezonorase familia, implicnadu-si sotia si fratele. Trebuia sa se pazeasca bine in inchisoare si era suspicios fata de toti. Mohammed se uita la mine cu ochii lui mici si neincrezatori de fiecare data cand ma apropiam de el, insa pe masura ce saptamanile treceau, am continuat sa-i intind o mana prietenoasa. Avea nevoie de cineva. I-am dat tigari si materiale pentru pictura si treptat a inceput sa se deschida fata de mine.

In acea zi, in special, mi s-a parut ca Mohammed poarta intreaga povara a lumii pe umerii lui. Degetele lui patate cu galben tremurau in timp ce-si aprindea o tigara.

-Allah mi-a intors spatele, Tony, mi-a spus el cu lacrimi in ochi. Nu stiu ce sa mai fac.

-Spune-mi mai mult, am spus eu, cerandu-I lui Isus calauzire in gand.

El si-a coborat tonul vocii pana la soapta:

-Am auzit lucruri ingrozitoare despre inchisoarea femeilor si sunt ingrozit pentru Tamman.

-Ce vrei sa spui?

-Am auzit ca ofiterii le violeaza si le abuzeaza pe femei.

Mohammed a inghitit in sec, dand usor din cap si tragand tare din tigara.

-Copilul nostru trebuie sa se nasca in curand. Probabil ca n-o sa-l vad niciodata.

-O sa ies tu de aici pana la urma. O sentinta pe viata nu e chiar pe viata.

-Viata mea nu va mai merita traita cand ies de aici. Familia lui tamman incearca s-o convinga sa divorteze de mine. Nu stiu ce sa-i spun.

-Vei putea s-o vezi?

-S-a aranjat o vizita saptamana viitoare, daca chowishi o vor permite. Vom avea o jumatate de ora intr-o camera impreuna. Nu stiu daca voi putea s-o privesc in ochi.

-Ma voi ruga pentru tine.

-Roaga-te Dumnezeului tau Tony, dar la ce bun.

A impins presul de rugaciune, lovindu-l usor cu piciorul.

-Chiar si familia mea s-a intors impotriva mea. Stiu ca ce-am facut e gresit, insa eram disperat. Mi s-au oferit multi bani s-al omor pe acel grec. Imi puteam hrani familia un an intreg. In Iordania, imi priveam tatal si mama, fratii, surorile si verii, chinuindu-se in fiecare zi sa puna mancare pe masa. Au nevoie de mine sa-i intretin. Nu stiu ce li se va intampla.

Mohammed si-a ascuns fata in palme si am stat amandoi in taceree.

Dupa cateva zile l-am privit pe Michael Wright cum pleaca si am zarit o femeie musulmana in zona de primire a vizitatorilor. Era insarcinata aproape de termen si era insotita de o femeie variano care o ajuta sa-si ia o cafea de la cantina. Trebuia sa fie Tamman. Era o zi ingrozitor de calda, iar ceilalti varianos erau relaxati si letargici. M-am apropiat repede de ea. Vorbea foarte putina ingleza, insa am reusit sa comunic cu ea.

-sunt prieten cu sotul tau, i-am spus eu, zambind si arantand spre mine. Mohammed, prieten bun, om bun.

Ea a zambit, privind cu nervozitate spre gardianul ei. I-am dat o bucata de hartie cu datele lui Michael.

-Cere-i acestui om sa te viziteze. El te va ajuta, i-am spus eu.

Nu pteam fi sigur daca m-a inteles, dar nu puteam face mai mult. Un variano ne-a vazut si a inceput sa strige la mine sa ma indepartez. Dupa cinci zile, Michael mi-a spus intr-o scrisoare ca a primit un ordin de vizitare de la Tamman. Dupa cum ma asteptasem, el s-a apucat de lucru, vizitand-o si aranjand ca unele femei din biserica sa o sustina.

Intr-o zi, Mohammed a dat buzna in celula mea. Era tulburat si nervos, transpirand din abundenta.

-Am primit un biletel de la Taman, mi-a spus el.

Nu era un lucru neobisnuit ca prizonierii sa-si trimita biletele ilicite unii altora. Ocazional, le puteam vedea pe femei cum treceau pe langa proti cand eram in curte la exercitii. Unii dintre varianos se faceau ca nu vad, asa ca se puteau face unele schimburi.

-Mi-a spus ca si-a pus increderea in Isus al tau, mi-a spus Mohammed agitat. Ai idee ce inseamna asta? Daca afla fratele meu, Ahmed, toata familia si tot restul satului vor afla. Va fi ucisa imediat cum va fi eliberata de aici.

Era greu sa vorbesti cu Mohammed in acea zi. Era manios si tulburat, dar se mai intampla ceva si eu o stiam. Si el fusese convins sa-l vada pe Michael. Bineinteles, dupa cateva zile Mohammed m-a cautat din nou. Era pentru prima data cand il vedeam cu un zambet pe fata. Imi parea mai tanar, iar ochii erau mari si luminosi. Ingrijorarile lui nu disparusera, insa ca si mine, Il gasise pe Mantuitorul. In ciuda imprejurarilor n care se afla, avea un motiv pentru a trai si avea o noua speranta. Stia ca putea sa se increada in Dumnezeu pentru siguranta sotiei lui. Am devenit parteneri puternici de rugaciune.

„Religia oficiala” a inchisorii era grec-ortodoxa. Celelalte religii erau tolerate si exista o populatie musulmana considerabila. Cu toate acestea, autoritatile considerau ca este o erezie sa predici invataturile biblice, si anume ca toti trebuie sa se nasca din nou prin Isus Cristos. Nu-mi pasa. Eram disperat sa impart cu oricine, chiar si cu varianos, vestea buna pe care o gasisem.

Totusi, trebuia sa fim atenti cu intalnirile noastre. Acum eram deja un grup frumusel de noi crestini care voiau sa se intalneasca, sa se roage si sa se impartaseasca. Inghesuindu-ne in celula mea mica, ne simteam ca primii ucenici ai lui Isus Cristos, care se intalneau in secred upa moartea si invierea Lui. Am studiat despre biserica primara, i-am adoptat obiceiurile si am urmat invataturile Noului Testament cat d emult am putut. Devenise important pentru noi sa frangem painea si sa ne impartasim din vin ori de cate ori ne intalneam in Numele lui Isus. Acest lucru nu era tot timpul usor, dar se parea ca dumnezeu ne binecuvanta

incercarile disperate. Painea si vinul nu ne lipseau niciodata. Cu totii puneam paine si strugurii nu erau prea buni de mancat, insa striviti intr-o pereche curata de ciorapi, si lasati sa fermenteze, ei se transformau intr-un vin pretios, poate chiar asemanator cu ceea ce servea si Isus.

M-am uitat in celula mea. Oamenii erau inghesuiti unul in altul pe pat, iar altii stateau pe podea. Erau acolo Ziggy si Mohammed care glumeau impreuna. Martin, un jurnalist britanic slab, arata mai firav ca oricand, incercand sa-si faca loc langa Ziggy. El era inchis pentru o frauda cu carti de credit si nu rezista deloc in inchisoare. Din prima lui zi in inchisoare a stat aproape de mine pentru a gsi protectie si a intrat curand in Imparatia lui Dumnezeu. Apoi mai era Hassan, un traficant de droguri din Libn. Andreas, un halterofil grec solid, care era inchis pentru ucidere din culpa, si inca vreo doi.

-Unde-i Shane am intrebat eu. Dar Simone?

Chiar in acel moment, Simone a dat buzna in celula, cu respiratia taiata si profund tulburat.

-Alcaponey l-a atacat pe Shane, a spus el, incercand sa ne spuna ce s-a intamplat.

Am trecut pe langa el si am alergat spre celula lui Shane. Varianos il carau afara pe o targa. Se adunasera si altii in jurul lui iar eu a trebuit sa-mi fac loc printre ei pentru a ajunge la prietenul meu. Abia daca mai era constient si tremura din cauza socului. Pantalonii lui erau rupti si atarnau in zdrente pe langa gleznele lui, iar camasa ii era inrosita de sangele care curgea pe podea, formand mici baltoace. Vanataile ii acopereau bratele si picioarele, iar partea de sus a trunchiului sangera din cauza unor taieturi severe de lama. Si fata lui, „O, Doamne, fata lui”, am suspinat eu. Abia il mai puteam recunoaste.

O perdea de manie aprinsa a cazut peste mine.

Fusesem eliberat de ea de luni de zile, insa acum eram din nou vechiul Tony: fioros, furios si manios. Privindu-i pe varianos cum il duceau afara pe Shane, am jurat ca-l voisfarama pe Alcaponey intr-un milion de bucati. Amsimtit din nou in gura acel gust metalic atat de familiar. Ii voiam sangele.

# Capitolul 12

Am lovit cu pumnul in perete, aruncand mortarul in toate partile. Ceilalti barbati sau dat la o parte cand m-am intors si am pornit spre celula mea. Prea manios pentru a ma ruga, am inceput sa defilez prin blocul de celule mai multe ore in sir, pana cand, in izolarea celulei mele, am cazut la podea, plangand pentru prietenul si fratele meu brutalizat. In zilele care au urmat m-am luptat cu Dumnezeu, am citit in Biblie, in sa eram orbit de manie. M-am rugat sa mi se dea ocazia sa-l razbun pe Shane. Voiam sa-l omor pe Alcaponey si I-am spus asta lui Dumnezeu fara prea multe ocolisuri. Nu-l puteam ierta niciodata… niciodata. Nu aveam sa ma odihnesc pana cand nu-l omoram in bataie. Cat despre Shane, ma temeam ca nu-si va mai reveni niciodata.

Cand imi predasem viata lui Cristos, pe 3 mai 1990, fusesem eliberat. Desi eram inca tinut dupa gratiile inchisorii, aveam o noua libertate care era mai buna decat orice eliberare fizica. Intalnirea mea cu Alcaponey avea sa ma invete mai multe letii extrem de importante. Aveam sa fiu adus din nou pe genunchi, de aceasta data uimit si minunat de Dumnezeul atotputernic si atotprezent, care ma cunostea mai bine decat ma cunosteam eu insumi.

Alcaponey stia ca-l urmaresc. Amandoi asteptam momentul cand aveam sa fim fata in fata. Acest moment a venit la doua saptamani dupa aceea, intr-un ungher intunecat si parasit al acelei aripi.

Inchisoarea centrala din Nicosia fusese construita in mare parte de catre turci, care, la acea data, nu fusesera prea preocupati de sanatate, siguranta si standarde normale de viata. Era plina de coridoare infundate si de vechi pasaje blocate care nu erau calcate niciodata de oameni. IN noul intuneric din sufletul meu am inceput sa le caut. Bantuind prin mizeria tacuta, ma luptam cu mania mea, planuindu-mi razbunarea si stabilind ultimele detalii ale suferintei pe care urma sa i-o provoc lui Alcaponey. Nu mai era loc pentru Dumnezeu. Eram singur, din nou, cu demonii nimicirii.

Brusc, am auzit o obscenitate lovindu-se intr-un ecou prelung de pereti si am vazut silueta lui Alcaponey, care se indrepta spre mine in intuneric. Cum de ma prinsese atat de nepregatit? Totusi, mi-am pironit ochii intr-ai lui si am ranjit cu o placere bolnavicioasa in timp ce m-a tintuit de zid. Acum aveam sansa de a-l distruge. Acum puteam sa ma razbun pentru bataia care i-o daduse lui Shane. Acum puteam sa-i platesc un milion de datorii, sfaramand aceasta bruta in mici bucatele, pana cand carnea lui era una cu cimentul. Gustul mi s-a ridicat in gura si ii savuram usturimea. Mi-am adunat energia Ch'i si i-am evaluat corpul si fiecare

posibila miscare prin cunostintele mele de Kung Fu. Ma simteam bine. Am simtit o lama proptita de gatul meu, insa nu insemna nimic. Nu-mi pasa daca traiam sau muream. Aveam sa-l omor eu mai intai. Ma gandeam doar la cum as putea sa-l ranesc mai tare.

Indemnul de a-i gusta sangele devenea treptat irezistibil. Stiam sa-l lovesc in fata: in gura, in nas, in ochi, in urechi. Da, urechea lui dreapta era expusa si gata de smuls…

> Atunci oamenii aceia s-au apropiat, au pus mainile pe Isus si L-au prins. Si unul din cei ce erau cu Isus a intins mana, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot, si i-a taiat urechea. Atunci Isus i-a zis: „Pune-ti sabia la locul ei; caci toti cei ce scot sabia de sabie vor pieri. Crezi ca n-as putea sa-L rog pe Tatal Meu, care Mi-ar pune indata la indemana mai mult de douasprezece legiuni de ingeri?” (Matei 26:50-53)

Chiar in acea dimineata citisem despre arestarea lui Isus in gradina Ghetsimani. Acum, in toiul luptei, acel pasaj mi-a inundat mintea. Si asta nu era tot. Instinctiv, imi adunam puterile prin calea Kung Fu, insa cuvintele lui Isus imi rasunau de asemenea in minte. „Eu sunt calea, adevarul si viata… Eu sunt calea…Eu sunt calea…eu sunt calea…”

Batalia se dadea in interior, in timp ce fata grasa a lui Alcaponey era proptita in a mea. Am simtit gustul sarat al transpiratiei lui.

„Eu sunt calea…Eu sunt calea.”

„Distruge-l acum! Urechea, musca-i urechea! Smulge-i-o!”

„Toti cei ce scot sabia..”

„Pentru Shane… nu te lasa atras de aceasta cale..fa-o pentru Shane…”

„…adevarul, viata…”

Dintr-odata, cuvintele au prins viata in gura mea. M-am trezit vorbind. Teroarea mea disparuse. Pofta mea pentru sangele lui Alcaponey s-a evaporat cand le-am rostit. Eram dintr-odata calm, insa la fel de socat ca si bruta de puterea cuvintelor rostite:

-In Numele Domnului Isus Cristos, iti poruncesc sa-mi dai drumul.

Dupa cateva clipe am inceput sa alunec incet pe zid in jos, mai intai m-am ghemuit, apoi m-am asezat cu coatele pe genunchi si cu capul in maini. Alcaponey disparuse. Ma asteptam, intr-un fel, sa se intoarca, insa au trecut multe minute si nu a mai aparut. Eram naucit si uluit. Incet, am inceput sa-mi dau seama ce se intamplase. Dumnezeu a intervenit intr-un mod miraculos. Ma protejase chiar daca nu Ii cerusem aceasta. Nici macar nu ma rugasem, dar Dumnezeu imi stia

cuvintele inainte de-a ma gandi sa le rostesc. Am incercat sa pun lucrurile cap la cap. Imi predasem viata lui Dumnezeu si acum eram copilul lui. Nu avea nevoie sa-I cer ajutorul; El intervenise si ma salvase, in ciuda mea.

Eram paralizat, ca si primii apostoli cand au fost confruntati cu realitatea prezentei Fiului lui Dumnezeu. In faptele Apostolilor, capitolul 1, ucenicii lui Isus asteptau in Ierusalim, dupa cum le ceruse Isus, sa primeasca puterea Duhului Sfant. Ni se spune: „…S-a inaltat la cer, si un nor L-a ascuns din ochii lor. Si cum stateau ei cu ochii pironiti spre cer, pe cand Se suia El, iata ca li s-au aratat doi barbati imbracati in alb…"

La fel era si prezenta lui Dumnezeu care ma invaluia in acel coridor murdar si sordid, incat puteam aproape sa vad ingerii.

Am mers incet spre blocul principal, fiind inca infasurat in puterea cea mare a lui Dumnezeu. Era aproape teangibila. Ma minunam cu privire la cele se intamplate. Stiam ca-i vorbisem lui Alcaponey in engleza, desi acest barbar abia daca vorbea greceste, propria lui limba, ca sa nu mai vorbim de alte limbi. Cand am ajuns in celula mea, m-am uitat din nou la forma crucii formata din gratiile de la fereastra. „Eu sunt calea, adevarul si viata.." Ma delectam cu acele cuvinte si stiam ca nu ma salvase nici energia Ch'I, si nici artele martiale. Fusese Isus si credinta pe care o primisem de la Dumnezeu care ma protejase de un pericol clar si prezent. A fost prima si cea mai inspaimantatoare, cea mai puternica lectie de credinta. Stiam ca era timpul sa imi intorc complet spatele caii Kung Fu si sa-mi pun toate increderea in mainile lui Dumnezeu.

In anii care au urmat mi-am amintit de multe ori acel incident, ca un moment axial in viata mea. Se spune des ca „rugaciunea schimba lucrurile", insa la aceasta eu raspund intotdeauna cu „nu, nu rugaciunea schimba lucrurile, ci Dumnezeu". In Evanghelia dupa Marcu, capitolul 11, Isus ne descopera adevarul secret al rugaciunii: „Aveti credinta in Dumnezeu", spune El – nu credinta in credinta sau credinta in rugaciune, ci „credinta in Dumnezeu". Luptandu-ma cu Alcaponey, as fi putut cu usurinta sa iau lucrurile in propriile mele maini. As fi putut sa-l sfaram, folosindu-mi propria pricepere si pregatire, insa Dumnezeu mi-a onorat decizia de a-L urma. In toiul luptei, mi-a dat puterea sa ma pun deoparte si sa ma incred doar in El.

Stiam ca era momentul de-a-i comunica familiei mele chineze decizia mea de a-L urma pe Cristos. I-am scris bunicului meu, cunoscand foarte bine severitatea cuvintelor mele. Intorcandu-mi spatele artelor martiale, ii distrugeam mostenirea, mi-o negam si incalcam juramintele sacre de-a pastra calea stramoseasca Kung Fu. Speram ca atunci cand ii voi spune lui Lowsi despre noua

mea credinta care mi-a salvat viata, el ma va intelege. Totusi, in adancul meu, stiam care erau consecintele acestei scrisori – si anume ca toata viata aveam sa o traiesc cu un pret pe capul meu. Cunosteam deja acest sentiment. Oricine este crescut i mod traditional si renunta la calea Kung Fu, isi spurca mostenirea sau corupe scopul ei original, este tras la raspundere. Stiam ca familia mea va organiza un conciliu care sa ma abordeze, asteptandu-se sa-mi retrag renuntarea la artele martiale si sa le caut iertarea. Aveau sa-mi trimita un adversar cu care sa ma lupt, dovedind din nou ca sunt demn de titlus si mostenirea mea. Daca refuzam provocarea, urmam sa fiu vanat si fortat sa ma supun, poate chiar ucis.

Au trecut mai multe saptamani pana cand av enit scrisoarea. Era din partea verisoarei mele, Si Kwon. Tonul ei era rece si dur. Mi-a spus ca bunicul meu a murit. Avusese 95 de ani. Kwon mi-a scris despre rusinea care am adus-o in familie nefiind alaturi de ei pentru a-m arata respectul fata de stramosi in acel moment. Scrisoarea a continuat, cerandu-mi sa renunt la credinta crestina si sa continuu invatatura onorabila a mostenirii mele. Ca singur descendent de parte barbateasca al lui Cheung Ling Soo, onoarea familiei noastre statea doar pe umerii mei. Era exact cum prevazusem.

Noutatile despre moartea lui Lowsi m-au tulburat. Nu stiam cum trebuia sa ma simt. Il urasem toata viata mea, totusi isi lasase o amprenta in mine. Imi daduse o identitate. Stiam ca, prin moartea lui, murea si ceva din mine. Mai mult decat atat, refuzand cerintele lui Si Kwon, stiam ca imi voi taia complet si definitiv legaturile cu familia mea chineza. Ce insemna de fapt aceasta? Puteam sa-mi traiesc viata, uitandu-ma mereu peste umar? Era posibil ca familia mea sa angajeze Triadele pentru a ma vana. Totusi, noua mea viata, credinta si protectia Dumnezeului meu erau atat de reale si mult mai puternice decat to ce ma invatase bunicul meu. Nu mai era cale de intoarcere. Imi imaginam figura bunicului meu si incercam sa-mi amintesc momentele mai bune petrecute impreuna si respectul pe care il avusesem penru el in ultimii ani. Am ramas amortit emotional.

S-a raspandit zvonul ca Alcaponey imi scapase si ca mi-am intors spatele caii Kung Fu. Unii dintre nebuni au incercat sa profite, insa Dumnezeu a continuat sa ma proteeze intr-un mod miraculos. Printre oamenii mai sanatosi la cap pream sa-mi casting un respect adanc. Se parea ca transformarea caracterului meu era evidenta si, in acelasi timp intriganta.

Cu cativa ani in urma, ziarele din Chicago relatau despre un curier dintr-un restaurant chinezesc care s-a dus la o banca sa schimbe 500 de dolari. Restaurantul avea nevoie de 250 de dolari in monede si de 250 in bancnote de 1

dolar. Casierul a luat din greseala un teanc de bancnote de 100 de dolari si i-a dat curierului 250 de dolari in monede si 25000 de dolari in bancnote.

Curierul a sesizat imediat eroarea, insa observand sansa ce i se oferea, nu a spus nimic. Apoi s-a intors la restaurant, gandindu-se ca a facut o mica avere.

Casiera, cand si-a descoperit greseala, nu a putut identifica persoana careia ii daduse bancnotele de 100 de dolari. Insa isi amintea cum mirosea. Si-a dat seama dupa miros ca acel curier lucra intr-un restaurant chinezesc. Nu-si amintea doar aroma, ci a putut chiar sa faca si legatura cu restaurantul unde lucra el. Cu ajutorul politiei, au localizat restaurantul si l-au identificat pe curier. El a fost imediat concediat si banii au fost recuperati.

Ma gandeam la aceasta intamplare in timp ce studiam Biblia, descoperind ce inseamna sa-l urmezi cu sinceritate pe Cristos. Apostolul Pavel scrie: „In adevar, noi suntem, inaintea lui Dumnezeu, o mireasma a lui Hristos printre cei ce sunt pe caleamantuirii si printre cei ce sunt pe calea pierzarii" (2 Corinteni 2:15). Mireasma despre care vorbeste apostolul Pavel nu este detectabila cu ajutorul nasului. Este una care este simtita de cei care intra in contact cu noi.

Mireasma este de obicei produsul unei activitati. Eram obisnuit cu mirosul de transpiratie din antrenamentele mele de Kung Fu.Cand mananci usturoi, respiratia iti miroase a usturoi. Daca te dai cu prea mult cu parfum, mirosi ca raionul de parfumerie al unui magazin. In acelasi fel, cand Il slujesti pe Isus si o faci intr-un spirit de iubire si smerenie, incepi sa prinzi mireasma lui Cristos.

Aproape in fiecare zi conversam cu noi prizonieri si chiar cu unii varianos. Multiveneau la mine cu intrebari si probleme. Majoritatea erau infranti de viata, aveau tot felul de dependente oribile sau probleme de familie si deileme care iti rupeau inima. In mod miraculos, se parea ca primeam intelepciunea de care aveam nevoie pentru a-i ajuta. Cu unii ma rugam si citeam Biblia, arandu-le modul in care Dumnezeu ne vorbeste in mod direct, prin scriptura. Am continuat sa indemn pe fiecare sa-i trimita un ordin de vizitare lui Michael Wright, stiind ca el putea sa-i ajute, asa cum ma ajutase si pe mine.

Intro zi am primit o scrisoare de la Michael cu ceva vesti proaste. Primise un anunt din partea inchisorii ca nu mai avea voie sa ne viziteze. IN acel moment el vizita zece fylakismenos si unii din membrii bisericii lui le vizitau pe femeile intemnitate. El era ancora noastra de salvare. Puteam sa-mi dau seama dupa tonul scrisorii ca era disperat si suparat, insa ne-a indemnat sa ramanem tari. „Petreceti timp in rugaciune, ne scria el. Cautati intelepciunea lui Dumnezeu in aceasta situatie. Daca este voia Lui rugati-va sa ma pot intoarce in curand." Stiam ca Michael se daruia complet in sustinerea noastra. De fiecare data cand ne vizita,

facea un drum de doua ore dus-intors prin caldura sufocanta a Ciprului. De multe ori trebuia sa traga pe dreapta pentru a se odihni in drum spre casa. Fiecare intalnire il lasa epuizat de povara vietilor pe care incerca sa le atinga. Totusi, el continua, imputernicit in slabiciunea lui de Dumnezeu pe care il slujea.

Ii datoram viata mea lui Michael. Daca nu m-ar fi vizitat, nu as fi auzit mesajul lui Cristos. Am adunat repede un grup de oameni. Am frant painea, I-am multumit lui Dumnezeu pentru jertfa Lui, apoi am cazut in genunchi, implorandu-L sa-l lase pe Micahel sa ne viziteze in continuare la inchisoare.

Am depus o cerere de audienta la chowishi si, dupa mai multe zile de rugaciune, m-am trezit in fata lui, incercand sa-mi pledez cauza.

-Am auzit lucruri bune, tony, mi-a spus el. Varianos imi spun ca esti un om schimbat.

-Da. Sunt un crestin acum.

-Asta inseamna, cum ii spuneti voi, „nascut din nou”?

A dat din mana batjocoritor si s-a strambat.

-Da, i-am spus eu.

Tanjeam sa-i spune mai multe, dar ii cunosteam jocul. El isi batea joc de mine si stiam ca sunt pe teren periculos.

-Domnule, m-am aventurat eu, vorbind in greceste, multi oameni sunt ajutati de vizitele lui Michael Wright.

Si-a sters spranceana cu batista si a facut un gest, indemnandu-ma sa continui.

-Sunt sigur ca variano v-au spus cat de calmi sunt acum multi dintre barbati. Nu vrem sa va facem necazuri. Este mult mai putina violenta in blocul nostru.

-Da, asta am auzit si eu.

-Atunci va rog, domnule, lasati-l pe Michael sa ne viziteze din nou, i-am spus eu, sperand si rugandu-ma ca inima lui sa se inmoaie.

Dupa doua saptamani, lui Michael i s-a permis din nou sa vina la fylaki. I-am multmit lui Dumnezeu pentru raspunsul primit la rugaciunile noastre. Nu doar ca Michael a putut sa ne vizitezi, ci a primit si o permisiune speciala de a intra in biblioteca, unde putea conduce grupuri de studiu. Venea si Richard Knox, aducandu-si trompeta si conducandu-ne in imnuri si cantece de lauda. Nu voi uita niciodata acele intaniri.

Totusi, acestea au fost obtinute cu un pret. Ispasisem aproape doi ani si jumatate din sentinta mea de trei ani. Cu totii se asteptau sa fiu eliberat in orice zi, prin gratiere. Din nou, am mers in audienta la chowishi.

Avea acelasi ranjet pe fata.

-Inca aud lucruri bune, Tony. Si il aveti pe omul vostru, Michael Wright.

-Da, domnule, va multumesc.

Ma intrebam de ce vorbea despre aceasta, mai degraba decat despre eliberarea mea.

-Domule, m-am aventurat eu. Ma intreb cand voi primi anuntul eliberarii mele. Nu ar trebui sa fiu gratiat in curand?

Chowishi a ranjit cu rautate.

-Ei bine, il ai pe predicatorul tau si am fost foarte bun cu tine…

A lasat cuvintele sa rasune un timp, ca si cum se astepta la mai multe laude si multumiri. Eu n-am spus nimic.

-Dar, vezi tu, autoritatile au luat foarte in serios ceea ce-ai facut tu.

-Domnule?

-toate invataturile astea din Biblie, ai predicat erezii si pentru asta ti-ai pierdut gratierea. Vei ispasi intreaga sentinta de trei ani.

Eram enervat, dar deloc surprins. Michael imi spusese despre amenitarea bisericii Ortodoxe Grecesti, care era foarte puternica in fylaki. Nu puteam si nu voiam sa raman intr-o stare de manie. Mai aveam o multime de oameni de atins cu mesajul Evangheliei si stiam ca vizitele lui Michael puteau fi oprite in orice moment.

In fiecare dimineata, in liniestea dinaintea rasaritului, vorbeam cu Dumnezeu. Ma rugam pentr umulti prizonieri pe nume, facand cereri detaliate. Multe rugaciuni erau ascultate imediat, insa cu fiecare zi, inima mea suferea tot mai mult. Era o nevoie atat de mare printre barbati. In unele zile simteam aproape o durere fizica atunci cand ochii mi-au fost deschisi fata de durerea adanca si tortura prin care oamenii obisnuiti au fost transformati in criminali, violatori si nebuni. Aici, in mijlocul mizeriei, al zgomotului, al mirosurilor grele si al degradarii umane erau oameni disperati, chinuiti cu adevarat.

Inchisoarea avea o tamplarie si o tiparnita, unde lucrau unii dintre cei mai capabili si mai priceputi prizonieri. Majoritatea dintre noi aveam o forma sau alta de slujba. Slujba mea era de obicei sa fac curat sau sa servesc mancarea. Dintr-un anumit motiv, lui Gazantha, barbierul arab, i s-a permis sa-si organizezeafacerea in zona tamplariei.

-A, tony, prietenul meu, stai jos, m-a intampinat el, cu zambetul lui larg. Vrei ca de obicei?

-Da, prietene, ma simt curajos astazi. Ai grija sa nu-ti alunece totusi lama.

A, doar stii ca te rad mai bine ca oricine din Nicosia.

Am ras si am discutat impreuna in timp ce a inceput sa-mi rada barba. Prin oglinda mica si crapata i-am privit pe oameni cum lucrau la masinile atelierului de tamplarie. Era mult zgomot: masinile, oamenii care strigau unul la altul, cantecele. Atentia mi-a fost atrasa de Kyriacos, un grec mic de statura. Statea nemiscat langa un circular. L-am privit catva timp. Nu lucra la acea masina, ci doar se uita fix la cutitul ei rotativ. Totul se desfasura „normal” imprejurul lui. Gazentha a continuat sa vorbeasca, insa dintr-odata m-am tulburat. Nu-mi puteam luat ochii de la Kyriacos. Ingrozit, priveam cum isi pune mana incet in acel cutit. Unul cate unul, degetele lui au inceput sa cada pe jos. El abia daca a ttresarit si n-a scos nici un sunet. M-am invartit pe scaun si am zburat spre el.

Observand agitatia, ceilalti muncitori au lasat tot ce faceau. Cand au vazut ce s-a intamplat, multi dintre greci si arabi au inceput sa se tanguiasca si sa-ri rupa hainele de groaza. Kyriacos a ramas in picioare, ca intr-o transa, cu mana lui inca ridicata. Masina inca mergea, acoperindu-i pe toti cu stropi de sange. Zgomot. Haos. Panica. Nimeni nu stia ce sa faca. Lacrimile au inceput sa-i curga pe fata lui Kyriacos, apoi a scancit si a dat sa se prabuseasca.. Un chowishi care era in atelier l-a prin chiar inainte sa se prabuseasca pe pardoseala de piatra si a chemat ajutoare. IN acel haos, am scormonit prin rumegusul patat de sange, cautandu-i degetele sectionate.

A fost o experienta ingrozitoare. Fylaki putea coduce pe orice om la nebunie. Kyriacos aflase ca sotia lui avea o aventura. Isi pierduse de curand unele privilegii, vopeselele si hartia. Acest lucru il aruncase dincolo de marginea prapastiei. Asemenea acte ingrozitoare si deliberate de autodistrugere erau mult prea comune.

Violenta era la tot pasul, insa varsarea de sange si teroarea care imi provocau odata placere, acum ma ingretosau profund. Fylaki era o cutie cu iasca. Problema unui om putea aprinde cu usurinta fitilul si, inainte sa-ti dai seama ce se petrece, isbucnea o lupta teribila in acea aripa. Cand se declansa lupta, ma adaposteam repede in celula mea. A existat o vreme cand abia asteptasem ocazia sa-i bumbacesc pe prizonierii care ma calcau pe nervi.

Toti se foloseau astfel de luptele iscate. Da, acele lupte erau printre prizonieri ca niste uriase eliberari, insa ele erau sangeroase si violente, iar acum stiam ca trebuie sa ma tin departe de ele.

Vara anului 1992 a fost ingrozitor de calda si nu a contribuit deloc la buna dispozitie din aripa noastra. Oamenii erau iritabili si agitati si multi dintre noi stiam ca aparusera noi probleme intre palestinieni si greci. Cand acestea au erupt, au fost multe victime. Ca de obicei, diferitele factiuni au fost izolate unele de

altele si m-am trezit din nou ca-mi vizitez prietenii palestinieni in celulele de izolare.

-Va fi o ancheta, mi-a spus Ian Davidson in timp ce-i duceam Lamarina.

Gardienii din ziua aceea erau in regula – nu ne deranjau.

-De ce, ce s-a intamplat? Am intrebat eu.

Un grec a fost ranit grav. Se spune ca nu-si va reveni.

-Asa. Si ce anume e deosebit cu aceasta ocazie?

-Era un om cu influenta. Ceva politician, cred.

I-am intins un ou fiert care arata cam cenusiu si o farfurie cu rosii stricate pe jumatate.

-Cat o sa mai suportam asta, Tony? A zambit el.

-ti-am pus o comanda de placinta si o halba de bere asa ca pana maine cred, l-am tachinat eu.

-Stiai ca sunt niste jurnalisti care dau tarcoale pe aici?

-Da?

-Au incercat sa se dea drept autoritati, dar nu au ajuns prea departe.

-Totusi, e bine de stiut c a lumea de afara nu ne-a uitat.

-Da, insa acest lucru ar putea avea repercursiuni pentur cauza. Nu avrem ca numele noastre sa apara din nou prin ziare.

-Nimeni nu va vorbi, nu-i asa?

-Se zvoneste ca avem deja un turnator. Trebuie sa aflam doar cine este.

Un variano a venit spre mine.

-S-a scurs timpul, prietene, i-am spus eu. Ne vedem maine.

M-am chnuit sa intorc Lamarina.

-Nu uita de placinta si de o halba de John Smith's Best, mi-a spus Ian facandu-mi din ochi.

Cateva zile mai tarziu m-am trezit ca vorbesc in soapta cu Adly, unul dintre fratii de arme ai lui Ian. El era unul dintre liderii grupului. Fusese la un moment dat garda de corp a lui Yasser Arafat si era un membru respectat al OEP*. Imi devenise un fel de prieten, insa stiam ca o astfel de legatura poate fi periculoasa. Adli insemna ceva pe o bucata de hartie cand i-am servit mancarea. Mi-a inmanat biletul printre gratii, uitandu-se la mine cu subinteles.

*Organizatia de Eliberare Palestiniana [n.trad.]

-Asta e omul, Tony, mi-a spus el pe furis. Turnatorul.

-Ce?

-Turnatorul. Din propria noastra tara, a scuipat el.

-Ce, un palestinian?

-Da, a spus el in soapta, dar nu e unul dintre noi.

A batut cu degetul pe tampla, aratand ca tradatorul nu era destul de inteligent pentru a face parte din elita intemnitata a OEP.

-Oricine uraste un turnator, Tony. Trebuie sa-l punem la punct.

-Adli, tu stii ca eu nu…

-Hai, tony, m-a intrerupt el. Suntem prieteni. Nici unul dintre noi nu paote face asta de aici, intelegi? Trebuie sa i se dea o lectie serioasa.

Spre eliberarea mea, un variano a strigat la mine sa merg mai departe. Am pus bucata de hartie in buzunar si, fara sa ma uit la Adli, am dus Lamarina inapoi spre lumina. Nu m-am uitat niciodata la numele de pe hartie. A ajuns direct in foc.

Nu voiam sub nici o forma sa ma implic in asa ceva. Insa trebuia sa-mi dau seama ca vor fi altii mai mult decat dispusi sa o faca.

Cateva zile mai tarziu, ma plimbam prin curte. Aerul era ceva mai racoros si era o eliberare bine venita dupa acele luni de caldura ingrozitoare. Doi palestinieni, Hussain si Yousef, au trecut pe langa mine. Nu le-am ddat nici o atentie. M-au salutat. Am zambit si, pierdut in gandurile mele, m-am plimbat in jurul perimetrului curtii. Cand am ajuns din nou in dreptul lor, m-am oprit. Ce faceau? Cel mai tanar dintre ei, Hussain, isi trasese camaradul cu spatele pe o banca, tragandu-l de par. Statea deasupra lui, lovindu-l cu mana in fata. Ingrozit, mi-amdat seama ca avea un cutit. Pentru un moment nu m-am putut misca. Tanarul il ciopartea si-l taia innebunit pe Yousef, iar acesta lovea cu picioarele si striga in timp ce sangele ii tasnea din fata.

-Stop! Stamada! Hallus, hallus! Am strigat eu.

Am fugit, dar pana sa ma apropii, Hussain fugise inapoi in blocul de celule. Trupul lui Yousef a cazut de pe banca, tremurand si pierzandu-si cunostinta. Fata lui era acoperita de sange. L-am tras pe podea si mi-am dat seama ca nu mai respira. Antrenamentul meu in protectia apropiata a intrat in actiune. Printre trasaturile lui distruse, am incercat sa-i gasesc gura. Am expirat puternic in el.

-Te rog, Dumnezeule, adu-l inapoi.

Am auzit pasi fugind spre noi si am continuat sa incerc sa-l resuscitez. Corpul lui s-a smucit si el a varsat sange peste mine.

-Asteptati, le-am spus eu la varianos, care au fugit sa ma ajute.

L-am pus pe Yousef pe o parte si l-am asezat intr-o pozitie din care sa-si revina. Au sosit si brancardierii dupa cateva momente. Abia atunci am inceput sa tremur. Ii salvasem viata, insa cine stie cum avea sa-si revina dupa acel atac.

In mijlocul unei asemenea violente, am inceput sa vad cu claritate felul in care Dumnezeu proteja grupul de noi crestini. Ne traiam vietile sub amenintarea

continua a cutitelor; a nebunilor care puteau arunca oricand ulei incins sau apa fierbinte cu zahar pe fata noastra. Era usor sa te increzi in Dumnezeu cand te aflai in fylaky. Nu te puteai indoi cu privire la protectia si binecuvantarea Sa cereasca.

Momentul eliberarii mele se aproapia. Ispasisem cei trei ani de detentie. Stiam ca Dumnezeu imi pregateste o cale. El avea un plan. Intr-un fel, adanc in sufletul meu, stiam ca trebuia sa tai orice legatura cu trecutul meu. Se parea ca Dumnezeu imi spunea sa ma incred doar in El, sa renunt la fostele mele contacte si sa o iau de la inceput, sprijinindu-ma complet pe El. El Si-a aratat puterea fata de mine imediat, ajutandu-ma sa trec peste niste probleme stringente. Pasaportul meu expirase si aveam nevoie de bani pentru a iesi din tara. Erau o multime de oameni care putrezeau inca in fylaki la mult timp dupa ce sentinta li se incheiase, pentru ca nu aveau bani sa plece.

Michael Wright si Richard Knox m-au vizitat pentru ultima data in inchisoarea centrala din Nicosia.

-Urmatoarea data cand vom fi impreuna, vom fi afara, a zambit Michael.

-Am contactat Ambsada Britanica si tiam aranjat sa ai un nou pasaport, mi-a spus Richard. De asemenea, iti las un bilet de avion, pen umele tau, la biroul inchisorii. Poti sa le ridici miercuri pe amandoua.

Nu stiam cum sa-i multumesc. Am stat in liniste pentru un timp, iar Michael zambea din nou de i se lumina toata fata.

-Dumnezeu Se va ingriji de tine, Tony, mi-a spus el.

Am dat din cap, insa nu aveam nici o idee ce-mi statea inainte.

-Am luat legatura cu prietenul meu, Cor Bruins, mi-a spus Richard. Am fost misionari impreuna in Liban.

Il mai auzisem pe Richard vorbindu-mi despre olandez si despre familia lui.

-Fiica lui Cor, Carolyn, s-a oferit sa aiba grija de tine cand te intorci in Anglia.

Richard a scos un plic mic din buzunarul hainei lui. Inauntru era o poza de familie. Zambeau cu totii.

-Ea este Carolyn si el e sotul ei, John, mi-a indicat Richard, iar ei sunt copiii lor, Anna, de doi ani, si bebelusul Joshua.

Dintr-odata mi-am dat seama cu durere de inocenta si frumusetea familiei. Richard a continuat sa vorbeasca despre ei.

-Locuiesc in New Malden, Surrey, si fac parte dintr-o biserica baptista…

-Ei stiu cine sunt, ce am facut? L-am intrerupt eu.

Eram nelinistit si tulburat. Richard a zambit cu convingere.

-Tine minte, Tony, „nu este nici o osandire pentru cei ce sunt in Cristos Isus”, mi-a spus el, citandu-mi din Scriptura. Sunt o familie crestina extraordinara.

Nu te vor judeca. Stiu ca vei fi eliberat de aici si au promis sa te ia de la aeroport si sa te duca in casa lor.

A bagat din nou mana in plic si a scos o mica scrisoare. Era de la Carolyn si John, in care spuneam ca abia ateapta sa ma intalneasca. Desi cala lor era mica, ma asigurau ca ma voi simti confortabil si voi fi foarte binevenit la ei. Eram coplesit de generozitatea acestor straini.

# Capitolul 13

Era 11 noiembrie 1992. Ziua eliberarii. Cu mult inainte de rasaritul soarelui, mi-am inceput ziua in devotiune. La lumina slaba alumanarii, ma uitam la minunea din pagina. Titlul citirii din acea zi era „Cu adevarat slovozi". Ma delectam cu pasajul din Ioan 8:36. Era versetul meu. Stiam ca Dumnezeu m-a condus cu fiecare pas. Acum trebuia sa ma incred in El pentru viitor.

Am petrecut acea dimineata plimbandu-ma prin blocul de celule, vorbind cu cat mai multi oameni posibil, indemnandu-i sa-si predea viata lui Isus. Mi-a fost greu sa-mi iau la revedere de la prietenii mei. Trecusem prin atatea lucruri impreuna. Ziggy, Simone, Ian, Martin, Andreas, Hassan…Erau lacrimi in ochii lui Mohammed.

-Pastreaza-ti credinta, prietene, i-am spus eu. Suntem oameni liberi.

I-am strans mana si i-am lasat-o deasupra inimii, intr-o ultima imbratisare.

Am privit inca o data blocul, m-am intors si am inceput sa merge incet spre lumea dinafara.

In biroul lui chowishi m-am uitat printre lucrurile mele adunate intr-o plasa mica. Eram multumitor sa-mi pot pune niste pantofi decenti in picioare, desi ma strangeau putin dupa ce purtasem slapi trei ani de zile. Era o pereche de blujeans si o camasa polo neagra. Am stat pentru cateva momente, am contemplat si am atins cele trei mici carti rosii. Erau pline de nume, numere si adrese: toata munca mea din trecut si contactele mele in Kung Fu. Amintindu-mi de promisiunea facuta lui Dumnezeu, le-am aruncat in cosul de gunoi. Acum mi-am umplut plasa cu carti de studiu Emmaus, cu Biblia mea si cu alte cateva carti pe care Michael mi le adusese la inchisoare. Am lasat multe altele in urma la prietenii mei. Era totusi o carte pe care o voi pastra intotdeauna cu mine: Through Gates of Splendour (Prin portile splendorii). Am zambit in mine insumi, amintindu-mi noaptea din celula din arest cand l-am intalnit pe nigerian. M-am gandit de multe ori la el. Cine era el de fapt? Sa fi fost el oare cineva trimis de Dumnezeu, poate chiar un inger? Eram sigur ca isi scrisese numele si adresa din Lagos in interiorul copertei cartii. Da, vazusem asta in acea noapte, cu propriii mei ochi. Totusi, de atunci, i-am cautat insemnarile de multe ori. Nici o pagina nu fusese rupta, insa nu am gasit nici o urma a insemnarilor lui. Ramane inca un mister.

Chowishi mi-a dat un plic in care era pasaportul si biletul de avion. Pentru un moment mi-am amintit de zilele in care eram cu unitatea mea de protectie. Undeva intr-un cont din Elvetia era, si probabil inca mai este, un morman de pasapoarte false, cu numeroase nationalitati si indentitati. Procurarea de

documente false era ceva usor, daca cunosteai pecine trebuia. Acum aveam un pasaport eliberat de consulul Britanic, dar nu era facut foarte bine. Era si un bilet inauntru de la Richard: „Suntem recunoscatori unei doamne din ambasada pentru acest pasaport. Va trebui sal actualizezi cand ajungi in Anglia, dar iti va fi suficient pentru a iesi din tara.”

M-am scuturat, privind fotografia ingrozitoare pe care o facusem in inchisoare. L-am pus in buzunarul de la spate impreuna cu biletul spre aeroportul Heathrow din Londra.

-Sa mergem, le-am spus eu la varianos.

Cinci politisti m-au escortat la aeroportul Larnaca. In Cipru, eram pus pe lista neagra pentru Cipru in urmatorii cinci ani si ei trebuiau sa se asigure ca parasesc tara. Din spatele masinii ma desfatam cu imaginile pe care le vedeam. Cerul albastru, copacii, muntii, femeile, copiii, mirosul de mare. Pastrasem aceste imagini in minte timp de trei ani lungi. Acum le vedeam din nou pe viu. Simturile imi erau sporite in timp ce ma desfatam cu lumea din afara, cu toate lucrurile carora le dusesem dorul.

Am fost tinut intr-un birou de politie de la aeroport pana cand avionul a fost gata de plecare. Dintr-odata, am auzit o voce familiara. Era Michael Wright. El si socrul lui venisera la aeroport sa-si ia la revedere. Mi-au adus un palton gros.

-A fost ideea lui Elizabeth, mi-a spus Michael cu un zambet. Mi-a amintit ca in Anglia e foarte frig.

Si-a deschis Biblia si mi-a citit cateva pasaje cheie, incurajandu-ma si zidindu-ma prin ele. Eram ca si un copil al lui, pregatindu-ma sa plec in lume. Despartirea noastra a fost emotionanta. Imi oferise atat de mult. Michael iesise din cladirea bisericii si plecase in cautarea sufletelor pierdute si a celor in nevoi. Parasind siguranta fratilor lui, s-a mutat intr-o tara straina, increzandu-se in chemarea lui Dumnezeu. Nu se confruntase doar cu bariere culturale, ci avusese si curajul sa se puna in bataia pustii. Inchisoarea centrala din Nicosia era caminul celor mai rai dintre oameni, ultimul loc din lume pentru un om atat de bun ca el. Si totusi fusese credincios. I-a iubit pe cei pierduti ca si Isus si le-a adus speranta si viata celor disprati si parasiti. Pe cat puteam eu intelege, el a facut exact ceea ce Isus ne-a chemat pe toti sa facem. Si-a pus propriile sale nevoi deoparte si s-a dus sa-i caute pe oamenii ca mine si sa le duca vestea buna a lui Isus cristos. Michael stabilise un standard dupa care urma sa-i evaluez pe multi dintre oamenii pe care aveam sa-i intalnesc in bisericile din Marea Britanie. Din pacate, acest lucru m-a trezit la o realitatea sumbra.

Am zburat cu multe avioane in viata mea, insa acum ma uitam cu uimire si mirare la luminile de jos, in timp ce avionul se ridica in nori. Erau atat de frumoase. Viata era frumoasa. Mi-am inchis ochii si m-am gandit din nou la cei trei ani. Eram implinit si multumit.

In timp ce avionul si-a inceput coborarea, membrele au inceput sa-mi tremure cu un amestec de teama si emotie. Pentru a ma calma, mi-am recitat in minte cuvintele Psalmului 23:

> Domnul este Pastorul meu: nu voi duce lipsa de nimic. El ma paste in pasuni verzi, si ma duce la ape de odihna; imi invioreaza sufletul si ma povatuieste pe carari drepte, din pricina Numelui Sau. Chiar daca ar fi sa umblu prin valea umbrei mortii, nu ma tem de nici un rau, caci Tu esti cu mine. Toiagul si nuiaua Ta ma mangaie. Tu imi intinzi mana in fata potrivnicilor mei…Da, fericirea si indurarea ma vor insoti in toate zilele vietii mele si voi locui in Casa Domnului pana la sfarsitul zilelor mele.

Dupa ce am trecut prin portile de sosire, i-am recunoscut imediat pe John si Carolyn Nunn si pe copiii lor. Mi-am dat seama cu durere ca trebuie sa fi aratat ingrozitor. Abia daca puteam sai privesc in ochi, insa ei m-au imbratisat ca sicum as fi fost um bembru al familiei cu care nu s-au mai vazut de mult. Nu prea stiam ce sa spun. Simturile mele erau bombardate cu viata. Dupa trei ani petrecuti in temnita, totul mi se parea mare si zgomotos, chiar inspaimantator. Calatoria cu masina mi-a facut rau la stomac, insa eram atat de recunoscator acestor oameni, acestei familii obisnuite, care radeau, discutau si incercau sa ma faca sa ma simt binevenit. Ajunsi in casa lor, inca ma mai simteam stanjenit. Eram aproape ametit. Era cald si simteam miros de mancare gatita. Erau fotografii de familie peste tot, scaune confortabile si fucariile copiilor pe covor. Era o scena atat de normala, si totusi atat de straniu si dificí de asimilat.

John mi-a facut un tur al casei si m-a lasat singur intr-o camera de oaspeti mica pe care mi-o pregatisera. Carolyn a strigat din bucataria ca cina va fi gata in cincisprezece minute. Mi-am dat seama dintr-odata ca-mi era ingrozitor de foame. Am stat pe marginea patului, am atins asternuturile moi, curate, si m-am uitat la imaginile de pe pereti, la prosoapele curate si la obiectele de toaleta care mi-au fost pregatite. Totul era atat de perfect, atat de nemeritat. „Oamenii acestia nu au nici o idee”, m-am gandit eu, observandu-ma in oglinda.

Am facut un dus cald si luxos. Trei ani de mizerie inpregnata s-au scurs prin sifonul dusului. Imbaierea in fylaki era o afacere periculoasa. Erau intotdeauna ochi flamanzi care priveau si a te dezbraca complet era o miscare foarte gresita. Nici la apa calda nu te puteai astepta prea mult. Cateodata nu aveam apa calda mai multe zile la rand, pentru ca mai apoi sa curga o apa ruginie pe tevile antice si sa ne luptam cu totii pentru un spatiu sub dusuri.

In bucatarie auzeam muzica la combina si Anna fugea de tatal ei care incerca s-o puna intr-un scaun inalt la masa.

-Vino si ia loc, mi-a zis, razand, observandu-ma cum stateam in usa. Fa-te comod, ca la tine acasa.

A luat-o pe Anna de glezne si a leganat-o cu capul in jos pana cand ea a strigat de bucurie. Apoi a intors-o si a pus-o in siguranta in scaun, langa mine. Ea s-a uitat la mine si aras, apoi s-a prefacut ca este timida ascunzandu-si fata si uitandu-se la mine printre degete.

Carolyn a intrat cu o cratita aburinda si a pus-o pe masa.

-N-o sa-mi cer scuze pentru ca am pus cratita pe masa, Tony.

M-am uitat la ea nedumerit.

-Tu nu esti oaspete, faci parte din familie si ma tem ca asa servim noi masa.

Apoi ne-a umplut farfuriile cu o mancare cu sos calda, care mirosea exraordinar. John I-a multumit lui Dumnezeu pentru mancare si am inceput sa mancam. Ma simteam atat de bine.

Familia Nunn era foarte ospitaliera, insa n-ar fi putut niciodata intelege cat de stranie si de dificila mi se parea aceasta viata „normala” de familie.Cateodata ma luptam cu faptul ca aveau atata incredere in mine. John pleca la munca si Carolyn ramanea in alta camera cu bebelusul Joshua, lasandu-ma singur in sufragerie cu fetita lor cea mica. Ma intrebam daca isi puteau imagina violenta pe care o traisem atata vreme.

Annei ii placea sa fie tachinata. Nu aveam nici un fel de experienta cu copiii, insa ea avea ceva care ma ajuta sa-mi calmez nervii. Intr-o zi, Carolyn era frustrata de cat de mult ii lua Annei sa-si termine micul dejun si a pus o clepsidra pe masa.

-Anna, trebuie sa termini pana cand se scurge tot nisipul, altfel va fi de rau!

A plecat din camera si Anna se uita fix la castronul de terci.

-Nu vreau, a spus ea, impingand farfuria si bosumflandu-se.

Nu stiam ce sa fac. M-am dus si m-am asezat langa ea.

-Haide, Anna, mananca. E delicios, i-am spus eu, nestiind cum sa reactionez.

S-a uitat la mine cu suspiciune. Am luat c lepsidra si am intors-o castigand cateva minute. Asta a facut-o pe Anna sa zambeasca.

-Sss, am spus eu, facandu-i din ochi.

-Sss, mi-a raspuns ea, punandu-si degetul pe buze.

Apoi a chicotit si a inceput sa-si manance repede terciul. Devenisem prieteni.

In acea duminica, in 15 noiembrie 1992, am mers cu toata familia la biserica baptista New Malden. Era ceva ce asteptam de multe luni de zile. Imi placea sa-l ascult pe Michael si pe ceilalti vizitatori vorbind despre bisericile lor si stiam ca ma voi bucura nespus sa ma intalnesc cu atatia crestini. S-au adunat in jur de trei sute de oameni. Pe tot parcursul slujbei eram coplesit. Intampinarea si muzica erau minunate, iar cand pastorul a inceput predica, am incercat sa ma agat de fiecare cuvant. La un moment dat, el i-a invitat pe oameni sa mearga sa-si spuna marturia. Eu stateam in scaun, tremurand, insa stiam ca Dumnezeu imi spunea sa ma misc. Cu teama, m-am ridicat si am fost invitat in fata. Balbaindu-ma si incurcandu-ma, am spus o parte a povestii mele. Era pentru prima data cand vorbeam astfel in public. Vorbisem cu multi oameni in inchisoare, insa atunci mi se paruse atat de natural, atat de necesar. Acum, in timp ce priveam la fetele zambitoare si infurajatoare, eram atat de emotionat, incat aproape imi venea rau la stomac.

Pana la incheierea acelei dimineti imi facusem deja multi prieteni noi si m-am inscris la cursurile pentru botez. De luni de zile visasem sa fiu botezat asa cum trebuie. In inchisoare, Michael Wright vorbea des despre botezurile pe care le facea biserica lui pe plaja din Cipru. Ian Reverezer, un tanar coreean, mi-a scris si mi-a povestit cum a fost botezat in mare. Eram foarte gelos. Am citit in biblie despre Ioan Botezatorul care L-a botezat pe Isus si stiam ca era ceva ce trebuia sa fac. Ori de cate ori se putea, ma botezam pe mine insumi cand faceam dus, murind in mod simbolic fata de vechea mea viata si iesind de sub apa un om nou, curat.

Intorsi, acasa, am pregatit masa de pranz pentru acea duminica. Au fost invitati doi musafiri, care au sosit impreuna. I-au imbratisat pe John si Carolyn ca pe doi prieteni buni. Phil era cam de varsta mea, avea un zambet larg si o strangere sanatoasa de mana. Ne-am imprietenit foarte repede; amandoi aveam in comun o pasiune penru motociclete. Sara si-a intins mana:

-Imi pare atat de bine sa te cunosc, a spus ea, uitandu-se drept in ochii mei. Am auzit atatea lucruri despre tine.

Eu m-am foit emotionat. Ea a zambit si acel zambet i-a luminat intreaga fata. In timpul pranzului am fost captivat de stralucirea Sarei. Imi placea atat de mult felul in care le vorbea altora despre ceea ce Dumnezeu facea in viata ei. Cu

totii pareau sa fie indragostiti de Isus si stiam ca acesta este mdiul in care trebuia sa fiu.

In acea prima seara, nu am reusit sa mi-o scot pe Sara din minte. Era minunata. Zambeam de fiecare data cand ma gandeam la ea.

-Ce faci? L-am intrebat eu pe Dumnezeu. Nu sunt pregatit pentru asa ceva.

Nu stiam unde duceau aceste lucruri, insa stiam ca Sara este speciala. Ma facuse sa ma simt atat de deosebit in acea dupa amiaza, iar eu voiam sa-i fac un dar. Mi-am luat pensulele de caligrafie si am inceput sa pictez.

Dupa cateva zile, am pornit spre casa Sarei. Ea locuia la ceva distanta, In Putney. Inchisoarea ma institutionalizase. Calatorisem in toata lumea si pregatisem o multime de itinerare pentru clientii mei in zilele in care eram angajat in protectia apropiata. Acum aveam emotii cand ieseam din casa. Abia daca puteam suporta gandul de-a ma urca intr-un autobuz sau intr-un tren. In ziua precedenta imi gasisem o slujba alaturi de un pictor si decorator local, pe aceeasi strada cu familia Nunn. Imi platise salariul pe o zi. Am dat toti banii pe o calatorie cu taxiul in Putney.

Cand am ajuns pe strada Sarei, inima imi batea cu putere. Ce faceam eu? Tineam tabloul in mana, infasurat in hartie maronie si aveam un buchet de flori. Mainile mi-au tremurat cand am intins mana sa sun la usa. Ea locuia impreuna cu alte patru fete toate studente, care urmareau sa fie profesoare. „Te rog, Sara, raspune la usa”, am soptit eu in timp ce ma foiam jenat in pragul usii. Nu a raspuns ea. In fata mea a aparut o blonda mica de statura care a zambit cu subinteles atunci cand am intrebat de Sara.

A aparut si Sara impreuna cu alte doua fete curioase din camera de zi. Sara a rosit.

-Tony, ce surpriza.

Nu stiam ce sa spun.

-Voiam doar sa-ti dau asta, m-am balbait eu.

I-am pus cadourile in mana si m-am intors sa plec.

-Stai asa, a spus ea, luata putin prin surprindere. Nu poti sa pleci asa. Macar intra si serveste o ceasca de ceai.

Asa am facut, desi inca nu ma oprisem din tremurat. Tremuriciul s-a oprit doar la multa vreme dupa ce am plecat din casa Sarei si m-am intors in New Malden. In acea seara am sunat-o si am invitat-o la cina.

In urmatoarele cateva saptamani ne-am intalnit de mai multe ori. Eram intotdeauna emotionat la maxim, insa vorbeam cel mai mult despre credinta

noastra comuna, iar acest lucru ma ajuta sa ma relaxez. Eram rusinat printre multi dintre noii mei prieteni, ma simteam chiar prost uneori, pentru ca treuise sa intru la inchisoare, in valea cea mai adanca a vietii mele, pentru a-L gasi pe Dumnezeu. Acum iat-o pe Sara, o fata frumoasa, draguta si inocenta, care-L iubise pe Isus toata viata ei. O invidiam pentru viata ei. Mi-a spus ca si-ar fi dorit sa-l cunoasca pe Dumnezeu in acelasi fel „real" cum Il cunoscusem eu. Nu puteam intelege. Nu as fi dorit nimanui sa treaca prin ce-am trecut eu. Sara nu Il „vazuse „ pe Dumnezeu cum Il vazusem eu. Insa eu eram complet uimit de „credinta ei oarba" si de marturia ei frumoasa.

Sara isi predase viata lui Isus pe cand era inca foarte tanara. Zambea cand isi spunea povestea.

-Imi placea sa merg cu tatal meu cand predica, mi-a spus ea. Nu era un pastor ordinat, insa in biserica noastra toti barbatii erau implicati in predicare. Intr-o seara, pe cand aveam 10 ani, am mers cu el si-mi amintesc ca a vorbit despre „vremurile de pe urma". Vorbea despre faptul ca lumea putea sa se sfarseasca in orice moment. Isus va venit, iar cei care nu cred in El vor fi lasati in urma.

Sara a facut o pauza si a tremurat.

-Gandul ca eu as fi putut sa ma aflu printre cei lasati in urma m-a speriat, a continuat ea. Stiam multe despre Isus si despre istorisirile Bibliei. Stiam ca trebuie sa cred in Isus pentru a fi mantuita. Eu chiar credeam in El, credeam dintotdeauna. Insa nu eram sigura ca-mi luasem un angajament corect. Ascultandu-l pe tatal meu in acea seara, am stiut ca trebuie sa rostesc rugaciuea despre care le spunea la toti.

M-am uitat la ea cu nerabdare si mi s-a parut ca vad lacrimi in ochii ei.

-Da, am spus acea rugaciune, Tony, a spus ea. Dar nu s-a intamplat nimic. Auzisem de atatea ori despre cum trebuie sas spui rugaciunea si viata ta se va schimba sau vei avea un sentiment extraordinar ca esti mantuit. Insa pentru mine, nu sa intamplat nimic.

-Nimic? Am intrebat eu, amintindu-mi de noaptea in care m-am rugat prima oara lui Isus in celula mea.

-Nu, nu a fost nici o stralucire calda, nici o voce din ceruri, nici un sentiment special. Nimic. M-am gandit ca am facut ceva gresit. Poate ca n-am spus cuvintele in ordinea in care trebuia sau poate ca nu am reusit sa-mi determin inima sa se roage cu destula sinceritate.

Sara a zambit usor.

-Am fost speriata aproape un an intreg, a continuat ea. In fiecare noapte stateam in pat, pandind orice sunet din jurul meu. Un sunet cat de slab imi era de ajuns, un scartait de scari sau o conversatie soptita, orice semn care sa ma asigure ca mama si tata mai erau inca in casa. Cateodata ma prefaceam ca am un acces de tuse. Mama venea repede pe scari la mine, iar eu stiam ca totul este in regula, ca nu ma parasisera. Cand era liniste, ma temeam ca Isus a venit si m-a lasat in urma.

M-am uitat la sara uimit. Ea a zambit.

-Pana la urma am gasit curajul sa le spun despre temerile mele mamei si tatalui meu. Dupa  aceea totul a fost bine.

-Cum? Am intrebat eu. Ce ti-au spus?

-mama mi-a explicat ca ei m-au protejat toata viata, ca nu au lasat sa fiu implicata in nimic rau care sa-mi influenteze viata intr-un mod gresit. Nu aveam cum sa fac o schimbare majora in viata mea…

-Insa a fi mantuit nu inseamna doar a trai o viata corecta nu? Am intrebat eu.

Eram deja ingrijorat. Trebuia sa fie mai mult.

-Tata mi-a amintit de temnicerul din Filipi din Faptele Apostolilor, a continuat Sara. Cand a vazut ca Pavel si Sila sunt eliberati din inchisoare dupa cutremur, el i-a intrebat: „Ce trebuie sa fac sa sa fiu mantuit?” Tata mi-a amintit raspunsul lor: „Crede in Domnul Isus si vei fi mantuit tu si casa ta.” L-am intrebat din nou pe tata: „Asta-i tot? Esti sigur ca asta-i tot ce trebuie sa fac?” el mi-a arata si alte versete din biblie care sustineau aceasi idee. Mi-a spus ca unii oameni trec prin experiente foarte dramatice cand se intorc prima data la Dumnezeu, insa nu este la fel pentru toata lumea. M-a asigurat ca doar credinta mea continua si increderea mea in Isus contau cu adevarat. Intr-un fel sau altul, era exact ce aveam envoie sa aud, a incheiat Sara.

M-am gandit la prietenii mei din inchisoare. Atat de multi dintre ei au venit la Dumnezeu cu vietile lor in ruine. Le-am spus Vestea Buna a Evangheliei cum am putut eu mai bine. Cateodata probabil am incurcat raucuvintele. Insa nu am cunoscut niciodata o „formula” sau o rugaciune standard. Nici unul dintre noi nu cunostea asa ceva. Ma intrista gandul ca Sara a stat treaza si s-a temut ca rugaciunea ei ar fi putut fi „gresita”. Stiam ca nu cuvintele contau, ca nici o rugaciune spusa din inima nu va fi ignorata de Dumnezeu. Mi-am amintit de invatatura lui Michael Wright: „Mantuirea este data, nu castigata. Isus a realizat deja mantuirea. Tot ce trebuie sa facem este sa credem in El si sa-I acceptam darul gratuit. Modul in care venim la El nu conteaza.”

Ascultand-o pe Sara, mi-am dat seama cat de diferite erau vietile noastre. Ea a fost crescuta intr-o familie iubitoare, cu o credinta care ar fi putut aproape sa-i vina de-a gata. Ii invidiam viata protejata, inocenta. Cum ar fi putut ea intelege cine eram si ce facusem in trecut? Eram atat de rusinat. Poate ca, de dragul ei, ar fi fost mai bine sa nu aiba nimic de-a face cu mine. Totusi avea ceva deosebit im nodul in care ma asculta, modul in carei mi punea intrebari si ma incuraja. Intr-un fel sau altul, ma facea sa ma simt valoros si pretios. Nu puteam sa renunt la prietenia ei.

Toata viata mea ca adult ma bucurasem de incredere de sine, pana la aroganta. Puteam intra intr-o incapere stiind ca, la un pocnet din deget, puteam avea controlul total. De cand plecasem din cipru, situatia se schimbase. Devenisem incredibil de emotionat, ma balbaiam si tremuram in fata oamenilor. Cred ca Sara mi-a observat jena. Eram de-a dreptul speriat sa o ating in vreun fel. Apoi, intr-o seara, m-a luat de mana. Prima reactie a fost sa-mi trag mana, insa inainte sa ma dumiresc, ea s-a apropiat de mine si m-a sarutat. Eram naucit. In safarsit tremuriciul s-a oprit si a fost inlocuit de o bucurie coplesitoare.

Dupa cateva luni, am plecat din casa lui John si Carolyn, in casa lui Alan si Irene Kirkham, un minunat cuplu mai in varsta din biserica. De acolo, mi-am inchiriat un apartament deasupra unei mici capele din Clapham Junction, numita „Oak Room”.Eram acolo doar de cateva zile, cand mi-am dat seama ca mai era doar un singur barbat in biserica. Restul congregatiei era formata din femei negrese de varsta mijlocie si mai in varsta. Am observat o usurare pe fata lui Joe Mcdonald cand m-a vazut. Deoarece biserica Crestina dupa Evanghelie este structa cu privire la rolurile barbatilor si ale femeilor, toate responsabilitatile de predicare cazusera pe umerii lui. Femeile reprezentau puterea din spatele lucrarii, insa cand trebuiau sa se impartaseasca din cuvant si din paine, ele trebuiau sa fie tacute. Ani la randul, Joe condusese cu credinciosie biserica, predicand si dimineata, si seara, pana cand sa epuizat comlet. In doar cateva zile, am mostenit majoritatea responsabilitatilor in lucrare. Spre disperarea mea, Joe a disparut complet de pe scena si eu am ramas cu intreaga responsabilitate. Eram in mare incuractura. Pana in acel moment, imi spusesem marturia personala de mai multe ori, insa o predica, a da invatatura si a conduce sujbele era cu totul altceva. Femeile erau exigene si ma corectau foarte repede, insa aveau har si stiam ca Dumnezeu ma pusese acolo pentru un motiv anume.

Crestinii dupa Evanghelie sunt faimosi pentru cunostintele lor biblice si am petrecut ore in sir studiind Scripturile si scriind predici. In primele zile, mi-am citit predicile cuvant cu cuvant, pana cand am castigat mai multa incredere in tehnicile

mele de predicare. Spre multumirea mea, Mike Livingstone, un nou-zeelandez inalt si atletic, mi s-a alaturat in scurt timp. Sosise in Londra la putin timp dupa mine si am devenit repede buni prieteni. Spre usurarea mea, a fost bine primit de femei si a preluat o parte din responsabilitatile de predicare. De multe ori stateam dimineata devreme si ne suneam unul altuia intamplari de viata. Ca si Sara, Mike fusese crescut intr-o familie crestina si era si el fascinat de intalnirea mea dramatica cu Cristos.

-Stii, odata ma simteam ca un crestin de mana a doua, mi-a spus el intr-o seara.

-Dar L-ai cunoscut dintotdeauna pe Dumnezeu. Cum poti sa spui asa ceva? L-am iscotit eu.

-Desigur, insa eram ingrijorat ca traiam cu credinta parintilor mei, nu cu a mea.

-Ce vrei sa spui?

-A trebuit intotdeauna sa depun mar eforturi pentru a-mi aplica credinta, pentru a putea spune ca este intr-adevar a mea, mi-a spus el. tu chiar te-ai intalnit cu Dumnezeu. Te-am auzit apunand ca nu mai ai nevoie sa-L vezi pe Dumnezeu la lucru in viata Ta pentru a crede in El.

-Asa e, i-am raspuns eu. Cand eram in inchisoare stiam ca ma protejeaza in orice moment al zilei. Altfel nu as fi putut supravietui.

-Dar eu n-am avut niciodata asa ceva. Nu a trebuit niciodata sa ma sprijin pe El, pentru ca viata mea a fost intotdeauna buna, a spus Mike.

De acum, eram obisuit cu acest fel de marturie. Era asemanatoare cu a Sarei, Nici Mike, nici Sara nu puteau intelege cat de mult ma uimeau. Nu-i puteam imagina ce inseamna sa traiesti cu o astfel de „credinta oarba". Totusi ei s-au liptat an de an, laudandu-l pe Dumnezeu, increzandu-se in El, slujindu-L.

-Si acum? L-am intrebat pe Mike. Tu n-ai putea face tot ce faci prin propira ta putere.

Amandoi simteam povara predicarii si a conducerii bisericii stiam ca eram sustinuti prin puterea lui Dumnezeu.

-Asta vreau sa spun, Tony, a zambit Mike. Povestea mea e foarte diferita de a ta, insa stiu ca credinta mea este reala; singura problema este ca nu-pmi amintesc un moment in care am fost „convertit", asa ca tine.

Acest lucru imi era dificil de inteles, insa stiam ca Mike era sincer.

-Explica-mi ce vrei sa spui, l-am rugat eu.

-Am fost crescut intr-o familie care-L iubeste pe Isus, asa ca am crescut, stiind ce inseamna sa fii crestin, intelegi, mai mult decat cineva care frecventeaza

biserica. Pana la varsta de 10 ani, eram sigur ca eram deja crestin de multa vreme. Stiam ca Il acceptasem pe Isus ca mantuitor; dificultatea era ca nu-mi aminteam cand mi-am dat seama de acest lucru si cand am facut aceasta alegere. Stiam doar ca, intr-un fel sau altul, am facut acfeasta alegere. Nu-mi puteam aminti o zi cand m-am increzut pentru prima data in Isus, in primul rand pentru ca nu-mi puteam aminti o zi in care sa nu ma fi increzut in El, a zis Mike zambind.

-Asta imi suna atat de straniu, am spus eu. Probabil din cauza ca viata mea a fost atat de gresita inainte, Dumnezeu a trebuit sa aiba un impact puternic asupra mea.

-Da, poate, a spus Mike. Unii oameni au asemanat convertirea cu o calatorie cu trenul intre doua tari, a continuat Mike. Daca esti treaz, stii exact cand ai trecut granita; dar daca dormi, nu-ti vei aminti cand ai intrat in tara ta de destinatie. Vei ajunge totusi acolo. In ceea ce ma priveste, nu-mi pot aminti cand „am devenit" un crestin.

-Asta nu te face sa ai unele indoieli? L-am intrebat eu.

-Cred ca asta e una din dificultatile cu care m-am confruntat de-a lungul anilor. Cand aveam 13 ani, eram sigur ca Dumnezeu mi-a cerut sa ma botez ca semn exterior al increderii mele in El. Asa ca am fost botezat. Insa mai apoi, in anii mei de adolescenta, am avut unele indoieli cu privire la validitatea credintei mele. Problema principala era ca nu reuseam sa-mi amintesc o data clara a convertirii mele, mai ales cand ma tot intalneam cu oameni a caror experiente cu Dumnezeu erau mai asemanatoare cu a ta.

Am zambit cu tristete.

-Si?

-Ei bine,, cred ca acele ingrijorari erau in majoritatea cazurilor rezolvate prin rugaciune. Nu-i nimic rau in a-ti cere din nou iertare, nu-i asa? A ras Mike. Cred ca cealalta problema consta in faptul ca neavand o „experienta dramatica" cu Dumnezeu, voiam sa-I pot demonstra existenta in mod stiintific. Stiam ca eu cred in El, dar era ca si cum voiam sa-mi demonstrez mie insumi si altora „de c" credeam. Am o minte stiintifica. Insa Dumnezeu nu poate fi demonstrat prin stinta clasica. Nu exista nici un experiment care sa demonstreze existenta lui Dumnezeu. Astfel, am acceptat in final ca exista desule indicii in lumea materiala care pot demonstra existenta lui Dumnezeu in domeniul spiritual.

-Ce vrei sa spui? L-am intrebat eu.

-Sa luam in considerare doar minunea universului. Apoi mai sunt marturiile celorlalti credinciosi. In final, a trebuit sa fac un pas mintal al credintei.

Am stat putin in liniste, gandindu-ne la ce a spus Mike. Admiram mult puterea acestei marturii.

-Cred ca n-am fost niciodata constient ca Dumnezeu facea lucrari mari si minunate in viata mea, a incheiat el linistit. Insa stiu ca m-a calauzit, m-a indrumat si m-a binecuvantat cu fiecare pas.

-Amin, am spus eu cu un zambet plin de incredere.

Biserica era o parte importanta a vietii mele, insa trebuia sa-mi castig existenta. In timpul zilei, faceam orice fel de munca pentru a-mi plati facturile si pentru a pune ceva bani deoparte. Cateodata imi era greu sa gasesc o slujba, insa nu ramaneam fara o slujba pentru prea mult timp. Lucram ca chelner, pictam, decoram, si faceam tot felul de alte lucruri. Pana la urma, mi-am gasit o slujba stabila la o companie de sercuritate. Mi-ar fi fost mai usor sa ma impluc din nou in protectia apropiata, insa acel lucru ar fi fost prea aproape de fosta mea viata. Imi iroseam intr-un fel talentul fiind doar un paznic, salariul era mic,,, insa imi placea munca si era relativ linistita. Slujba m-a dus in Kew Gardens si in alte obiective turistice din Londra. Nu-mi prea pasa cum imi castigam existenta. Forta mea conducatoare era Isus si faptul ca le spuneam si altora despre viata nooua pe care mi-o daduse. Ma rugam pentru ocazii de-a le vorbi oamenilor. Multe mi-au aparut in fata.

Nu a trecut mult timp pana cand compania de securitate si-a dat seama de experienta mea din trecut i protecia apropiata. Mi s-a oferit o promovare si am urcat repede in rang. Imi placea sa fiu bun in ceea ce faceam si stiam ca pot aduce imbunatatiri la modul in care se faceau lucrurile. Fara sa-mi dau seama, am devenit tot mai ambitos. Au trecut doi ani si mi-am schimbat de mai multe ori pozitia in companie, de fiecare data asigurandu-mi una mai buna. Inainte sa-mi dau seama, am ajuns manager senior in contractele nationale, aveam o masina de serviciu, un apartament de protocol in centrul Londrei si un salariu respectabil. I-am multumit lui Dumnezeu pentru ceea ce credeam ca este darul Lui. In acel moment, Sara devenise deja profesoara calificata si am inceput sa ne facem planuri de nunta.

Am petrecut multe sfarsituri de saptamana in casa parintilor Sarei in Essex. Trebuia sa le demonstrez o multime de lucruri. Ei erau iubitori, ma acceptau, insa eram foarte constient ca nu prea eram genul de barbat la care se gandeau ca viitor sot pentru fiica lor. Tot ce puteam sa fac era sa ma rog sa-l vada pe noul „eu”. Barbatul pe care Dumnezeu il modela si il cizela zi de zi.

Nu era intotdeauna usor. Desi abandonasem de mult stilul Kung Fu, acesta facea inca parte din mine. La un sfarsit de saptamana, ma bucuram sa stau mai

mult in casa lor. Planificasem sa prind un tren luni dimineata devreme. Cam pe la ora 5, David, tatal Sarei, s-a decis sa ma trezeasca cu o ceasca de ceai. Eu dormeam bustean. Intro fractiune de secunda instinctele mele cele vechi, intiparite adanc in mine, au preluat alerta defensiva, am sarit din pat in pozitia calului. Saracul David, abia daca si-a dat seama ce se intampla. M-am oprit exact la timp inainte sa-l atac. A reusit sa nu scape ceasca de ceai, tresarind surprins.

David rade de mai multe ori cand isi aminteste de acel incident, insa pentru mine el imi aduce aminte cu durere de vechea mea viata, care nu va putea fi niciodata stearsa in totalitate din fiinta mea. Kung Fu va fi intotdeauna „tepusul meu in carne". Folosind punctele de preiune de pe corp, pot sa omor un om in cateva secunde. Astfel de cunostinte sunt periculoase. Este ca si cum ai umbla peste tot cu o pusca incarcata. In primele zile, Sara mi-a spus de multe ori ca se simte in siguranta cand suntem impreuna. Nu era ceea ce voiam sa aud.

Din acea zi incredibila in care Dumnezeu Si-a demonstrat puterea cand m-am luptat cu Alcaponey, i-am descurajat intotdeuna pe oameni sa se implice i orice fel de arte martiale. In Occident, oamenii fac arte martiale in special pentru a se mentine in forma si pentru autoaparare, insa artele martiale sunt inradacinate intr-o spiritualitate care cred ca este indoielnica si periculoasa. „Calea" Kung Fu este o cale foarte diferita de adevarata cale a lui Cristos. Este o cale care construieste o incredere falsa de sine. Artele martiale fac apel la temerile, slabiciunile si mandria unei persoane. Calea lui Cristos este de-a elibera o persoana intr-o viata noua; libertate si siguranta in si prin El.

# Capitolul 14

M-am casatorit cu Sara in 22 iulie 1995. Mai devreme in acelasi an, prietena cea mai buna a Sarei, Helen s-a casatorit cu Mike. Din pacate, aceasta a insemnat ca si eu, si Mike am plecat din biserica Oak room la cateva luni unul dupa altul. Sara si Helen lucrau in Essex, aproape de casele familiilor lor. Fetele fusesera prietene din copilarie si amandoua familiile lor erau membre in Moorcrof Hall, om mica biserica locala.

Ne-am implicat in curand in viata de la Moorcroft. Din primele zile ale convertirii mele mi-am imaginat ca ori voi merge in China ca misionar, ori voi lucra in inchisori cu criminali periculosi. In schimb, m-am trezit ca o urmez pe Sara, in taberele de vara „Searchlight", iar eu eram uimit de cat de mult imi placea sa ma implic alaturi de el. Imi placea sa joc jocuri. Era ceva ce imi lipsise toata viata. Erau lupte cu apa si tot felul de alte jocuri sportive. Seara impartaseam Vestea Buna a lui Isus Cristos. Era usor. Copiii erau interesati si mi-am dat seama ca ma ascultatu.

Biserica Moorcroft Hall nu avea un program de evanghelizare si nu prea avea tineri. Nu dupa mult timp, Mike, Helen, Sara si cu mine am organizat un club de tineret la biserica. Stiam ca erau multi adolescenti care nu aveau altceva mai bun de facut decat sa-si piarda vremea pe strazi. Eram o echipa dinamica. Eu ma jucam cu ei, iar Mike predica un mesaj bun din Evanghelie. In fiecare vineri mergeam cu un microbuz in zona Basildon si ii luam pe copii pentru a-i aduce la biserica. Multi dintre ei si-au pus increderea in Isus Cristos.

Jamie era un baiat cu multe probleme. Avea 9 ani si era foarte mic pentru varsta lui Fugise de mai multe ori de acasa si intrase in bucluc. Nu avea incredere in nimeni si se balbaia foarte tare cand vorbea. Nu am stiut niciodata intreaga poveste a vietii lui, dar, la fel ca multi dintre copiii pe care i-am intalnit, provenea dintr-o familie dezbinata si mama lui se chinuia sa aiba grija de el. am construit relatii cu cat de multi parinti am putut, fiind foarte sincer cu faputl ca am fost in inchisoare. Acest lucru nu-mi prea afecta marturia. Multi dintre sotii femeilor erau in inchisoare si majoritaeta lor ne apreciau ajutorul in a-i tine pe copii lor departe de viata de strada.

Saptamana de saptamana, Jamie venea la clubul de tineri. Curand si-a adus fratele, pe John, si pe sora lor, Mandy. Ma gandeam de multe ori la cat de grea ar fi fost viata lui Jamie daca nu ar fi avut sustinerea noastra in acele zile speciale.

Becci Watson era o fata minunata pe care o luam in fiecare saptamana din Billericay. Clubul crestea si aveam deja nevoie de un microbuz si inca vreo doua

masini pentru a-i lua pe copii. Intr-o seara, tocmai imi incepusem jocul cand mi-am dat seama ingrozit ca am uitat-o pe Becci.

I-am lasat pe ceilalti sa se joace si am pornit in viteza, folosind toate cunostintele mele din sofatul de protectie, reusind sa fac drumul de douazeci de minute intr-un timp record. Becci inca astepta. Tremura de fig, dar m-a iertat. Asa era ea. Am discutat in masina, apoi am intrebat-o direct:

-Deci, Becci, ai ajuns sa crezi in Isus?

Dintr-odata s-a lasat o liniste adanca. Nu fusese intrebata niciodata direct. S-a uitat drept inainte, iar eu m-am uitat inainte pe sosea. Linistea a continuat pana cand am tras masina in parcarea bisericii. Eu mi-am desfacut centura de siguranta si am deschis portiera, cand Becci a spus pe neasteptate.:

-Da.

-Da? Am intrebat-o eu.

-Da, cred in Isus, a spus ea, uitandu-se in ochii mei.

Zambetul ei a inflorit tot mai mult si ochii i-au stralucit. A repetat din nou:

-Da, Tony, acum cred in Isus.

Becci ne-a spus martutia ei de multe ori in anii care au urmat. Intotdeauna spune ca si-a predat viata lui Cristos in seara aceea in masina. Astazi Becci este o evanghelista innascuta, care isi impartaseste credinta cu generozitate si a continuat sa fie o inspiratie pentru mine.

Au fost multi altii care si-au pus increderea in Isus si care doreau sa invete mai mult. Dupa intarlnirile de vineri seara, am organizat un grup de studiu biblic jo seara, in casa noastra. Nu aveam mult spatiu, insa gazduiam in mod frecvent de la zece pana la cincisprezece tineri in camera noastra de zi. Au fost zile minunate.

Intre timp, progresam foarte mult la serviciu. Primeam multe promovari si cresteri salariale; priveam inainte, alergand dupa urmatorul obiectiv. Inima mea era inca foarte aproape de oamenii din lume care nu-L cunosteau pe Isus, dar, uitandu-ma acum inapoi, imi dau seama ca atentia mea era impartita. Sara si cu mine ne amageam cu faptul ca Dumnezeu ne dadea toate aceste lucruri bune pentru a putea sa-I dam mult mai mult inapoi. De fapt, nu asa stateau lucrurile. Slujba mea devenea  din ce in ce mai solicitanta si de multe ori ma tinea departe de Sara, de biserica si de lucrarea la care stiam ca Dumnezeu ma chema. Fara sa-mi dau seama, am devenit ceea ce acum numesc un „crestin confortabil”.

Cu doar putini ani in urma, eram foarte server cu felul de om care devenisme. Cand am ajuns prima data in Anglia, abia am asteptat sa ma implic in biserica. In inchisoare, citisem despre biserica primara din Noul Testament si mi-am imaginat cum ar putea sa fie. Urma sa fie darul lui Dumnezeu pentru mine

Desigur, dupa supravietuirea spirituala din Cipru, era un mare premiu sa pot fi alaturi de alti crestini. Totusi, odata cu trecerea timpului, am fost tot mai deziluzionat de bisericile pe care le-am vizitat. Da, oamenii puteau sa fie iubitori, binevoitori, entuziasti si sa se sustina unii pe altii, insa in ansamblu erau foarte preocupati de propriile lor vieti. Se rugau pentru cei saraci si nevoiasi, dar putini pareau sa fie dispusi sa-si impartaseasca credinta cu cei din afara zidurilor bisericii.

Am citit in Biblie, la Marcu 16:15, unde Isus le spune ucenicilor Lui: „duceti-va in toata lumea si propovaduiti Evanghelia la orice faptura.” Este o porunca a lui Isus, adresata la fel de mul crestinilor de astazi ca si celor din timpurile biblice. Totusi, nu am vazut prea multi oameni urmando-o. Fusesem mantuit si transformat de catre Dumnezeul Atotputernic. Era de neconceput sa nu fac tot ce-mi statea in putinta pentru a-i convinge si pe altii de adevarul lui Isus Cristos. Mi-am imaginat ca acest lucru se aseamana cu decoperirea unui remediu pentru cancer. Am tine noi un astfel de remediu departe d erestul lumii? Nu. Insa eu gasistem mult mai mult decat atat. A spune lumii despre Isus mi se parea a fi o chetiune urgenta si nu-mi puteam da seama de ce atat de putini pareau sa fie de aceeasi parere.

Dupa sase sau sapte ani, si eu eram prin in capcanele unei vieti bune. Am intrat intro salbaticie spirituala, fara ca macar sa-mi fi dat seama. Ma asteptau multe incercari in viitor.

Pana in vara anului 1999, Mike si Helen s-au mutat in cealalta parte a autostrazii M25, in Berkshire, unde lui Mike, i s-a oferit o slujba buna. Grupul de tineri era inca puternic, insa Sara si cu mine ram frustrati de viata noastra de biserica. Eram singurii de viarsta noastra din Moorcroft Hall si tanjeam dupa o comuniune mai semnificativa. Eram siguri ca Dumnezeu ne intelegea nemultmirea. Desigur, L-asm laudat pentru raspunsul la rugaciune atunci cand mi s-a oferit o slujba in Feltham. Primeam mai multi bani si ne-am putut permite o casa frumoasa intr-o zona mai buna.

Cat de nesabuiti am fost. Privind acum inapoi, imi dau seama ca grija lui Dumnezeu pentru noi nu a constat intr-un salariu mare si intr-o casa frumoasa. Aceste lucruri nu erau decat niste capcane pentru o viata confortabila. Grija lui Dumnezeu consta in oamenii pe care ii slujeam deja in Essex. Copiii aveau nevoie de noi, iar noi i-am parasit. Da, i-am integrat in biserici locale si ne-am asigurat ca se va ocupa cineva de ei, dar in ultima instanta, noi ne-am urmat calea noastra, nu pe a lui Dumnezeu. Ce bine ar fi fost daca ne-am fi dat seama de acest lucru atunci!

La cateva saptamani dupa ce ne-am mutat in cealalta casa, mi-am pierdut slujba.”Care era planul lui Dumnezeu in aceasta situatie?” m-am intrebat eu. Totusi, imi construisem un CV bun si stiam ca nu va dura mult pana cand ne vom pune din nou pe picioare. Dupa cateva luni, mi-am gasit o slujba mai buna ca director de marketing pentru o companie de securitate din centrul Londrei. La putin timp dupa aceea, am aflat ca Sara era insarcinata cu primul nostru copil. Viata parea buna. Eram convinsi ca suntem in locul potrivit.

Am devenit lider de tineret in biserica evanghelica locala si m-am pornit sa formez un grup de tineri cu adolescentii din zona. Acest lucru nu s-a realizat fara lupta. M-am confruntat cu lupte frustrante cu unii membri din biserica.

-Cred ca sunt doar ingrijorati ca multi oameni vor uza covorul, glumeam eu sarcastic cu Sara.

M-am hotarat sa nu renunt. Voiam sa-i indemn la actiune, rusinandu-i, aratanduple ce se poate face si ce trebuie facut. In cateva luni aveam un clubde tineri infloritor.

Desigur, prin intermediul clubului, multi tineri care parasisera biserica s-au intors si si-au adus si prietenii. Ceilalti membri au inceput sa observe acest lucru. Insa era prea putina pasiune pentru evanghelizare. Fara sa fiu descurajat, am continuat ca un taur intr-un magazin de portelanuri. Evanghelizarea era porunca lui Isus si eu aveam s-o fac, cu ei sau fara ei. Aveam multe de invatat. Dumnezeu era gata sa opreasca totul.

Intr-o luni seara la inceputul luni martie, in anul 2000, unul dintre baieti din grupul de tineri a venit acasa la noi. Am descutat si m-am rugat cu el pentru unele dificultati pe care le avea la scoala si mai tarziu l-am condus acasa cu masina. La intoarcele, m-am decis sa ma opresc la un restaurant chinezesc si sa comand ceva mancare pentru acasa. Fusese o zi lunga si eram obosit.

Mici stropi de ploaie au inceput sa cada pe parbriz. Era intuneric si conduceam cu atentie. In ultimele luni avusesem vreo doua accidente minore de masina. Ma suprasolicitasem, conducand la serviciu, apoi conducandu-i acasa pe copii. Oboseala incepea sa ma afecteze.

Conduceam singur pe un drum de tara neluminat. In acel moment al anuui erau multe caprioare. „Ai grija la viteza”, mi-am amintit eu. Ultimul lucru pe care mi-l doream era sa-mi sara un cerb in fata masinii.

Intr-un fel sau altul, trebuie sa nu fi vazut indicatorul de stop. Inainte sa-mi fi dat seama ce se intampla, am fost in intersectie. Indicatorul rosu s-a ivit in fata mea, iar eu am frant puternic. Rotile s-au blocat. Masina a continuat sa mearga inainte. Eram multumit totusi ca strada era goala nu era nici o lumina si nici o

urma de alte vehicule. Masina a alunecat spre cealalta parte a drumului. Ce-a fost asta? Dupa ce m-am oprit, am simtit o mica lovitura in partea dreapta din fata a masinii. Era doar o izbitura usoara, insa destul pentru a ma panica. Trebuie sa fi fost un animal. Am iesit sa ma uit ce s-a intamplat. Farul era spart, iar nu mai era nici o urma de altceva. M-am uitat la drumul din spatele meu. Poate ca afost o caprioara mica sau o vuulpe care a sarit inapoi printre arbusti.

M-am urcat din nou in masina si am dat inapoi cativa metri, intorcandu-ma in intersecti.e Tot nu aveam nimic, insa aveam un sentiment ciudat de panica. Am stat un moment, tinandu-ma strans cu mainile de volan. Inca doua masini au opri la mica distanta de intersectie. Nimeni nu s-a dat jos. „Poate ca au fost orpite de acelasi animal", m-am gandit eu. Nu stiam ce sa fac. Mancarea se racea. Eram suparat pe mine insumi pentru in ca o greseala de conducere. Nu aveam nici un chef sa dau explicati ialtora. In special, nu voiam sa am de-a face cu un animal ranit. Am accelerat si amp lecat, intorcandu-ma acasa pe un alt drum. Nu m-am mai gandit la acel incident.

IN sambata urmatoare, unii dintre copiii mai mari din grupul nostru de tineret au venit in casa noastra pentru un pranz si un studiu biblic. Au intrat in sir indian in camera de zi.

-Hei, Tony, ce s-a intamplat cu masina? M-a intrebat Tom, lovindu-ma usor cu pumnul si asezandu-se intr-un scaun.

Tom era pasionat de comunicatiile radio si de observarea activitatii politiei. Asculta mereu frecventa politiei si cauta rapoarte prin ziare despre activitatea detectivilor.

-Stii ca politia cauta o masina ca a ta? A ras el.

-Da? Am intrebat eu, brusc interesat.

-A fost o fuga de la locul accidentului luni seara si o femeie a fost omorata.

In timp ce vorbea, sangele mi-a inghetat in vine.

-Si unde s-a intamplat asta? Am intrebat eu, incercand sa par indiferent.

-Pe strada Bracknell. O femeie a fost lovita si aruncat de pe motoreta. Soferul nici nu s-a oprit.

Imi venea rau de la stomac. Ce puteam spune?

Atunci, ar fi mai bine sa ma denunt, am glumit eu, in tmp ce in mine se facea noapte.

M-am chinuit sa-i scot cat mai repede pe copii din casa.

-Ce sa intamplat cu tine? M-a intrebat Sara iritata, dupa ce ne-am luat la revedere de la ultimul copil. Nu te-am vzut niciodata sa termini un studiu asa de repede.

M-am asezat pe fotoliu cu capul in maini. Sara s-a ingrijorat dintr-odata.

-Hei, ce s-a intamplat? Esti bolanv? M-a intrebat ea.

-Trebuie sa-ti spun ceva, i-am raspuns eu tremurand, cu lacrimi de panica in ochi.

I-am spus despre accident, cum am crezut ca am lovit un animal si ce a spus Tom despre o feeie care af ost omorata.

-Dar de unde stii ca este vorba despre acelasi accident? A intrebat Sara, incercand sa ramana calma.

-Acesta trebuie sa fie. S-a intamplat in acelasi moment, in acelasi loc. Cine altcineva ar putea fi?

-De ce nu mi-ai spus despre asta?

-Pentru ca nu m-am gandit ca s-a intamplat ceva serios.

-Dar nu ai simtit ca ai lovit pe cineva cu masina?

-Nu a fost mai nimic. Doar o izbitura usoara. Credeam ca este un animal. Uita-te si tu, masina este foarte putin lovita.

-Atunci ce vei face? M-a intrebat Sara, cu o voce tot mai sugrumata.

Si ea intra in panica.

Am inceput sa ma plimb prin camera, trecand sa ma gandesc.

-Nu putem face nimic pana cand nu stim ceva sigur, nu? Am spus eu.

Sara se uita printr-un varf de ziare necitite. Dintr-odata, si-a pus mana la gura.

-Nu! Am strigat eu luand ziarul.

Era acolo negru pe alb. O femeie a trecut pe motocicleta prin acea intersectie in jurul orei 9:30, luni seara. A fost aruncata in tufisuri, unde mai tarziu a murit. Era mama si lidera a unei trupe locale de cercetasi. In acea seara se intorcea acasa de la o intalnire. Ziarul spunea ca soferul a plecat de la locul accidentului si ca detectivii inca incearca sa identifice vehiculul.

Am inceput sa tremur ingrozitor. Sara plangea cu mainile pe abdomen, parca pentru a proteja copilul nenascut.

-Daca am omorat femeia asta, atnunci voi face inchisoare, am spus eu.

-Dar a fost un accident, un accident stupid, stupid, a spus Sara.

-O femeie a murit, am sarit eu. Accident sau nu, tot voi merge la inchisoare.

-Dar ce se va intampla cu copilul? Zicea Sara printre suspine. Ce vom face?

Am vorbit toata noaptea, gandindu-ne ca nu poate fi voia lui Dumnezeu ca eu sa ma intorc in inchisoare, mai ales acum. Desigur, El ne va proteja in aceasta situatie, nu? Ne-am rugat impreuna: „doamne Isuse, protejeaza-ne, salveaza-ne."

L-am implorat pe Dumnezeu, dar erau niste rugaciuni patetice. Noi Ii ceream sa faca voia noastra, nu a lui. Greseam, si cerul ramanea tacut.

Am luat decizia sa nu facem nimic.

Cateva zile mai tarziu am dus maina la reparat. Am mintit mecanicii, spunandu-le ca am gasit masina lovita intr-o parcare. Am primit de la service o alta masina pan acand urmau sa fie facute reparatiile si amdu-so pe Sara la scoala unde preda. In timp ce am pornit de acolo, teroarea a inceput sa puna stapanaire pe mine. IN oglinda retrovizoare am vazut cum un politist s-a dat jos de pe bicicleta si vorbea cu Sara. Am oprit masina si m-am intors. Eu eram probabil mai panicat decat Sara. Ea il cunostea pe politist. Baietelul lui era in clasa ei.

-Ce s-a intamplat cu madina dumneavoastra? A intrebat-o el cand m-am apropiat de ei.

Sara s-a uitat la mine nelinistita.

-Este la service, la reparatii, am spus eu.

-Bine, a zambit el. Doar ca noi cautam o masina care arata exact ca a dumneavoastra. Sunt cam cinci sute de masini asemanatoare inregistrate in aceasta zona. Una dintre ele a fost implicat intr-o fuga de la locl accidentului saptamana trecuta.

Imi doream ca Sara sa-si pastreze cumpatul, in timp ce ma simteam din ce in ce mai rau pe dinauntru. Din fericire, politistul a plecat imediat dupa aceea.

Imediat, am mers acasa si am cautat Paginile Galbene. Stiam ca am mari necazuri. Aveam nevoie de un avocat.

Dimineata foarte devreme am azut o bataie puternica in usa. Am sarit din pat si am fugit jos. Saase politisti cu caini dau dat buzna in momentul in care am deschis usa. Sara a aparut in capul scarilor,palida si speriata. Ne-au arestat pe amandoi si au inceput sa perchezitoneze casa, cautand prin cosurile de gunooi si ridincandu-ne computerul.

Sara a ramas tacuta. Perdelele vecinilor au tresarit cand politistii ne-au bagat in doua masini diferite. Ma simteam ingrozitor. Cum de am putut fi implicat in asa ceva? Cum va rezista Sara? Odata ajunsi la sectia de politie, a fost tinuti separat si am fost condusi la doua Sali de interogatoriu diferite. Nu am fi putut spune mai repede adevarul. Fara minciuni. Eram disperati sa le spunem toate detaliile acestui accident ingrozitor. Nu-mi pasa de interogatoriu. Voiam sa mor. Nu ma puteam gandi decat la femeia pe care o omorasem. Ca evanghelist, eram preocupat de conducerea oamenilor la Isus pentru a primi o noua viata. Acum cauzasem moartea unei femei nevinovate. Ca si mine, ea se intorcea acasa de la lucrul cu tinerii. Avea doi copii acasa. Ce se intampla daca nu era crestina? I-am

luat sansa de-a avea viata vesnica. L-am implorat pe Dumnezeu sa-i dea locul meu in rai si sa ma trimita pe mine in adancul iadului. Mi-as fi dat viata atunci si acol odaca a s fi putut sa o aduc inapoi. Imi doream ca Dumenzeu sa ma ucida.

Politistii au fost foarte intelegatori. Si-au dat seama de adevarul situatiei. Dovezile legale demonstrau ca eu conduceam sub limita de viteza legala, insa drumul era ud si femeia nu avea lumini pe motoreta. Asta nu ma prea linistea. Luasem totusi o viata si ruinasem o familie.

-Toate astea nu au nimic de-a face cu Sara, am pledat eu. Va rog, lasati-o sa plece.

Stiam ca Sara nu va rezista in aceasta situatie. Ea fusese arestata pentru ca masina era inregistrata pe numele ei. Politia stia cu siguranta ca acest lucru avea sa ma determine sa le marturisesc totul.

-Uite ce e, a fost un accident si nimc mai mult, a spus sergentul, incercand sa ma linisteasca. Toate dovezile demonstreza acest lucru. Procurorii vor fi intelegatori.

Am dat din cap cu disperare. Nu-mi pasa de asta. Meritam sa fiu pedepsit.

-daca aceasta femeie nar fi murit, cazul ar fi fost clasat, a continuat sergentul. Cel mult vei primi o interdictie de-a mai conduce.

Saptamanile si lunile care au urmat au fost ca de iad. Ne era greu sa vorbim cu alti oameni despre ce se intamplase. Nu mai suportam sa mai trecem prin aceeasi poveste. Chiar si prietenii nostri cei mai apropiati stiau doar putine din ce se intampla. Cea mai mare lovitura a venit din partea bisericii. Am fost sinceri cu ei, insa intr-un moment cand aveam cea mai mare nevoie de dragostea si sustinerea lor, ne-au intors spatele. Au pus un „responsabil" cu tinerii sa ne preia lucrarea pe care o facusem cu tinerii. M-am simtit ca si cum mi s-ar fi dat o palma peste gura. M-am chinuit sa le inteleg decizia, insa a fost o lupta dura si dureroasa.

Fiecare zi parea mai stresanta decat precedenta. In mijlocul acestor situatii, in 11 iunie 2001, Sara a nascut un baietel pe care l-am numit Ethan. Ar fi trebui sa fie cel mai fericit eveniment din viata mea, insa totul era invaluit in neliniste. Ce se intampla daca nimeream iar in inchisoare? Cum se va descurca Sara singura cu copilul? Cum voi putea sa-i intretin?

Am mai rezista vreo sase luni, inainte sa ne decidem sa plecam din acea zona. Am gasit o casa in Didcot, dar nici acolo n-am stat prea mult. Cu un copil nou-nascut, Sara voia sa fie mai aproape de parintii ei. Ne-am mutat inapoi in Essex si mi-am asumat rolul de pastor de tineret intr-o organizatie care se ocupa de oamenii fara locuinta din Southend. Directorul, Ron Wright, si-a aratat

increderea in mine. Imi cunostea situatia, inca mi-a recunoscut imediat inima pentru evanghelizare si pasiunea de a-i ajuta pe tineri. Ron probabil s-a gandit ca, fiind eu insumi intr-o stare dificila, puteam sa ma raportez mult mai bine la copiii fara locuinta de care se ocupa el.

Intre timp, eu si Sara ne-am pus pe genunchi in fata lui Dumnezeu. Era inceputul unui proces lung si dureros de invatare, din care am crescut enorm de mult in relatia cu El si unul cu altul. Sara are propria ei perspectiva asupra acestei perioade. Pentru mine, ea a reprezentat o lectie continua de umilinta, smerenie si har. Mi-am dat seama ca ani la rand am mers cu toata viteza inainte, condus de pasiunea mea de-a raspandi Evanghelia, insa lucrand dupa propriul meu program. Nu ii dadusem lui Dumnezeu spatiul de-a ma folosi asa cum voia El. Eram arogant in lucrarea mea evanghelisica si ii judecam pe altii, despre care credeam ca au esuat fata de Dumnezeu. Doar acum am inceput sa-mi dau seama de eroarea in care traiam. Pentru prima data in relatia noastra. Eu si Sara am schimbat. Nu mai faceam cereri egoiste ca Dumnezeu sa duca la indeplinire voia noastra. Ne-am pus in intregime in mainile Lui si I-am cerut sa ne dea harul de a-I accepta planul si scopul. In ciuda tuturor anilor de credinta ai Sarei si a experientelor dramatice pe care le-am avut eu cu Dumnezeu, amandoi simteam ca suntem pe treapta de jos a a scarii relatiei noastre cu El.

Fiecare luna insemna o noua audiere legala sau o noutate in cazul nostru. Eram deseori in legatura cu avocatii nostri. In special Sara gasea acele intalniri foarte dificile. Eu nu eram foarte surprins, insa ea era socata de cat de intortocheat si de ciudat era sistemul legal. Oamenii implicati minteau in mod evident, iar avocatii nostri ne incurajau sa spunem lucruri care nu erau chiar adevarate, pentru a ne ajuta cauza. De la aparare pana la acuzare, tu totii eram prinsi in negocieri si discutii.

-De ce nu putem spune adevarul, pur si simplu? L-a intrebat Sara pe avocat.

El a zambit in fata naivitatii ei.

-Orice am face, comitem un pacat, a spus ea disperata, uitandu-se la mine.

Nu stiam ce sa fac. Uram sistemul la fel de mult ca si ea.

-Spune-mi din nou, i-am cerut eu avocatului, de cea nume sunt acuzat?

-Esti acuzat pentru ucidere prin conducere neatenta si impiedicarea procesului de justitie, mi-a spus el.

Asta din cauza ca l-ai mintit pe politist. Probabil vor adauga si acuzatia de-a nu opri si de a anunta accidentul, desi aceasta acuzatie e destul de slaba.

Mi-am ridicat bratele frustrat.

-Este o acuzatie buna, Tony, cea mai buna la care putem spera, mi-a spus el. Nu-ti va aduce o sentinta cu privare de libertate. Macar nu esti acuzat de ucidere prin conducere periculoasa.

--Ce se va intampla cu Sara? Am intrebat eu.

Ce doi barbati s-au consultat impreuna, apoi avocatul Sarei a spus:

-Daca recunosti ca l-ai mintit pe politist, atunci o scapi pe ea. Sunt sigur ca nu va fi acuzata de nimic.

-Dar, oricum, asta e adevarul, am spus eu disperat. Eu sunt cel care a mintit. Sara nu a spus nici un cuvant, am implorat eu. Avocatii si-au consultat notitele.

-Se pare ca politistul are dovezi care arata contrariul, mi-a spus unul dintre ei. Afirma ca Sara este cea care l-a mintit cu privire la locatia masinii din acea dimineata.

Sara si-a miscat buza de jos. Avocatul a linistit-o cu o bataie usoara pe mana.

-Nu te ingrijora, nu cred ca va tin in proces. Ai un cazier impecabi, asa ca nu ar trebui sa fie probleme.

Am stat in liniste cateva momente.

-Tony, mai este ceva, a spus incet celalalt avocat, S-ar putea sa nu se ia in considerare dar trebuie sa fii pregatit.

Stiam ce urma. Inca mai traiam cu socul si rusinea unui incident care se intamplase cu cateva saptamani mai devreme.

Am fost rugat de unul dintre clientii cei mai importanti ai companiei pentru care lucram sa organizez o intalnire la o masa la un restaurant grecesc din Londra. Cand am telefonat pentru a face rezervarea, am dat peste un om obraznic si arogant.

-As vrea sa fac o rezrvare pentru sase persoane maine seara am spus eu. Aveti locuri libere.

-Bineinteles ca avem locuri libere, a venit raspunsul, suntem un restaurant, ce crezi?

Am fost luat prin surprindere de atitudinea lui, dar am continuat.

-Voi veni cu un client foarte important, i-am spus eu. Imi puteti rezerva o masa buna?

-toate mesele sunt bune, s-a rastit el. Malagas! A mormait el.

-Ce-ai spus?

-Am spus ca toate mesele sunt bune aici.

-Am auzit exact ce-ai spus. Vorbesc limba greaca, malaga, stiu cum mi-ai spus!

-Ah, idiotule, ma deranjezi cu intrebarile astea prostesti, nu vream sa vii aici,  a spus el nervos.

Perplexitatea s-a transformat in manie. Furia a inceput sa clocoteasca in mine. Stresul sub care eram facuse sa-mi cedeze o supapa. IN ciuda tuturor anilor de libertate, parca eram din noul vechiul Tony. L-am injurat in toate felurile posibile sub soare. Toata tensinea acumulata de-a lungul lunilor trecute de la accident a inceput sa se rasfranga in mania mea. Pana la urma, am inchis telefonul. Imedia a sunat inapoi. Am ridicat receptorul. El era. Un alt sir de injuraturi. A inchis telefonul. Imediat l-am sunat din nou, in timp ce mania clocotea in mine .De aceasta data el a inchis imediat. Urmatorul telefon a venit de la politie. Ma denuntase.

Avocatul mi-a inmanat un document.

-Esti acuzat de hartuire in cazul asta, Tony.

Mi-a venit rau si mi-era rusine; abia daca indrazneam s-o privesc pe Sara.

-Stiu ca vei crede ca e stupid, insa o astfel de acuzatie are o mai mare greutate decat orice altceva legat de accident.

M-am sculat de pe scaun, impingandu-l inapoi. Totul era foarte, foarte gresit. Din nou, nu ma puteam gandi decat la saraca femeie pe care o omorasem si la familia pe care o destramasem.

Am fost chemati la tribunal la inceputul lunii iunie, 2001. Inainte de a intra in sala de tribuna, eu si Sara am participat la o scurta intrevedere cu avocatii nostri. Erau amandoi increzatori, insa mie imi era rau si eram iritat.

-Nu te ingrijora, mi-a spus avocatul. Stam bine. Procurorii promit ca nu va fi mai mult decat o interdictie de a conduce si ceva serviciu in slujba comunitatii, daca nu o sentinta cu suspendare.

Am stat in banca acuzatilor si am ascultat pledoariile. Dupa o ora, judecatorul a inceput sa se apropie de final, insa erau multe discutii intre el si avocati. Eram ingrijorat. Ce se petrecea? Pana la urma, a anuntat ca mai este nevoie de timp pentru a se analiza complexitatea cazului meu, iar sentinta mea va fi amanata. M-am uitat la Sara. Ea arata la fel de confuza ca si mine. A zambit usor si mi-a strans mana. Era palida si obosita. Ce ii facusem?

-Sara Anthony, ridica-te, te rog, a spus judecatorul.

Sara s-a ridicat ai am observat ca fusta i se misca in tmp ce ii remurau picioarele. Mi-am tinut respiratia. Judecatorul a inceput sa vorbeasca, spunandu-i ca a gresit ca nu a anuntat incidentul imediat ce a aflat. Ea a dat din cap, stand dreapta si puternica, insa am putut obesrva paloarea incheieturii degetelor cand s-a prins de masa. Aveam un sentiment ingrozitor de prabusire.

-Esti condamnata la 120 de ore in slujba comunitatii, a terminat judecatorul. Te rog stai jos.

Sara sa asezat pe scaun cu ochii in lacrimi. A reusit sa-si mentina autocontrolul, in timp ce eu ma luptam cu mania si confuzia din interior. M-am uitat acuzator la avocatul ei. El a dat din cap, nevenindu-i sa creada.

Am fost rechemat la tribunal in 29 iunie. De vreme ce Sara isi primise deja sentinta ea a fost obligata sa stea in spatele unui geam, in galeria publica. Am stat singur in banca acuzatilor. M-am uitat spre geam. Faptul ca era acolo ma incuraja. Dintr-odata, am vazut o figura care se uita la mine pe langa o despartitura. Il mai vazusem inainte. Fusese prezentat la fiecare audiere. Era un tanar de vreo 18 ani, cu parul scurt si negru si ochii adanciti in orbite. Ma privit dusmanos. M-am uitat in alta parte si am inghitit in sec. Era fiul ei? Acesta era baiatul pe care il lipsisem de mama? A disparut in spatele geamului. Apoi am vazut fata unei fete. Nu puteam suporta sa ma uit. Ma simteam tot mai rau. Daca avocatul avea dreptate, urmam sa ies de acolo un om liber, dar fara sa am niciodata pace. Fata baiatului ma va bantui mereu.

Pledoariile au inceput si avocatii pareau sa spuna cam aceleasi lucruri. Totul fusese spus inainte. Avocatul meu ma facea sa par o victima nevinovata care este acuata pe nedrept. M-am gandit la familia din spatele geamului. Nimeni nu va putea vreodata intelege greutatea vinovatiei mele si chinul meu interior. Apoi procurorul si-a pledat cazul. De aceasta data a facut referire la dosarul meu de la Interpol si de faptul ca mai fusesem in inchisoare. Imediat, avocatul meu a obiectat.

-Onorata instanta, asta nu are nimic de-a face cu acest caz, a spus el.

I s-a spus sa stea jos.

Procesul a continuat. Dupa un timp, abia daca mai ascultam.

Totul mi se parea irelevant. Eram vinovat inaintea lui Dumnezeu si voiam sa mor. Cand s-a dat sentinta, am auzit rumoare in audienta.

Cincisprezece luni de inchisoare.

# Capitolul 15

Dubita fara geamuri a politiei a trecut cu viteza prin tinutul Oxfordshire. Mainile imi erau incatusate si stateam ghemuit intr-o cusca, cu bratele in jurul genunchilor. Rusinea si remuscarea treceau peste mine in torente. Ce devenisem? Ce s-ar gandi Michael Wright daca m-ar vedea acum?

Cuvintele unui cantec mi-au venit in minte. Era imnul And Can IT Be? (E-adevarat?) Mintea mea s-a oprit la un vers: „Duhul meu in inchisoare, in pacat si-n noaptea lumii incatusat...” M-am gandit la momentele cand am cantat acest imn cu o inima plina de recunostinta. Se potrivea atat de bine cu povestea mea:

E-adevarat ca pot castiga
Un bine-n sangele Mantuitorului?
Pentru mine a murit, I-am pricinuit durerea-
Pentru mine, care la moarte L-am trimis?
Iubire minunata! Cum se poate
Ca tu, Dumnezeul meu, sa mori pentru mine?

Adevarul imnului m-a taiat pana in adancul fiintei mele. Lacrimile au inceput sa-mi curga pe obraji. M-am gandit apoi la viata mea. Eram un om rau pe care l-a mantuit Dumnezeu. Cat de putin Il meritam. Acum era ca si cum as fi nimicit esenta marturiei mele, cea pe care o spusesem de atatea ori pentru a-i convinge pe altii de adevarul despre Isus Cristos. Cum ma puteam astepta ca Dumnezeu sa ma mai foloseasca? Am jurat, chiar din acel moment, sa devin un crestin tacut. N-as fi putut renuna nicicand la Dumnezeu. Era prea real pentru mine. Insa nu eram vrednic sa am Numele lui Isus pe buze.

Mi-am ridicat privirile. Ochii mei s-au intalnit cu ochii celuilalt prizonier. Eram doar noi doi in dubita. Era tanar, purta un c ercel mare in spranceana si era ras incap. Mi-a zambit. Era un zambet care-mi spunea: „Nu te ingrijora, colega, o sa rezisti tu.” Habar nu avea. Inchisoarea nu ma deranja. Ma puteam eu descurca in inchisoare. Dupa Nicosia, la HMP Bullingdon avea sa vie usor. Inchisoarea mea era in interiorul mintii mele. Gratiile imi infasurau inima, sufocandu-ma in rusine. Era cel mai groaznic moment din viata mea.

HMP Bullingdon, caminul meu pentru urmatoarele opt luni, cel putn. Am trecut linistit prin procesul de inregistrare. Perchezitia, fotografiile, amprentele. Toate imi erau mult prea familiare. Cel putin inchisoarea Bullingdon era luminoasa si aerisita, nu semana deloc cu temnita din Nicosia.

Am fost pus intr-o celula cu alti doi barbati. In timp ce ofiterii m-au bagat in celula, ceilalti condamnati au nceput sa-i bata la cap, plangandu-se si injurand:

-Locul asta e o hazna, omule, a spus unul in scarba. Cand ne primim televizorul? Ne-a fost promis acum doua saptamani!

Cei doi ma ingretosau. Unde se credeau, intr-o tabara de vacanta? Asta nu era inchisoare. In comparatie cu Nicosia, asta era ca o gradinita. Plimbandu-ma prin blocul de celule, am trecut pe langa oameni care jucau biliard si tenis de masa. Erau computere, televizoare si o multime de alte facilitati. M-am urcat in patul meu. Era departe de-a fi confortabil, dar macar avea o saltea si paturi, si era aproape curat.

Abia daca indrazneam sa ma gandesc la Sara si la Ethan. Cred ca Sara ma ura deja. Ma uram pe mine insumi pentru ce i-am facut. Ce fel de sot eram? Ce fel de tata as putea vreodata sa fiu? Probabil am afectat definitiv v iata fiului meu.

Sara a inceput sa-mi scrie aproape in fiecare zi. Mi-a trimis Biblia si alte cateva carti. Scrisorile ei erau incurajatoare, insa de multe ori mi-as fi dorit, de dragul ei, sa nu ne fi intalnit niciodata. Sara isi facea slujba in comunitate, lucrand intr-un magazin caritabil local. Probabil se chinuia cu copilul, dar nu se plangea. Ea si Ethan se mutasera cu parintii ei, insa isi cauta un apartament. Nu era usor. Cu mine in inchisoare, ea primea ajutor social din partea statului, ar preturile din zona noastra erau cu mult peste posibilitatile ei. Mi-am amintit de unele familii cu care lucrasem in primele zile in Essex si ma ingrozea gandul ca si ea va sfarsi intr-o locuinta sociala murdara.

In saptamanile care au urmat, am ramas retras. Prin comportamentul meu aparent „bun” mi-am castigat o celula separata, in care eram singur. Ma bucuram de pacea relativa. Inchisoarea Bullingdon nu era niciodata linistita. Dupa un timp incepea sa te enerveze. Perioadele cele mai urate erau cand aripa FENC (celor Fara Expicatie Normala a Crimelor) era eliberata in blocul principal de celule. Aceasta se intampla de vreo doua ori pe saptamana. Toti ceilalti prizonieri erau inchisi in celule. Acesti FENC erau cei mai urati de catre toti barbatii din inchisoare. Erau pedofilii si cei care au abuzat de copii. Zgomotul era asurzitor. Condamnatii bateau in usile celulelor, tipau injuraturi si zdrobeau orice le isesea in cale penru a face cat mai mult zgomot, aratandu-si dezgustul si ura.

-Ce n-as da sa fiu cateva clipe singur cu unul dintre monstrii astia, spunea Lenny, lovindu-se cu pumnul in palma.

-Sunt sigur ca, in trecut, altii au spus acelasi lucru despre mine, am zis eu.

-A, nu, tu nu eti ca ei; astia sunt bolnavi, diabolici, a spus Lenny, lovind agresiv cu pumnul in aer, in timp ce se indeparta de mine.

-Cum am spus.

Eram de acord cu Lenny. Cand ma gandeam la acesti oameni si la propriul meu fiu, mi se incretea pielea. Intelegeam ura pe care o aveau fata de ei. Insa, erau ei cu mult mai rai decat mine sau decat oricare al puscarias? Imi era greu sa accept acest fapt, insa stiam ce ne invata Biblia despre pacat: nimeni nu este perfect, cu totii au esuat fata de standardul lui Dumnezeu. Imi aminteam ce spunea Michael Wright despre pacat, cand il asemana cu cerneala neagra varsata pe o camasa alba. Cea mai mica minciuna ar putea fi un mic punct negru pe camasa, insa e destul pentru a o distruge. Cand camasa e pusa in apa, cerneala se intinde si lasa in urma o pata gri. M-am gandit la viata mea. Pe camasa mea erau tot felul de pete negre!

Uitandu-ma fix printre gratii, m-am gandit la timpul petrecut in Cipru si la invataturile lui Michael.

-Lumea nu stie cum sa se raporteze la pacat, mi-am amintit ca spunea el.

Arata cu degetul inspre ceilalti prizonieri din camera de vizitare.

-Noi incercam sa categorisim si sa masuram pacatul si ii inchidem pe cei care sunt mai rai decat noi.

Apoi se apleca spre mine si imi spunea mai incept:

-Societatea isi ascunde uraciunea in institutii ca sa para ca este mai neprihanita, Tony, dar pentru Dumnezeu nu exista diferenta intre pacate.

-Cred ca acesta este felul in care ne privesc autoritatile si lulmea dinafara pe noi, cei dinauntru, ii spuneam eu. Suntem la fel de rai si de nebuni ca toti ceilalti.

-Exact. Si asa suntem toti in fata lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi, chiar daca suntem inchisi pentru ca am facut ceva rau sau nu, cu totii suntem murdariti de pacat in ochii lui Dumnezeu, asa ca suntem cu totii separati de El.

-Insa apoi a venit Isus?

-Vad ca ai inteles, zambea Michael. Isus a atacat pacatul frontal. Cand a murit pe cruce, a luat asupra Lui intreaga povara a pacatului lumii: pacatele din trecut, din prezent si din viitor. Datorita lui Isus, noi toti putem fi iertati. Nu trebuie sa platim pentru pacatele noastre sau sa ispasim sentinta pe care o meritam. Isus a facut deja asta.

Zambeam cand imi aminteam de Michael, agitat si incantat cand rosea aceste cuvinte cu accentul lui tipic irlandez.

Totul mi se parea mult mai logic si mai clar atunci. Stiu ca pare a fi o nebunie, insa era mult mai usor sa fii un crestin in inchisoarea din Nicosia decat

era sa fii crestin in afara. Tot ce voiam sa fac era sa le spun celorlalti despre ce am aflat eu. Unde s-au stricat lucrurile atat de mult?

Intr-o zi, imi citeam Biblia in celula, cand Darren Brown a intrat la mine. El era tipul cu care calatorisem in dubita spre Bullingdon in prima zi. Repede, mi-am ascuns Biblia sub perna.

-Ce citesti? M-a intrebat el.

-Nimic, nimic, am spus eudefensiv.

Nu aveam chef sa incep o conversatie. Darren s-a pus pe pat sprijinindu-se de zid.

-Cum adica, nimic? A spus el. E ceva carte porcoasa, ai?

Eram iritat.

-De fapt, imi citesc Biblia, m-am rastit eu nervos.

-Biblia? Ce, esti un tip religios, un crestin sau ceva de genul asta?

-Pai, nu prea sunt cine stie ce crestin. Sunt in inchisoare, nu?

-Hei, cu totii facem greseli.

Da, dar eu ar fi trebuit sa stiu mai mult de atat.

-Si ce anume citesti in Biblie. E interesant?

Darren continua sa ma intrebe. Eu eram din ce in ce mai iritat. De ce nu ma lasa in pace?

-Ce conteaza? I-am raspuns eu. Nu prea vreau sa vorbesc despre asta, intelegi?

-Bine, bine, nu te impacienta, a spus el, ridicandu-si mainile sus, in semn de departare.

Mi-am dat seama dintr-odata cat de rautacios am fost.

-Bine, i-am spus eu retinut, citeam versetul meu preferat din Ioan 8:32, care spune ca Isus m-a eliberat.

Tonul meu era inca agresiv si era clar ca Darren se saturase. S-a ridicat.

-Haide sa jucam ping pong cand te calmezi, bine?

A iesit afara, iar eu mi-am plesnit mainile de frustrare. Ultimul lucru despre care voiam sa vorbesc era faptul ca sunt un crestin.

Dupa trei zile, Darren m-a vizitat din nou. Acum s-a cocotat la capatul patului si a zambit cu toata fata.

-N-o sa ghicesti niciodata ce s-a intamplat!

-Ce? Am ras eu.

Zambetul lui neastamparat era contagios.

Am intrat in mare bucluc cand am plecat de la tine ieri.

-De ce, ce s-a intamplat?

-M-am dus la capela sa iau o Biblie. Ai fost asa de secretos cu ceea ce citeai. Voiam sa citesc si eu, a spus el.

Imi frecam usor palmele de fata, intrebandu-ma ce va urma. Darren a continuat:

-I-am cerut capelanului o Biblie. El s-a gandit probabil ca o sa folosesc paginile penru a face avioane. Nu a vrut sa-mi dea, asa ca, pe cand nu se uita, am sustras totusi una. Mi-am ascuns-o sub haina.

-Nu-mi spune, ai fost prins!

-Exact, m-au perchezitionat, au gasit-o si m-au inchis la izolare timp de 24 de ore.

-Nu-mi vine sa cred!

-Totusi, nu au gasit-o pe cealalta, pe care am ascuns-o in pantaloni, a spus Darren cu ochii stralucind.

Eu nu m-am putut abtine sa nu rad.

-E bine, am avut si eu ceva de facut cat timp am fost inchis, a continuat el. Am vrut sa gasesc chestia aia despre care mi-ai spus, dar n-aveam nici o idee unde este. Mi s-a parut ca ai spus ceva despre Iacov, Ioan sau Jack, dar n-am deschis o Biblie in viata mea.

-Este in Evanghelia dupa Ioan, am spus eu incet.

-Stiu asta acum, a spus el bucuros. Am lovit in zid catre tipul din celula alaturata. „Hei, colega, stii ceva despre Biblie?” El mi-a raspuns: „Da, sunt crestin, ce vrei sa stii?” I-am spus ce mi-ai spus tu despre Isus care te elibereaza si mi-a sugerat sa caut in Evanghelia dupa Ioan, a continuat Darren. Am gasit-o la cuprins si am inceput s-o citesc de la inceput. Ca doar nu aveam nimic altceva de facut, nu? A ras el. La inceput n-am inteles nimic, Tony. Toate chestiile alea despre Cuvantul care este Dumnezeu si care S-a facut trup. Nu avea nici un sens pentru mine. Dar dupa aceea, iti spune tot ce a facut Isus. Apa transformata in vin, femeiusca samariteana la fantana si toate lucrurile pe care le stia despre ea. Incepe sa fie foarte interesant, nu?

-Da, am fost eu de acord cu o voce scazuta, incepe sa fie foarte interesant.

-Asa ca am citit toata cartea. Am ajuns la versetul despre care mi-ai spus tu. Mi-l amintesc: „Daca Fiul va face slobozi, veti fi cu adevarat slobozi.” Am citit mai departe si dupa aceea m-am intors la acest verset.

Darren s-a oprit putin, asteptand o reactie de la mine.

-Cred ca inteleg, colega, chiar inteelg, a spus el. Am citit despre Isus si cred in El. Am incercat chiar sa vorbesc cu El azi-noapte. Asta inseamna ca sunt crestin?

Am ramas transfigurat, socat si uimit. Facusem tot ce mi-a stat in putere ca sa-l descurajez pe Darren. Insa Dumnezeu mi-a aratat ca ma va folosi, in ciuda eforturilor mele de a ma impotrivi. Era ca si cum imi spunea: „Acum te voi folosi cu adevarat. Acum ca esti frant si slab, Imi pot face voia prin tine."

-Hei, ce faci, plangi?

Vocea lui Darren mi-a patruns gandurile. Mi-am sters repede ochii umeziti. Abia daca stiam ce s-ai spun, dar el era nerabdator sa-mi vorbeasca. Am vorbit pana la ora stingerii, iar Darren mi-a spus povestea lui. Era orfan. Trecuse de la ofamilie adoptiva la alta si a avut probleme cu politia toata viata lui. Inchisoarea nu era mare lucru pentru el. Nu era inchis pentru prima oara. De aceasta data era inchis pentru ca dupa ce si-a gasit prietena discutand cu un alt barbat, l-a desfigurat pe acesta cu un ciob de sticla.

-Am pierdut-o dupa aceea, mi-a spus el. Cred ca e cu el acum.

-Atunci haide sa ne rugam pentr uasta, am spus eu.

Darren era emotionat. Ii era greu sa se roage cu mine.

Mi-am plecat capul si am discutat cu Dumnezeu, la fel cum Darren vorbise cu mine. Dupa aceea, eu si Darren am petrecut impreuna majoritatea timpului. Imi cerea de multe ori sa ma rog cu el si am inceput sa pregatesc studii biblice, la fel cum facusem cu prietenii mei din Nicosia.

Viata nu era usoara pentru Darren. Era dependent de droguri. Drogurile intrau usor in inchisoare. Fiecare era testat cu regularitate si foarte multi oameni isi pierdeau gratierea sau erau pedepsiti daca testul iesea pozitiv. Era pur si implu un mod de viata. Darren se chinuia cu adevarat. Canabisul ii distrusese mintea. Incepuse sa fumeze inca din adolescenta si acum suferea de depresie si paranoia. Am incercat sa-l consiliez, sa-l tin departe de traficanti si sa ma rog cu el pentru aceasta problema. Cateodata ramanea curat mai multe saptamani, ceea ce era o mare realizare. Eram disperat sa-l ajut pe Darren. El era cel care ma condusese inapoi la o relatie corecta cu Dumnezeu.

Prin acea prima experienta a ema c u el, am invatat ca nu aveam dreptul sa tin Evanghelia numai pentru mine. Trebuia sa-L las pe Dumnezeu sa ma foloseasca. Mai mult decat atat, am invatat ca totul trebuie facut la vremea stabilita de Dumnezeu. Trebuia sa renunt la evanghelizarea agresiva de tip Tony. Trebuia sa renunt la aroganta, sa nu ma mai arunc inainte, bazandu-ma pe propria mea putere. Trebuia sa fiu la pamant, pe maini si pe genunchi, zdrobit inaintea lui Dumnezeu. Viata mea de rugaciune avea sa se schimbe radical. Mi-am data seama ca inainte nu prea am avut timp pentru rugaciune. Intotdeauna fusesem prea ocupat de dragul de-a fi ocupat. Rugaciunile mele fusesera cu putin mai mult

decat niste liste de cereri pe care voiam ca Dumnezeu sa mi le implineasca. Ce ironie! In tot acel timp, Dumnezeu voia ca eu sa o las mai moale si sa stau in prezenta Lui. Acum stiam ca aveam nevoie, mai mult decat orice, sa petrec timp, ascultandu-I vocea.

Am scos lama din aparatul meu de ras si am taiat o foaie de hartie in forma de cruce. Pe ea, am desenat un peisaj de munte, cu paraie, iarba si copaci. Am lipit-o pe fereastra mea, in mijloc, cu pasta de dinti. Celula mea era la parter si dadea inspre curtea in care condamnatii ieseau la exercitii. Imi mentineam celula impecabil de curata. Era un mod linistit si simplu de a fi o marturie. M-am asigurat ca imparteam ce aveam cu ceilalti si eram deschis si prietenos cu toti.

Incet, incet, oamenii au inceput sa ma caute, voind sa discute cu mine. Imi era usor sa le spun povestea mea lor, ofiterilor si gardienilor pe care am ajuns sa-i cunosc. Multi erau surprinsi sa afle cum am ajuns in Bullingdon. Nu intelegeau cum un accident ca al meu a rezultat intr-o sentinta cu inchisoarea. Mi se spunea de multe ori „omul nevinovat". Am avut nenumarate ocazii sa le vorbesc oamenilor despre capacitatea mea de-a face greseli, chiar daca eram crestin.

-Cred ca a trebuit sa fiu aici, le spuneam eu. Dumnezeu a ingaduit sa am aceasta experienta ca sa ma invete unele lucruri.

Curand, am primit porecla „pastorul" sau cateodata „traficantul de speranta" (spre deosebire de ceilalti „traficanti de droguri" din inchisoare!).

In fiecare zi, in timpul exercitiului de patruzeci de minute din curte, ma trezeam ca vestesc Evanghelia. Odata, Nigel Peters, un om care ispasea o sentinta pe viata pentru crima, m-a prins din urma. Era chel, ras si curat, in jurul a patruzeci de ani. Nu fumase niciodata si se mentitea in forma plimbandu-se. Faceam pasi mari impreuna, povestindu-ne unul altuia prin ce trecuseram in viata.

-Am observat ca esti diferit de ceilalti, a spus el. Cu totii se lauda cu crimele lor. Pe tine te aud vorbind doar despre Dumnezeu.

I-am zambit si am continuat sa merg.

Dupa vreo doua zile, am dat peste Nigel cand iesea din sala de gimnastica. Era transpirat tot.

-Ai facut un antrenament bun? L-am intrebat eu.

-Sa spun drept, m-am saturat de toate astea, mi-a raspuns el.

-Am ispasit peste paisprezece ani deja, Tony. Am stat departe de necazuri. Acum uita-te la mine, iar am nimerit aici.

Nigel fusese transferat de curand inapoi la Bullingdon de la o inchisoare mai lejera. Castigase o zi libera, dar s-a intamplat ceva. Au fost ceva necazuri cu niste drogati din blocul lui de celule.

-Mi-am pierdut cumpatul cu ei intr-o noapte, mi-a spus el. Am innebunit. Am ajuns din nou aici. Nu mai prind nici o zi libera pana la sfarsitul sentintei mele, inca trei ani si jumatate.

Ne-am plimbat in liniste un timp.

Dintr-odata, ca din senin, m-a intrebat:

-Cum poate exista un Dumnezeu, Tony, daca se intampla astfel de lucruri?

M-am gandit putin si i-am spus:

-Pot sa-ti spun o intamplare?

-Da-i drumul.

-A fost odata un naufragiu cu un singur supravietuitor. A reusit sa ajunga pe o insula pustie, insa cand a ajuns acolo, si-a dat seama cat de disperata ii era situatia. S-a rugat cu ardoare lui Dumnezeu, dar nu s-a intamplat nimic.

-Cam asa stau lucrurile, m-a intrerupt Nigel.

-Nu a putut face nimic altceva, decat sa construiasca o coliba, pentru a se proteja de intemperii, am continuat eu. Intr-o zi, s-a intors la coliba dupa ce plecase sa caute de mancare, ca sa descopere ca aceasta luase foc. Soarele amiezii o aprinsese si el privea cum ultima lui speranta se mistuia in fum. Era manios. „Cum poate Dumnezeu sa permita asa ceva?” a strigat el. In acea noapte a stat sub un copac, speriat si infrigurat. Dimineata a fost trezit de salvatori. „Cum m-ati gasit?” i-a intrebat el uimit. „ti-am vazut semnalele de fum”, i-au raspuns ei.

Nigel a pufait neincrezator in timp ce mi-am incheiat povestea.

-Cateodata, dragostea lui Dumnezeu poate semana a ura, i-am spus eu. Nu intelegem intotdeauna de ce permite sa ni se intample unele lucruri in viata. Nu puteam intelege de ce a lasat sa mi se intample mie asa ceva, am zis eu. Si tu, sa-ti pierzi privilegiile in acest fel. Imi imaginez ca te simti ca si cum ultima speranta ti-ar fi luat foc.

-Exact, a spus Nigel.

-Insa asculta, am continuat eu. Exista u nverset in Biblie, in Epistola catre Romani, capitolul 8, versetul 28. Spune ca toate lucrurile lucreaza spre bine pentru cei care-L iubesc pe Dumnezeu. Cuvantul cheie in acel verset este toate. Asta cuprinde absolut orice: cele bune, cele rele, faptul ca ti-ai pierdut conditiile mai lejere…Daca iti pui increderea in Isus Cristos, chiar si intr-o situatie ca aceasta, nu vei fi invins. Priveste la asta ca la un triumf. Prin aceasta situatie, chiar acum, Dumnezeu lucreaza spre binele tau.

Nigel s-a oprit. Simteam ca reuseam sa ajung la inima lui.

-El te iubeste, Nigel, Ii pasa de tine ca si cum ai fi copilul Lui.

S-a uitat la mine.

-Multumesc pentru istorisire, mi-a spus el si s-a indepartat incet de mine.

In ziua urmatoare, Nigel s-a apropiat iarasi de mine in curte.

-Tony, istorisirea aceea pe care mi-ai spus-o nu-mi mai iese din cap, a spus el. Nu pot sa mi-o scot din minte. Spune-mi mai multe despre Dumnezeul tau.

I-am vestit Evanghelia, insa stiam ca trebuie sa merg mai departe de Vestea Buna a mantuirii. Invatasem ca viata de crestin nu e lipsita de dificultati.

-Dumnezeu nu te va salva de suferinta, i-am spus eu. In momentele de suferinta, El poate lucra cel mai bine in tine. Stiu in ce ma priveste, cat de putin ma bizuiam pe El cand toate imi mergeau struna. Invat aceasta lectie pe propria-mi piele, Nigel, insa in fiecare zi Ii multumesc lui Dumnezeu ca m-a adus aici si m-a invatat aceste lucruri.

-Dar nu sunt sigur ca am credinta, Tony.

-O, ai credinta, prietene, i-am spus eu. Gandeste-te la momentul in care te-i trezit azi dimineata. Ai respirat. Nici macar nu te-i gandit daca ai sau nu oxigen. Nu-l pute vedea, nu-i asa?

El a zambit si am continuat.

-Ultima data cand te-ai asezat pe un scaun, te-ai uitat la el cu atentie si l-ai cercetat, sa vezi daca nu se va rupe? Nu.

Acum a inceput sa rada.

-La fel este si cu Dumnezeu, am spus eu, privindu-l in ochi. El este aici, trebuie doar sa crezi asta.

Nigel si-a intors privirea, uitandu-se la cer.

-A fost odata un baiat, am inceput eu, care inalta un zmeu. Era o zi cu ceata si bunicul lui a venit la el si i-a spus. „Ce faci?” Baiatul i-a raspuns: „Imi inalt zmeul.” Bunicul l-a tachinat: „Nu vad nici un zmeu pe cer.” Baiatul s-a uitat in sus si nici el nul putea vedea. S-a gandit pentru un moment si apoi i-a spus bunicului: „Dar stiu ca este acolo. Simt tensiunea in fir.”

M-am intors inspre el.

-Nigel, daca ai credinta in Isus, vei simti aceasta tensiune in inima ta.

In acea noapte i-am scris lui Nigel. I-am repetat ceea ce i-am spus, sustinandu-mi afirmatiile cu versete din Biblie si dandu-i sa citeasca unele pasaje care stiam ca-I vor ajuta. Nu a trecut mult timp pana cand a ajuns la o credinta puternica si reala in Isus. La putin timp dupa eliberarea mea din Bullingdon, el a fost transferat la inchsoarea din Chelmsford, unde inca il mai vizitez si astazi.

Doi dintre cei mai duri barbati din blocul nostru erau Bulla si Ferguson. Curad, si ei au ajuns sa se plimbe cu mine prin curte. Bulla era din estul Londrei. Avea conformatie de boxer de categorie grea, nu avea gat, iar umerii lu masivi

sustineau brate mai groase decat coapsele celor mai multi barbati. Era recuperator de datorii si ispasea o pedeapsa pentru violenta rasiala. Toata familia lui era fascista miitanta. In acest fel a fost crescut.

Nimeni nu se punea cu Bulla. Era un mare pericol pentru negri sau pentru oricine de rasa mixta. Unul dintre ofiteri in mod clar s-a gandit ca va preveni unele situatii conflictuale, lasand sa-i scape unele detalii despre mine. Dosarele din inchisoare ar fi trebuit sa fie confidentiale, insa ofiterii mai scapau anumite informatii. Ei stiau despre titlul meu mondial in Kung Fu si imi cunosteau dosarul Interpol.

-Ii spun ei Pastorul, dar tipu asta e cunoscut in toata lumea. Ti-ar putea frange gatul cu mainile goale, i-a spus ofiterul lui Bulla.

Dintr-odata, Bulla a devenit interesat. Parea sa lase la o parte faptul ca nu eram alb pur-sange. Voia sa stie mai multe despre Kung Fu. Zvonurile despre trecutul meu s-au raspandit ca un incendiu prin inchisoare. Nu era ceva despre care vorbeam prea mult, insa am castigat un anumit respect, in special printre cei mai dificili. Cred ca erau curiosi de ce un tip ca mine isi impartea ciocolata Mars cu ceilalti, de ce ii ajutam pe prizonieri sa scrie scrisori si ma rugam cu oricine avea nevoie.

-Da, cred ca si eu as putea face ceva Kung Fu, glumea Bulla intr-o zi, cand ne plimbam prin curte.

A inceput sa loveasca cu picioarele si cu mainile in batjocura.

-Si Buddha, da, pot sa inteleg atractia. Nu ca as fi eu religios, dar stiu ca penur tine e important. S-ar putea sa incerc si eu putina religie intr-o zi, poate budism sau ceva samanism sau ceva in genul asta. Mi se pare ca toate sunt la fel pana la urma, nu?

M-am oprit din plimbare si l-am privit drept in fata.

-Nu, nu intelegi despre ce e vorba, i-am spus eu cu fermitate.

L-am luat putin prin surprindere.

-Tu vorbesti despre un fel de supa religioasa; nu inseamna nimic, e o inselatorie. Nu te va ajuta cu nimic. Sunt niste minciuni.

-Tony, stai usor.

-Nu, asculta-ma. Este o mare diferenta intre a avea credinta in Dumnezeu si a urma celelalte religii ale lumii. Eu cred in Unul Dumnezeu, Creator Atotputernic si in Fiul Lui, Isus Cristos. Doar Isus a spus: „Eu sunt calea, adevarul si viata, nimeni nu vine la Tatal decat prin Mine.”

-Da, ce aroganta!

-Nu e arogant, Bulla, este adevarul. Biblia ne spune in 1 Corinteni 8:6 ca exista un singur Dumnezeu care ne da toate lucrurile si un singur Domn, Isus Cristos. Nu te poti impotrivi adevarului si nu-l poti compromite, amestecandu-l cu mizeriile din religiile inventate de oameni.

Am inceput din nou sa ne plimbam, apoi Bulla a suierat:

-Cred ca e ca si cu mine si Millwall.

-Ce vrei sa spui?

-Ei bine, e clar ca sunt echipa cea mai buna, nu? Cea mai buna. Campionii.

-Continua, i-am spus eu, intrebandu-ma unde vrea sa ajunga.

-Ei bine, este vorba despre orice iti face barca sa pluteasca, nu-i asa, Tony? Pentru tine e religia si acest Isus. Pentru mine e clubul de fotbal Millwall.

Imi venea sa ma dau cu capul de cel mai apropiat zid, insa am ras impreuna cu el.

-Nu, nu, nici acum nu pricepi…

-Ce, ce sa pricep?

-Isus n ue ca un hobby pentru mine. Eu nu sunt interesat de Isus, la fel cum tu esti interesat de fotbal sau de sah sau de dansuri de societate…

-Hei, ai grija!

-Uite, pentru mine, Isus este ca oxigenul. Nu e doar dragut sa-L am in viata mea, este chiar esential pentru viata mea. El este viata. Daca accepti sau nu acest lucru e treaba ta, dar totusi este adevarat. Este ceva ce stiu si sunt disperat ca toti sa afle acelasi lucru. Este o chestiune de viata si de moarte.

-Am observat. Numai despre asta voresti! Pentru tine functioneaza, dar e numai ce crezi tu.

-Eu si milioane de alti oameni care au facut acest pas al credintei si si-au asumat ei insisi acest adevar.

-Da, dar eu nu sunt unul dintre ei.

-Bine, sa spunem ca esti intr-un bar cu prietenii tai si va uitati la un meci. Se ajunge la o lovitura libera, dar tu trebuie neaparat sa mergi la toaleta. Te duci si intre timp, se bate lovitura libera si portarul tau reuseste sa apere bine. Te alaturi din nou prietenilor tai, care sunt plini de bucurie. Ei au vazut cum portarul a salvat situatia. E cea mai buna „salvare” pe care au vazut-o vreodata. Tu esti suparat ca ai pierdut-o. te indoiesti tu ca s-a petrecut? Nu. O crezi, chiar daca nu ai vazut-o cu ochii tai. O crezi pentru ca prietenii tai nu mai inceteaza sa vorbeasca despre asta. Ai pierdut cea mai mare „salvare”, insa ei au vazut-o, si acum esti si tu convins.

-Inteleg ce vrei sa spui. Doar pentru ca nu am vazut cu ochii mei, nu inseamna ca nu e adevarat. Vrei sa spui ca Isus exista, doar ca nu L-am vazut eu insumi.

-Exact. Iti spun ca Isus a realizat cea mai mare salvare cand a murit pentru tine si pentru mine. Eu stiu asta pentru ca mi-a spus cineva, acum o cred si am trait acest adevar pe propria-mi piele. O sa ma laud cu aceasta salvare tot restul vietii.

-Mi se pare ca inca mai sunt la toaleta, nu?

Nu, bulla, ai iesit din toaleta cand ti-am spus prima data despre Isus. Acum trebuie doar sa te apropii de bar si sa accepti halba gratuita.

-Asa da.

-Da. E chiar aici, e umpluta pentru tine, am spus eu zambind.

Bulla stia la ce ma refer. Am mai avut multe asemenea discutii. Inca ma mai rog ca intr-o zi sa ajunga sa accepte adevarul din spatele istorisirilor mele.

Ferguson era un alt dur. Era un negru care rivaliza cu Bulla la statura. Lucra la bucatarie. Intr-o zi a venit la mine si mi-a spus.

-Hei, Tony, am auzit ca esti un fel de crestin.

M-am oprit speriat, crezand ca ma asteapta o bataie buna. Voi fi eu capabil sa o incasez cu fruntea sus?

-Da, sunt, am spus eu, incercand sa nu-mi arat frica.

Raspunsul lui m-a socat putin.

-Sotia mea tocmai a murit, a spus el.

Mi-am pregatit mintea pentru ce urma. Avea un gand probabil sa-si verse necazul pe mine. Au trecut cateva secunde. Apoi i-am simtit prinsoarea puternica pe umarul meu.

-Vrei sa te rogi pentru ea? M-a intrebat el.

Mi-au trebuit cateva momente pentru a-mi reveni.

-Da ma voi ruga pentru ea, am spus eu, si ma voi ruga si pentru tine pentru ca tu esti cel care a ramas in urma.

Am mai vorbit putin. Si-a exprimat temerile si ingrijorarile cu privire la ce li se intampla copiilor lui. Tot ce puteam face era sa ma rog cu el iar el a acceptat aceasta cu recunostinta.

Dupa aceea, Ferguson mi-a dat portocale si budinca in plus, de fiecare data cand servea la cantina.

Una dintre cele mai cautate pozitii in inchisoarea era „Banderola rosie”. Pentru cinci lire pe saptamana, era slujba cea mai bine platita. Cei cu banderoa rosie se ocupau de curatenie si erau investiti cu incredere, lucrand

nesupravegheati in afara blocului de inchisoare. Garbienii erau foarte vigilenti cu impartirea acestui rol. Un zid inalt inconjura perimetrul inchisorii, dar daca un om era destul de hotarat si de pregatit fizic, putea sa-l escaladeze fara prea multa dificultate. Pentru mine, slujba era un dar de la Dumnezeu. Era o slujba murdara, dar abia asteptam sa fiu afara, singur, in aer curat. In fiecare zi foloseam o lopata si o grebla si umpleam douazeci de punci de gunoi dintr-un singur loc. Bullingdon este o inchisoare de tip B, de inalta siguranta, dar era incredibil pe ce puneau mana condamnatii. Blocul avea doua etaje, cu doua niveluri de ferestre prin care se aruncau ace folosite, prezervative, fructe mucegaite, sticle, ziare si de multe ori chiar mizerii din toaleta. Unii dintre ei se purtau mai rau ca animalele.

Erau unii care ma invidiau pentru privilegiul meu. De multe ori aruncau tot felul de lucruri spre mine, de la sticle la portocale si de la sapunuri in ciorapi la apa fierbinte. Nu era intotdeauna usor sa ma feresc de proiectile, insa ma rugam constant in timp ce-mi faceam treaba. Dupa o anumita perioada, am inceput sa-i cunosc pe majoritatea barbatilor din camerele de la parter. Nu a trecut mult timp pana cand i-am vestit Evanghelia fiecaruia intr-un fel sau altul. Intr-o camera erau doi polonezi, Andrzej si Bolek. Erau rapitori profesionisti, masivi, brutali, ispasind sentinte lungi. Unul dintre ei avea unele cunostinte fundamentale de engleza, insa nu era usor sa comunicam.

Intr-o seara, m-am asezat sa le scriu o scrisoare, incercand sa le explic Evanghelia intr-o engleza cat mai simpla. Am folosit limba greaca, gandindu-ma ca limba lor era asemanatoare cu aceasta. Dupa vreo doua zile, imi faceam treaba, cand Andrzej m-a chemat prin fereastra.

-Multumesc, Tony, pentru scrisoarea ta. Nu ne-am dat seama ca stii limba poloneza, a spus el bucuros.

-Ce? Am spus eu uiit.

-Scrisoarea ta. Este foarte fluenta. O poloneza perfecta, a zambit Andrzej. Prietenul meu de aici poate intelege. Multumim atat de mult.

Nu stiam ce sa spun. Dintre toate limbile pe care le stiam cat de cat, poloneza nu se gasea printre ele.

-Nu, nu, am spus eu. Am scris-o in engleza si in greaca.

Andrzej se uita la mine uimit. A disparut de la fereastra, bolborosind ceva in poloneza. In urmatorul moment, Bolek l-a impins si m-a salutat bucuros cu scrisoarea in mana.

-Da, da, poloneza buna.

Atat a reusit sa-mi spuna, insa zambea cu gura pana la urechi. Mi-am dat seama ca Dumezeu facuse o minune

L-am laudat si m-am rugat Lui in timp ce mi-am continuat lucrul. Cand am terminat, am sunat la sonerie pentru a intra inapoi in blocul principal. Ofiterii ma ignorau de multe ori. Stiam ca imi dadeau timp sa stau pe iarba si sa-mi citesc Biblia sau sa ma uit la dealurile de dincolo de zidurile inchisorii.

Intr-o zi, am auzit o voce care ma striga de la un etaj superior.

-Hei, pastore, Isus a murit, nu stiai?

M-am suparat imediat. Tipul respectiv imi mai facuse necazuri. Aruncase cu sticle si ma injurase, insa nu-i vazusem niciodata fata. Am apucat lopata, gandindu-ma la ce mult mi-ar fi placut sa i-o bag pe gat. In schimb, m-am gandit la ce ar face Isus si m-am decis sa-l ignor. Injuraturile au continuat. Era un abuz verbal scarbos si agresiv, urmat de rasete bolnavicioase Trebuia sa reactionez. Inecat d emanie, m-am hotarat.

-Nu, de fapt, gresesti, i-am strigat eu in maniera cea mai calma de care eram capabil. Isus este viu. Stiu asta pentru ca traieste in inima mea, asa ca te voi ierta. Dumnezeu sa te binecuvanteze, bine?

A urmat un moment de liniste. Apoi mi-am dat seama ce urma sa se intample. Am stat pe loc, mi-am plecat capul si mi-am recitat Psalmul 23 in mine.

Chiar daca ar fi sa umblu prin valea umbrei mortii,
Nu ma tem de nici un rau, caci Tu esti cu mine…

Apa clocotita a inceput sa curga de la fereastra de sus. M-am tinut tare in timp ce apa a cazut peste mine. Aburul a iesit din hainele mele, insa apa parea a fi mai degraba rece, racoritoare chiar. Nu aveam nici o arsura. Am ramas acolo, nevenindu-mi sa cred, apoi l-am chemat pe omul respectiv.

-Hei, tu, vino la fereastra.

Am auzit pe mai multi razand in hohote.

-Ce, esti fricos? Am strigat eu.

Liniste. M-am gandit ce sa fac, apoi i-am spus

-Vreau sa stii ceva, oricine ai fi. Nu sunt un turnator, asa ca nu te voi turna. Nici macar nu o sa te caut. Daca nu as fi crestin, te-as bate mar, dar Il iubesc prea mult pe Isus pentru a face asa ceva. Sunt aici pentru ca am facut ceva rau si mi-e rusine.

N-am auzit nici un sunet de la etajul superior. Am continuat:

-Vreau sa stii ca te iert in Numele Domnului Isus Cristos. Dumnezeu sa te binecuvanteze.

Multi au vazut si au auzit ce se intampla.

-Trebuie sa-l punem la punct, Tony, spuneau ei. Spune-ne din ce camera a venit si il aranjam noi in locul tau.

-Nu, nu voi face asta, am raspuns eu.

Credeau ca sunt nebun. Cand am intrat inapoi in blocul de celule, niste gardieni auzisera ce se intamplase.

-Spune-ne cine a fost, Tony, ne vom ocupa noi de el, au spus ei.

Nu, nu vreau sa-l torn. I-am spus ca nu o voi face.

-Dar nu poti sa-l lasi sa scape asa usor, au spus ei.

Unul dintre ei m-a prins de brat si mi-a spus incept:

-Uite, o sa inchidem ochii. Du-te sus si da-i o bataie buna; o merita. Vom venit si noi dupa cateva minute si te vom ajuta.

-Stii ca nu pot face asta, am spus eu. Mi-am schimbat modul de operare.

Ofiterii erau perplecsi. Am incercat sa le explic.

-Uite ce e, eu vreau sa-l iert pe acest om. Puterea iertarii duce la libertate. Este mult mai puternica decat razbunarea.

Le-am spus despre obiceiul din vechime, cand lorzii si imparatii ii eliberau pe prizonieri si anulau toate datoriile cu ocazia jubileelor.

-A-L cunoaste pe Isus Cristos este tot asa, am spus eu. Este un jubileu, o celebrare, o bucurie. A-I cunoaste iertarea inseamna ca ajunge la adevarata libertate si fericire in viata. Ura este ca inchisoarea pe viata. Stiu ca trebuie sa-l iert pe acest om, oricine ar fi el.

Ofiterii s-au uitat unii la altii si au ridicat din umeri. Unul dintre ei m-a batut usor pe umar.

-Esti un om mai bun ca mine, pastore, mi-a zambit el.

Nu m-am razbunat niciodata pe acel om, insa am auzit mai tarziu ca unii dintre prietenii mei de la parter si-au dat seama de unde a aruncat apa. Cu urmatoarea ocazie in care s-au deschis celulele, un grup format din acesti prieteni s-au dus sus si i-a dat o avertizare dura agresorului meu. De atunci n-am mai avut niciodata probleme cu el.

# Capitolul 16

Capela era intotdeauna un loc bun in care sa-ti petreci timpul. Oamenii mergeau acolo ca scuza pentru a iesi din celule. Capelanul anglican nu prea avea inima pentru Evanghelie. Era un tip obosit care lucrare in acea inchisoare de multi ani. IN fiecare seara pleca in lumea dinafara, dar era la fel de mult un prizonier ca si oricare dintre noi care eram inchisi in celule. Faptul ca eu vesteam Evanghelia il irita in mod evident, dar nu prea avea ce sa faca.

Saptamana de saptamana, oamenii deveneau crestini si ne adunau regulat la capela pentru a discuta, a studia si a ne ruga. Cateodata aveam si spectatori. Alteori ni se alaturau. Beau Beasley a fost unul dintre ei. Era un tanar, dependent, cu piele palida si cu o privire bantuita. Isi petrecuse cea mai mare parte a vietii lui de adult in inchisoare.

-Nu e bine pentru mine cand ies afara, mi s-a confesat intr-o zi.

De fiecare data cand sentinta lui se apropia de final, Beau asteapta afara. Trebuie sa platesc facturi si sa gasesc un apartament in care sa locuiesc. Cine are nevoie de atatea griji? Macar aici primesc mancare calda si sunt cu prietenii mei.

Erau prea multi ca si Beau.

Swampy era o alta figura de om care isi petreceda timpul pe la capela. In afara se bucurase de atentia presei pentru protestele lui ecologice anarhiste. Inauntru era mai degraba un singuratic. La prea putini le pasa de copaci si de mediu in Bullingdon. Era implicat puternic in paganism si o chema de multe ori pe „preoteasa” lui sa il viziteze la capela. Aceasta s-a implicat alaturi de capelan si chiar a inceput sa conduca unele dintre slujbele anglicane de duminica. Asta ma infuria. Tot ce puteam face era sa ma rog. Desigur. Dumnezeu a intervenit si, pentru un motiv sau altul, ea nu a mai vizitat inchisoarea.

Swampy a venit val-vartej la mine. Impingandu-ma nervos, mi-a spus:

-Hei, am auzit despre tine si despre mismasurile tale vicleme, ca te-ai rugat ca preoteasca mea sa fie data afara. Cand n-o sa fii atent, am sa-ti dau una dupa cap.

I-am luat mana cu fermitate de pe umarul meu. Era mai inalt decat mine, insa mi-am impins fata in a lui.

-Asculta-ma, i-am spus eu. Tu fa ce ai de facut. Daca vrei s-o faci chiar acum, ma intorc cu spatele si poti sa ma lovesti, am spus eu cu dintii inclestati. Dar sa stii un lucru, am continuat eu. Orice ai face, eu te voi ierta. Te iubesc in Numele lui Isus Cristos. Nu vreau sa-ti fac nici un rau, dar tu poti sa-i dai drumul. Fa ce ai de facut.

Swampy statea si se uita nervos la mine. Nici unul dintre noi nu stiam ce trebuia sa se mai intample. Pana la urma, a injurat si a plecat.

Dupa sase luni mi s-a spus sa ma pregatesc de eliberare. Nu stiam ce ma astepta mai departe, dar Dumnezeu ma invatase atat de multe. Eram cu totul alt om. Si Sara crescuse in relatia ei cu Dumnezeu. Ajunsese sa depinda mult mai mult de El si, ca si mine, petrecea mai mult timp in rugaciune. Viata nu era usoara pentru ea si pentru Ethan, insa inima mi se incalzea cand o auzeam vorbind intr-un mod cu totul nou despre dragostea ei pentru Isus.

Pana in 12 februarie 2002, data eliberarii mele, pusesem o suma de bani deoparte. Voiam sa fac un ultim gest fata de oamenii pe care ajunsesem sa-i cunosc in acele luni. Am intrat in capela, unde se adunase multimea obisnuita impreuna cu alti cativa.

-Ce ai in plasa, pastore? M-a intrebat Sam Paul, tipul care imi daduse primul aceasta porecla.

(Eu l-am poreclit „Hagrid") Am varsat-o pe masa si o ploaie de ciocolate Mars a iesit in cascada din plasa.

-Este cate una pentru fiecare, am strigat eu peste rasetele lor.

Ciocolatele Mars erau foarte apreciate de prizonieri, in special de cei care-si foloseau toti banii pe tigari.

-Baieti, e ultima mea zi aici. Dupa cum stiti, eu nu fumez, asa ca mi-am pus bani deoparte ca sa va pot da ceva pentru care sa ma tineti minte. Asta e felul meu de-a va spune: „Dumnezeu sa va binecuvanteze."

Am facut un tur al capelei, asigurandu-ma ca toti au primit o ciocolata. Eram bucuros ca si Swampy era acolo. Mi se parea a fi putin sfios. Printre crestini, devenise un boicei sa stam in cerc si sa rostim impreuna binecuvantarea:

Harul Domnului nostru Isus Cristos, iubirea lui Dumnezeu si comuniunea Duhului Sfant sa fie cu noi toti, in vecii vecilor. Amin.

In timp ce rosteam binecuvantarea, mi-am rotit privirea in incapere. Erau destul de multi oameni despre care stiam ca fusesera transformati in mod radical in ultimele luni de zile. Si Swampy statea in cerc. Nu a rostit binecuvantarea, dar a zambit. A venit la mine si mi-a intins pumnul in semn de prietenie. I-am raspuns si eu cu pumnul meu intr-al lui.

-Esti de treaba, omule, a spus el.

-Domnul sa te binecuvanteze, i-am zambit eu.

Am continuat sa-i scriu lui Swampy si multor altora dupa ce am fost eliberat. Am inceput sa primesc o multime de scrisori si astazi ma gasesc intr-o lucrare continua, sustinand si incurajand pe multi dintre ei. Unii au fost eliberaqti de atunci. Altii au fost mutati in alte inchisori si incerc sa-i vizitez de cate ori pot.

Dintre toate vietile transformate in cele sase luni, nici una nu a fost mai transformata ca a mea. Uitandu-ma inapoi la momentul accidentului, imi dau seama de faptul ca Dumnezeu a permis ca eu sa cad in pustie. Doar acolo putea lucra la viata mea. Doar acolo Se putea ocupa de aroganta mea, de caracterul meu de zelot. Doar acolo putea sa ma aduca in genunchi si sa ma invete smerenia, o lectie de care aveam mare nevoie.

Studiind Biblia, mi-am dat seama ca multi dintre alesii Domnului au trecut prin experienta pustiei. Unii au fost literalmente dusi in pustie. Moise si copiii lui Israel, dupa eliberarea lor dramatica din robie, au petrecut patruzeci de ani in pustie. Le-am citit istoria in Deuteronom, capitolul 8, iar un verset cheie a iesit in evidenta:

Adu-ti aminte de tot drumul pe care te-a calauzit Domnul, Dumnezeul tau, in timpul acestor patruzeci de ani in pustie, ca sa te smereasca si sa te incerce, ca sa-ti cunoasca pornirile inimii si sa vada daca ai sa pazesti sau nu poruncile Lui…

Mi-am dat seama de faptul ca, la fel ca si mine, copiii lui Israel au pacatuit din nou si din nou. L-au dezamagit pe Dumnezeu, chiar si dupa ce au vazut lucrarile Lui cele mari. Totusi, Dumnezeu i-a iubit. Am citit mai departe si am descoperit ca El le-a dat apa, mancare, incaltaminte s iimbracaminte care nu se mai terminau. Avea un plan pentru ei. Pana la urma le-a vorbit si le-a dat o noua revelatie: cele Zece Porunci.

Trecand prin istorisirile Bibliei, am descoperit ca, mereu, evenimentele centrale au avut loc in cdrul unor experiente ale pustiei. Am intrat in profunzime in studiul meu biblic si am fost fasciant sa descopar ca unul dintre cuvintele ebraice pentru „pustie" se traduce de fapt prin „locul in care vorbeste Dumnezeu".

Eram infometat sa aflu mai mult. Stiam ca Ioan Botezatorul a fost cunoscut ca fiind „vocea care striga din pustie". Cand i-am studiat caracterul, am descoperit mai mult cum voia Dumnezeu sa devin. Lucrarea lui Ioan a fost un mare succes in termeni umani. Multi au raspuns la mesajul lui si oamenii asteptau la rand sa fie botezati de el. El era genul de evanghelist care visam sa fiu si eu. Ioan stia, totusi, ca n el trebuia sa se afla in centrul mesajului sau. Scopul lui era de a pregati calea

pentru Mesia. Am citit Evanghelia dupa Ioan si am notat versetul 30 din capitolul 3, unde Ioan spune despre Isus: „Trebuie ca El sa creasa, iar eu sa ma micsorez."

Cu cat ma gandeam mai mult la aceasta, cu atat eram mai fascinat. Chiar si Isus, am citit eu, a fost condus de Duhul Sfant in pustie. A stat acolo patruzeci de zile si patruzeci de nopti si, de trei ori, a fost ispitit de Viavolul. Spre deosebire de alti oameni din biblie, Isus a fost capabil sa fie intru totul ascultator de Tatal. El nu S-a poticnit in ispitele lumii. „Isus este modelul nostru ideal", am meditat eu.

Am gustat timpul pe care Bullingdon mi l-a oferit pentru a studia si a descoperi mai multe depsre El. Desi avea taria de-a Se lupta cu ispitele din pustie, totusi era imaginea perfecta a umilintei. Frant in trup si in duh, El a purtat pacatele umanitatii cand a murit pe cruce. M-am trezit ca ma intorc in Vechiul Testament pentru a vedea ce au spus profetii despre El. In Psalmul 22 am gasit cuvintele profetice ale lui Isus Insusi. Versetul 6 mi-a dat o imagine care m-a frapat in contextul filosofiei Kung Fu de imitare a animalelor. „Eu sunt vierme, nu om" spune Isus. Mi-am amintit antrenamentul meu in stilul sarpelui. Cand e atacat, sarpele se inalta, sasaie si contraataca. Este o imagine a sinelui. Un vierme, pe de alta parte, nu opune rezistenta. Iti da voie sa fce ce vrei cu el, sa dai cu piciorul sau sa-l strivesti sub picioare. Este o imagine a frangerii reale.

Am meditat mult la aceasta imagine. Isus, Fiul lui Dumnezeu, Creatorul lumii, a fost dispus sa fie freant pentru mine, ca un vierme. Cu cat mai mult trebuieeu sa fiu frant pentru El? El nu cauta un crestin perfect, infasurat intr-un ambalaj respectabil. Mi-am dat seama ca asta voisem sa devin. Ma sasasem prins in tentatiile vietii clasei de mijloc, in slujba mea, in ipoteca mea, pentru o masina ma ibuna. Mi-am amintit de cuvintele lui Isus din pilda semanatorului, din Marcu 4:19: „Dar navalesc in ei grijile lumii, inselaciunea bogatiilor si poftele altor lucruri, care ineaca Cuvantul si-l fac astfel neroditor." Nu-i nimic gresit in a avea o casa frumoasa si lururi frumoase, m-am gandit eu. Stiam ca invatatura lui Isus avea mai mult de-a face cu atitudinea mea fata de acestea. Fara sa-mi dau seama macar, „viata buna" devenise scopul meu principal. Loialitatea mea era orientata spre lucrurile pamantesti, nu inspre cautarea lui Dumnezeu.

Din primele zile dupa ce am devenit un crestin, am studiat invatatura apostolului Pavel. El era un om cu care ma puteam identifica. Ca si mine, Pavel a fost un pacatos de proportie. Ca si mine, a avut o experienta dramatica cu Isus. Ca si mine, a petrecut timp in inchisoare. Pavel spune ca este „in lanturi" pentru „taina lui Cristos" (Coloseni 4:3). M-am uitat prin fereastra la oamenii care se plimbau prin curte. Uni ierau mandri de realizarile lor criminale. Altii, ca si mine, erau rusinati si pocaiti. In ambele situatii, am meditat eu, si unii, si altii sunt

prizonierii propriului lor eu. Cat de mult imi doream ca fiecare dintre ei sa cunoasca harul mantuitor al lui Isus cristos.

De multe ori imi notam ganduri sau ma jucam cu un creion si o hartie cand meditam la Scriptura. M-am uitat la caietul meu si mi-am dat seama ca am desenat o pictograma cantoneza. Am zambit, recunoscand pictograma „Yi", cuvantul pentru „neprihanire". Yi, in caligrafia cantoneza se formeaza prin asezarea caracterului pentru „miel" (Yang) peste caracterul pentru pronumele „eu".In evanghelia dupa Ioan, Isus este numit „Mielul lui Dumnezeu care ridica pacatul lumii" (Ioan 1:29). Ce simbol potrivit pentru neprihanirea pe care o ofera Dumnezeu pacatosilor prin credinta in Cristos!

In tot timpul petrecut la Bullingdon, m-am rugat ca Dumnezeu sa-mi pregateasca o cale. Aveam o multime de lucruri care ma preocupau. Ma preocupa relatia mea cu Sara si Ethan. Ea invatase sa traiasca fara un sot. El nu m-a cunoscut niciodata ca tata. Cum ma voi potrivi in vietile lor? Sara ne-a gasit o casa, insa aveam nevoie de o slujba cu care sa o platim. Cine ma va angaja cu un asemenea cazier?

Pe langa acestea, stiam ca nu vreau sa tiu din nou genul de crestin care fusesem inainte de a intra in inchisoare. M-am rugat sa pot continua lucrarea lui Dumnezeu, fiindu-I martor si facand evanghelizare. Insa de aceasta data trebuia sa fie diferit.

-Te rog, Doamne, inconjoara-ma cu o echipa de oameni care sa ma sustina si sa ma mentina intr-o viata de umilinta si frangere inaintea Ta, m-am rugat eu.

Dumnezeu mi-a raspuns la rugaciuni in toate domeniile, la timpul stabilit de El. La cateva zile de la eliberarea mea, Sara mi-a spus ca se simtea de parca nu as fi plecat niciodata de langa ea. Era schimbata. Ca si mine, a fost adusa in genunchi inaintea lui Isus. Avea cartonase cu versete biblice pe frigider si in toata casa. Ethan s-a adaptat usor. Ne jucam si radeam impreuna. Inima imi era coplesita de bucurie de fiecare data cand striga „Tati!" si se arunca in bratele mele. Aveam atatea de invatat de la el.

Pana la sfarsitul primei saptamani mi-am gasit o slujba de chelner intr-un restaurant. Am fost onest fata de manager si i-am spus unde mi-am petrecut ultimele sase luni. El a fost totusi incantat sa ma angajeze. Salariul era foarte mic, dar in fiecare zi ma asiguram ca vin la slujba cu un zambet pe fata. Era o marturie importanta si imi venea foarte natural s-o fac. Eram plin de o noua bucurie. Dumnezeu este un Dumnezeu al celei de-a doua sanse sin acest adevar se vedea clar in mine. Agresivitatea mea din trecut disparuse si simteam ca Isus imi arata lucruri noi. Mi se parea ca pot vedea pe sub mastile oamenilor. Erau o multime de

oameni care sufereau si eu doream sa ajung la inima fiecaruia dintre ei. De multe ori, pe autobuz sau in restaurant, ma trezeam ca vorbesc cu oameni despre Isus, cu o noua indrazneala. Nu conta daca ma faceam de ras. Il dezamagisem pe Dumnezeu de atatea ori, fara ca Lui sa-I fie rusine de mine; cum putea sa-mi fie rusine de El?

Cu aceasta atitudine, nu-mi era frica sa-mi impartasesc credinta cu oricine. In acelasi timp, am invatat sa recunosc inima lui Dumnezeu pentru oameni. Nu orice om cu care ma intalneam avea nevoie sa-i fie varata Evanghelia pe gat. Uneori le dadeam ceva literatura biblica sau un rezumat al marturiei mele. Intotdeauna scriam si numarul meu de telefon si o invitatie simpla de a fi contactat. Eram uimit de cate telefoane primeam.

„Ai vorbit astazi cu mine pe autobuz”…sau „Ne-am intalnit acum cateva saptamani la coada la un supermarket.”

Erau oameni care au fost ridicati in credinta sau oameni care au luat o hotarare fata de Dumnezeu, dar au cazut. Erau si altii care nu se intalnisera pana atunci cu nimeni care sa le vorbeasca despre Dumnezeu intr-un fel atat de personal. Multi oameni intrau in contact cu mine doar pentru ca aveau nevoie de cinev acare sa le asculte problemele.

Intre timp, m-am angajat intr-o slujire umila in biserica noastra. Oamenii din biserica baptista Leigh Road ne-au sustinut foarte mult pe Sara si pe mine in timp ce eram la Bullingdon. M-au primit inapoi cu brate iubitoare. Eram nerabdator sa ma implic in evanghelizare, dar m-am agatat de promisiunea pe care mi-o facuse Dumnezeu. Pe cand se apropia momentul eliberarii mele din inchisoare, am fost atras si convins de un pasaj din primul capitol al cartii Faptele Apostolior. Isus a aparut in fata ucenicilor dupa moartea Sa si ei erau nerabdatori sa afle planul Lui pentru ei. I-a instruit sa astepte in Ierusalim pana cand vor primi un dar de la Tatal. Asta cred ca imi spunea Dumnezeu si mie:

-Asteapta pana la momentul oportun

Rev steven Hembery era foarte intelegaro si ma sustinea mult. Imi cunostea experienta de a lucra cu tinerii si ma incuraja sa ma implic in lucrarea cu tinerii si in misiuni. M-a invitat de asemenea sa-mi spun marturia personala in biserica. Aveam atatea de spus. Mi-am impartit povestea in doua, la distanta de aproape sase luni. Amandoua evenimentele erau asteptate cu nerabdare si primeam raspunsuri emotionante. Cu totii erau uimiti de povestea inceputului vietii mele si de prima intalnire cu Dumnezeu. Putini oameni din lumea aceasta pot sa se identifice cu viata mea impregnata de Kung Fu si de violenta, insa erau oameni

inbiserica aceasta care, prin marturia mea, au fost convinsi pentur prima data de realitatea lui Isus Cristos. A fost o mare sarbatoare in acea zi.

Cel mai coplesitor raspuns abia avea sa soseasca. Multi oameni din biserica fusesera crestini de multi ani. Unii dintre ei cazusera in aceeasi capcana ca si mine inaintea de accident. Devenisera comozi in credinta lor, fara sa se mai simta provocati de nimeni si de nimic. Isi pierdusera pasiunea pentru Isus si dorinta de a le spune si altora despre El. Stiam foarte bine ca multi dintre oamenii care stateau in fata mea erau oameni buni, cinstiti, care munceau mult pentru biserica lor si se iubeau cu adevarat unii pe altii.

„Dar sunteti voi franti fata de voia lui Dumnezeu? Ii intrebam eu. Sau lucrati prin propria voastra neprihanire si propria voastra putere, asa cum am facut eu?"

Am accentuat invatatura apostolului Pavel din Galateni 2:2, „nu mai traiesc eu, ci Cristos traieste in mine".

„Am ajuns sa-mi dau seama, le spuneam eu prietenilor mei, ca Isus nu poate locui in mine din plin si nu se poate revela pe Sine prin mine, pana cand „sinele" meu orgolios nu este frant. Este greu sa-ti detronezi sinele, am continuat eu. El se justifica, are propria vointa, isi adjudeca drepturile si isi cauta propria glorie, predicam eu. Pana cand acest sine nu isi inclina capul inaintea voii lui Dumnezeu, pana cand nu recunoaste ca a gresit si nu renunta la sine pentur Isus El nu va fi putea niciodata patrunde in vietile voastre si sa va foloseasca pentru voia Lui. Nu veti cunoaste iciodata bucuria de a trai in El, mai degraba decat pri dorintele voastre egoiste."

S-a asternut o liniste peste biserica.

Am continuat sa vorbesc despre experienta mea din „pustie", stiind ca multi dintre cei din congregatie se vor identifica cu aceasta. Nu trebuiau sa se afle in spatele gratiilor pentru a se simti parasiti, singuri si chinuiti inaintea lui Dumnezeu. Impartasindu-le experienta mea, am putut sa-i incurajez:

„Dumnezeu Isi face lucrarea Sa cu oamenii in pustie. Cand totul este pierdut, vocea Lui linistita poate fi auzita in desert. Nu va temeti de suferinta, le spuneam eu. Suferinta si incercarea vor eni, dar in ele aveti ocazia de a va demonstra increderea in Dumnezeu si ascultarea fata de El. taceti. Sa stiti ca El este Dumnezeu care va iubeste si care Se ingrijeste de voi. El stie ce face in viata voastra. Faceti-va timp pentru a-L asculta, pentru a-I descoperi caile desavarsite."

Pe masura ce intalnirea se apropia de final mai multi oameni au fost miscati pana la lacrimi casi mine. O femei mai in varsta s-a apropiat de mine. Fata ei stralucea de dragostea lui Isus. Mi-a multumit pentru mesaj, apoi m-a avertizat:

-Ai trecut printr-o pustie lunga si adanca, mi-a spus ea. Dar sa nu-ti inchipui ca Dumnezeu nu te va mai duce prin acest loc.

Am tremurat. Nu ma steptam sa aud asa ceva.

-Fii vigilent. Stai aproape de El, a spus ea.

Dupa ce a spus acestea a disparut. A fost un mesaj pe care il tin aproape de inima mea. In lumina lui, ma predau lui Isus in fiecare zi, stiind ca lucrarea Lui in mine abia a inceput.

In ultimii ani mi-am spus povestea in mai multe biserici, scoli, aziluri de batrani, pe strazi, in inchisori, in Sali de sport si in multe intalniri din Marea Britanie. Dumnezeu continua sa-mi raspunda la rugaciuni si sa ma foloseasca in raspandirea Vestii Bune a lui Isus Cristos.

Povestea mea este un mesaj pentru toti oamenii, pentru ca este mesajul lui Dumnezeu: mesajul unui om frant care a fost restaurat, a unui om rau care a fost iertat, a unei vieti refacute, innoite si umplute d ebucuria prezentului si speranta viitorului. Ma rog ca aceasta poveste sa fie si a ta.

# Postfata
# (despre autori)

In 2003, Tony Anthony, cu sustinerea unei echipe de directori, a ifinitat organizatia Avanti Ministries Limited. „Avanti este un cuvant italian pentru „mergi”, iar numele organizatiei este derivat din Marea Trimitere a lui Isus:

Duceti-va si faceti ucenici din toate neamurile, botezandu-i in Numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh. Si invatat-i sa pazeasca tot ce v-am poruncit. Si iata ca Eu sunt cu voi in toate zilele, pana la sfarsitul veacului. (Matei 28:19,20)

Misunea organizatiei Avanti este de a lucra in colaborare cu bisericile locale, ajutandu-le sa comunice Vestea Buna a lui Isus Cristos in comunitatea lor.

La inceputul anului 2004, Tony s-a angajat cu toata energia in evanghelizare si urmeaza un itinerar si un program incarcat. De la scoli la aziluri de batrani, de la inchisori la Sali de cinema si pe strazi, el isi spune povestea si vesteste Evanghelia, in tara si in strainatate. Prin sustinerea unei echipe implicate si experimentate, el organizeaza evenimente de tineret, zile de distractie pentru familii si tot felul de calatorii misionare, mai mici si mai mari. Accentul organizatiei Avanti este de a echipa bisericile locale pentru a duce mesajul Evangheliei direct in lume, cu un sentiment al urgentei, si mai mult decat orice, intr-un mod relevant. Echipa este specializata in invatare si echipare, conducerea de cursuri de evanghelizare si ucenicie pentru toate nivelulrile, provocand biserica spre crestere si maturizare.

Tony continua sa-i sustina pe multi dintre condamnatii de la HMP Bullingdon (inclusiv pe ce imentionati in aceasta carte care si-au ispasit de atunci pedepsele), precum si pe condamnatii de la alte inchisori din Marea Britanie.

Tony si Sara locuiesc inca in Essex cu cei doi fii ai lor, Ethan si Jacob.

Angela Little este o scriitoare independenta. Fost editor al Revistei Premier, a colaborat la mai multe titluri publicate prin Authentic Media si Hodder &Stoughton. Locuieste in Northamptonshire cu sotul ei, Phil, si cu fiul lor. Samuel.